PROBLEME ÎN PANAMA

GERARD DE VILLIERS

RIF
ROMANIA INEDIT
2023

Gérard de Villiers

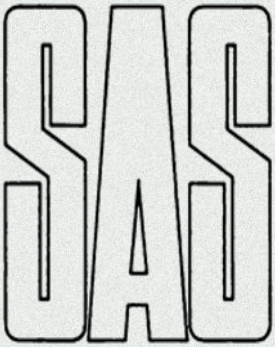

SAS 085

Probleme în Panama

sau

Membrii Panama

Traducere din limba franceză: Romania Inedit

Proiect Romania Inedit, 2023

Gérard de Villiers
Embrouilles à Panama
Malko Productions – Paris

Traducere şi corectură:
iunie-noiembrie 2023

CAPITOLUL I

Microbuzul care afişează „Frontera-David” în faţă încetineşte brusc pentru a nu trece peste un *campesino* pe o bicicletă care se prăbuşeşte sub o încărcătură de bambus lungă de câţiva metri.

Julio Chavarria, trezit din somnolenţă, aruncă o privire afară, dar nu văzu decât pereţii de junglă verde orbitor, între care drumul se răsucea alene.

De la punctul de frontieră Paso Canoa, care marca limita dintre Costa Rica şi Panama, era acelaşi peisaj. A încercat să-şi reia somnul în ciuda radioului microbuzului, complet pornit, care vomita eternele salse tropicale, presărate cu reclame strigate de voci agresive.

Privi vegetaţia trecând, cu mâna dreaptă strângând mânerul servietei mici de piele uzate, sprijinită pe genunchi, spunându-şi că comunicaţiile chiar lasă de dorit în ţara lui. Luase un taxi din San Jose, capitala Costa Rica, până la graniţă, iar acest mic autobuz era cea mai rapidă cale de a ajunge la David, un oraş mare din provincia Chiriqui de unde avea să prindă „Twin-Otter”, de la Compania Aeriană La Perla către Panama-City.

Câteva picături de ploaie începeau să cadă, ascunzând parbrizul. În autobuz era o căldură apăsătoare şi lipicioasă, în ciuda ferestrelor deschise. Julio Chavarria a scos din buzunar o batistă în carouri şi şi-a şters ceafa. Murea de sete, dar nu era doar căldura. Mecanizat, a verificat închiderea servietei din piele. Hârtiile pe care le conţinea erau dinamită. Trecuseră luni de zile să le adune împreună, cu preţul unor trucuri şi riscuri nebuneşti. Călătoria sa în Costa Rica îi adusese cele mai importante elemente finale, mulţumită unui bărbat care se ascundea în San Jose, capul său fiind pus la preţ în Panama.

Microbuzul va accelera la coborâre, apoi va frâna din nou. Julio Chavarria a văzut un Land-Rover al Guardia Civil pe marginea drumului cu doi soldaţi în uniforme verzui, înarmaţi cu automate M16. Unul dintre ei, stând în mijlocul drumului, a făcut semn autobuzului să oprească. Şoferul se supune. Unul dintre soldaţi a deschis uşa şi a strigat răguşit:

— *Cedulas!* (Hârtiile, actele!).

Verificare de rutină. În Costa Rica, rata şomajului era de patruzeci la sută, în Panama, doar douăzeci la sută… aşa că imigranţii ilegali se înghesuiau. Julio Chavarria şi-a întins cartea de identitate ca şi ceilalţi călători. Verificarea s-a încheiat rapid şi autobuzul a plecat.

Douăzeci de minute mai târziu, s-au oprit la intrarea în Conception, primul sat panamez. Şoferul a coborât după ce a aruncat:

— Zece minute pauză!

Julio Chavarria a părăsit autobuzul pe rând cu ceilalţi călători. Se oprise chiar în faţa unei colibe de lemn şi tablă ondulată, botezată pompos „Cafe Los Mellos”. Câţiva pasageri încă moţăiau pe scaune. Julio Chavarria se îndreptă spre umbra unei terase minuscule cu acoperiş din bambus.

— Un Perrier! strigă el.

— *Como no!*

Cârciumarul îi aduse băutura şi se întoarse imediat la evantaiul său. Julio Chavarria abia avu timp să înghită primele bule când un bărbat apăru din spatele cazărmii. Îmbrăcat în blugi uzaţi, un tricou negru, cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari Rayban foarte întunecaţi. Se aşeză fără să scoată o vorbă pe un scaun de fier, în faţa lui Julio Chavarria, care la început îi observă doar buzele subţiri. Acestea se despărţiră pe dinţi de aur şi străinul întrebă politicos:

— Señor Julio Chavarria?

Julio Chavarria simţi cum se ridică şi îi creşte un nod în gât. Cine îl cunoştea în această gaură pierdută?

— Da, spuse el, fiind foarte atent.

Cel din faţa sa scoase o insignă din tocul pistolului şi i-o arătă foarte scurt.

— *Fuerza Special G2*.

Treaba se îngroşa. G2 era secţia politică a Guardia Civil…

— Ce doriţi de la mine?

Julio Chavarria avea probleme în a-şi stăpâni vocea.

Poliţistul zâmbi şi făcut un gest liniştitor.

— Nimic serios, domnule… Vreau doar să vorbim despre călătoria dumneavoastră în Costa Rica.

— Dar autobuzul va pleca! protestă Julio Chavarria. Am un avion de luat de la David.

— Nu va dura mult, doar câteva minute, îl asigură poliţistul. Mă puteţi însoţi până la maşina mea? Vom fi mai liniştiţi…

Poliţistul se ridicase deja. O voce interioară îi spunea lui Julio Chavarria să fugă, dar era înţepenit de panică, parcă ar fi prins rădăcini în acel loc. Se uită în jur, căutând ajutor în piaţa pustie, bătută de soare. Dacă refuza să-l urmeze, poliţistul l-ar putea forţa şi atunci ar fi ratat în mod sigur avionul. Ar apărea complicaţii nesfârşite. În Panama, Guardia Civil era atotputernică. Se ridică la rândul lui şi strigă:

— *Oiga!* (Plata!)

Portarul se desprinse de evantaiul său. Chavarria îi întinse o bancnotă.

— Aici, spuse el. Acest *caballero* aparţine G2. Vrea să vorbească cu mine. Spune-i şoferului de pe autobuz să nu plece fără mine.

Poliţistul aştepta, puţin mai departe, în plin soare, fără a se lăsa păcălit de această comedie. Cârciumarul mormăi câteva cuvinte neclare şi cei doi bărbaţi se plimbau în jurul colibei de lemn. Julio Chavarria îşi balansa servieta din piele la distanţă de braţ, cu gâtul strâns.

Urmându-şi „ghidul”, el traversă un drum de pământ în spatele cârciumii şi intră într-o curte împrejmuită de ziduri de pământ bătut. Un Land-Rover al Guardiei era parcat sub un mango, păzit de doi soldaţi. De îndată ce Julio Chavarria făcu câţiva paşi în curte, unul dintre ei se postă la intrare, impasibil, cu faţa lui plată de metis, zdrobită de cască.

— Urcă sus! îi ordonă agentul G2 lui Julio Chavarria, arătând spre Land-Rover.

Julio încremeni, cu stomacul plin de plumb, transpiraţia curgându-i pe ceafă.

— Unde vrei să mă duci?

— Urcă sus! repetă poliţistul.

Vocea îi era uscată, indiferentă, încărcată de dispreţ. Julio Chavarria se întoarse, apoi sări spre potecă. Dădu peste un soldat, cu picioarele depărtate, care îndrepta spre el automatul M16. În spatele lui, vocea ironică a poliţistului G2 îi striga:

— Fă-mi favoarea de a ridica mâinile, *hombre!*

Încet, Julio Chavarria se conformă, fără să-şi lase servieta. Imediat, poliţistul se apropie de el din spate şi-l pipăit repede, asigurându-se că nu poartă armă. Julio era fascinat de faldurile îngrijite ale cămăşii soldatului. Degetele îi erau strânse pe mânerul servietei, dar poliţistul nu încercă să le apuce. Când îşi termină căutarea, îl bătu uşor pe spate pe Julio Chavarria.

— Bine, poţi să renunţi. Vino acum!

Chavarria era liniştit atât de tonul vocii lui, cât şi de faptul că nu încercase să-i ia proprietatea.

— Unde mergem?

— Nu departe, spuse celălalt. Te vei întâlni cu cineva.

— Şi avionul meu?

— Dacă a plecat autobuzul, te vom duce la David.

Se aşeză în spate pe bancheta de metal încins cu poliţistul lângă el, soldaţii urcară în faţă şi Land-Roverul părăsi curtea, luând-o pe drumul de pământ care se cufunda în junglă.

*
* *

Land-Roverul se zguduia prin humus, ocolind un trunchi uriaş de copac căzut peste drum. Julio Chavarria inhala cu nerăbdare mirosul inimitabil al pădurii tropicale: un amestec de putregai, sevă şi clorofilă.

Vehiculul se deplasa, zvâcnind în şanţuri noroioase, urmând o potecă îngustă. Ramurile biciuiau necontenit parbrizul. Ultimele colibe din Concepcion dispăruseră de mult şi singurul semn de civilizaţie era un câmp de porumb care apărea uneori în mijlocul vegetaţiei.

Au parcurs deja vreo zece kilometri, într-o linişte absolută, deranjaţi uneori de zgomotul metalic al armelor care se loveau de caroserie. Poliţistul se uita în faţă, fără a ţine seama de pasagerul său. Julio Chavarria se uită la ceas şi îşi dădu seama că a pierdut autobuzul. Această reamintire a realităţii îi risipi brutal toropeala.

— Unde mergem? întrebă el din nou cu o voce sugrumată.

Frica începea să-l invadeze cu adevărat şi se agăţa de partea oficială a răpitorilor săi: uniformele Guardia şi insigna G2.

Poliţistul se întoarse spre el, amabil şi-şi dezvălui dinţii de aur:

— Nu-ţi place pădurea?

— Vreau să ştiu unde mergem, insistă urgent Julio Chavarria. Nu există *cuartel* (cazarmă) pe aici.

Ochii mici şi negri ai poliţistului străluceau cu o licărire scurtă, ironică.

— Ai puţină răbdare, *amigo!*

Părea atât de relaxat, încât Julio Chavarria simţi că panica i se diminuase puţin. Desigur, Panama nu era El Salvador. Panamezii erau destul de paşnici şi dictatura lor militară nu era sângeroasă. Îşi puse ambele mâini pe servieta din piele, aproape timid, încercând să-şi calmeze bătăile inimii.

Jungla se rări, apărând goluri bruşte în vegetaţie. Încerca să ghicească unde ar putea merge. Brusc, Land-Roverul ieşi într-o poiană şi se opri. Julio Chavarria văzu un Datsun bej, o maşină de oraş care nu se potrivea în acest mediu. Doi bărbaţi erau aşezaţi în faţă.

— Să mergem! spuse poliţistul.

Dând exemplu, el sări jos, apoi aşteptă să coboare pasagerul. Soldaţii rămaseră pe locurile lor. Julio observă că unul dintre ei îşi ţinea arma M16 pe genunchi, cu încărcătorul cuplat şi ţeava ieşind din vehicul, îndreptată în direcţia lui. Avertisment mut în cazul în care ar încerca să fugă pentru a-şi salva viaţa. Singurul semn cu adevărat îngrijorător. Şoferul îşi aprinse o ţigară şi alunga un roi de insecte care dispăru bâzâind.

Julio Chavarria era totuşi copleşit de o panică bruscă. În loc să coboare, se ghemui pe scaun.

— Cine sunt aceşti bărbaţi? Întrebă el.

— Te vor duce la cine vrea să te întâlnească, explică poliţistul.

— La cine?

— El Viejo, spuse celălalt în mod misterios.

Julio Chavarria simţi că îi îngheţă sângele în vene. El Viejo era porecla generalului Emiliano Coiba, omul puternic al ţării, şeful Guardiei, cel împotriva căruia adunase dovezi blestemate. Ce ar putea face cel mai puternic om din Panama în adâncurile acestei jungle? Frica îi crescu şi mai mult.

— Minţi! strigă el. Asta este o răpire! Du-mă înapoi în oraş la

cazarma dumitale.

Poliţistul G2 se apropie cu un zâmbet liniştitor.

— Ei bine, omule, eu nu mint. Pe capul mamei mele, Dumnezeu să-i odihnească sufletul sfânt, El Viejo a cerut să te vadă… Te aşteaptă nu departe de aici. Aceşti *caballeros* sunt bodyguarzii lui.

— De ce vrea să mă cunoască?

Bărbatul de la G2 a făcut un gest evaziv.

— Îţi va spune el însuşi.

— De ce aici?

— A venit cu elicopterul de la David. Vrea ca întâlnirea ta să fie secretă. Ei bine, să mergem!

Se lăsă liniştea, tulburată doar de foşnetul insectelor. Cei doi bărbaţi se uitau unul la altul ca nişte câini de faianţă. Apoi poliţistul G2 vorbi cu o voce mai puternică:

— Ia o decizie! Lui El Viejo nu-i place să aştepte.

După aceste cuvinte, îl prinse pe Julio Chavarria de încheietura mâinii şi-l scoase din Land-Rover, dar fără brutalitate. Acesta îşi strânse mâna stângă pe mânerul servietei şi se lăsă tras afară din maşină. Pământul era atât de ud încât simţea că ateriza pe un burete. Humusul forma un covor moale care amortiza zgomotele. Un zâmbet larg lumină chipul poliţistului care se întoarse către Datsun.

— Hei, Guapo! Vino aici.

Unul dintre cei doi pasageri ieşi din Datsun şi se apropie. Era un colos cu o coamă abundentă dată pe spate, cu faţa întinsă de o mustaţă mică desfăcută în două, în stilul unui dansator al anilor 1930. Acesta îi întinse o mână uriaşă lui Julio Chavarria.

— Cu mult plăcere, señor…

Chavarria luă mâna întinsă. Trezit brusc. Recunoscuse accentul columbian. Nu-i plăceau columbienii. Poliţistul pocni din degete.

— Bine, spuse el. Rămas bun. Prietenii noştri te vor duce înapoi la David.

Apoi el sări în Land-Rover. Şoferul îşi aruncă ţigara şi ambală motorul. Julio Chavarria nu mai avu timp să protesteze. Vehiculul se îndepărta deja pe poteca pe care venise.

Columbianul îl urmărea, cu ochii mijiţi. De îndată ce Land-Roverul dispăru în junglă, el a spus cu o voce calmă, dar apăsătoare:

— Hai, señor!

— Unde?

Columbianul spuse cu o voce obosită:

— Ţi-am spus, señor.

Apoi îi puse laba uriaşă pe umăr şi-l împinse spre Datsun. Julio Chavarria urcă lângă şofer, iar uriaşul se aşeză în spate. Micuţa maşină se strădui să se desprindă de humus.

Şoferul porni imediat radioul. Mai degrabă corpolent, avea o faţă nebărbierită, nu purta cravată şi mâna stângă era tatuată cu semne cabalistice albastre. Trimişi speciali ciudaţi ai celui mai puternic om din ţară. Julio Chavarria începu să intre din nou în panică. Îşi strânse micuţa servietă din piele la piept, pe care nimeni nu încercase să i-o ia. La început, de asta se temea.

În timp ce Datsunul se avânta prin junglă, el îşi spunea că a mai fost şi altă dată victima unor manevre de intimidare similare. Chiar dacă i-ar fi confiscat documentele, el va vorbi. Îşi alunga din minte un gând insidios care începea să-l îngheţe şi se întoarse către şofer:

— E încă departe?

— Nu, spuse cel din spate care fusese numit El Guapo.

Imediat i-a dat o palmă mare pe umăr.

— Te grăbeşti să-l cunoşti pe El Viejo, nu?

Zâmbetul lui era plin de bună dispoziţie.

Peisajul se schimba, copacii înalţi deveneau rari. Datsunul intră într-o zonă defrişată, iar Julio Chavarria crezu că se apropiau. Generalul Coiba călătorea frecvent cu elicopterul şi aceste maşini aterizau peste tot. Ideal pentru o întâlnire clandestină. Evident, generalul nu voia să fie văzut cu el, Julio Chavarria, adversarul său declarat.

Ce avea de gând să-i dea?

Bani? Sau ameninţări?

Datsunul sa oprit. Julio se uită în jur. Se aflau la marginea junglei dese, pe o potecă făcută între un câmp de porumb şi un fel de groapă în care se îngrămădeau buşteni proaspăt tăiaţi.

Un loc mult prea accidentat chiar şi pentru un elicopter. Şoferul Datsunului opri motorul şi coborî din maşină. Julio Chavarria, cu un nod din nou în gât, se întoarse spre El Guapo.

— Unde este El Viejo?

La rândul său, columbianul ieşi din vehicul.

— Vine, spuse el pe un ton calm.

Îi deschise portiera lui Julio Chavarria. Acesta din urmă simţea că picioarele îi cedau sub el când a văzut maceta lungă cu lama lucioasă atârnând de capătul braţului columbianului.

Julio Chavarria era zguduit de o greaţă violentă care îi aduse un gust amar în gură. Pentru câteva clipe, nu se mai putea mişca, trupul tremurând de tremurături incontrolabile… De data aceasta, nu mai era intimidare… Intuiţia lui tardivă nu-l înşelase. Apoi, cu un geamăt de căţeluş zdrobit, sări din Datsun pe partea opusă, ţinându-şi servieta de piele, îndreptându-se spre lanul de porumb.

El Guapo ocoli maşina pentru a-i tăia calea. Îşi roti maceta şi vârful tăie adânc în partea de sus a mâinii drepte a fugarului. Îndurerat, Julio Chavarria scăpă preţioasa servietă şi-şi pierdu echilibrul. Se ridicat imediat. În acest moment, încă mai avea şansa de a scăpa. Marginea lanului de porumb era la doar vreo zece metri distanţă şi s-ar fi putut ascunde printre porumbii înalţi.

Dar, în loc să plece imediat, se întoarse, căutându-şi servieta din piele, nefiind dispus să renunţe la ea. O descoperi căzut în iarbă, ezită, apoi se repezi din nou să fugă. Era prea târziu. Aruncându-şi corpul masiv înainte, columbianul reuşi să-l împiedice, iar Julio Chavarria căzu pe spate. Se chinui să se ridice, când o lovitură în tâmplă îl făcu să cadă din nou la pământ, uluit.

Impasibil, columbianul îl luă de încheietura mâinii stângi şi începu să-l tragă spre groapa care mărginea poteca. Şoferul Datsunului cerceta împrejurimile, iar un Colt 45 se vedea la centura blugilor lui.

Ajuns la marginea gropii, El Guapo sări cu greu în ea, dând drumul încheieturii prizonierului. Apoi se întoarse şi-l trase înapoi, trântindu-l prin noroi. În stare de şoc, Julio Chavarria îşi recăpătă cunoştinţa şi gemu. Lăsându-şi jos maceta, El Guapo îl prinse de sub axile şi-l ridică, aruncându-l peste un ciot mare.

Complicele lui sări şi el în groapă, trăgându-şi Coltul de la centură. Columbianul îl opri cu un gest sec.

— Linişte! mârâi el.

Îşi luă maceta şi se apropie de prizonierul lor. Îl apucă de gulerul

cămăşii şi se smuci înapoi, rupându-l şi expunându-i ceafa. Bărbatul cu Coltul îşi ţinu respiraţia, fascinat, când El Guapo puse mâna stângă pe spatele lui Julio Chavarria pentru a-l ţine nemişcat.

Acesta din urmă reuşi să întoarcă capul, văzu maceta şi vru să fugă, intrat în panică, târându-se pe spate ca un animal. Imediat, prin reflex, columbianul îi înfipse arma în spate. Julio Chavarria căzu în noroi. El ţipa, curgându-i sânge din spate. Ca un nebun, El Guapo începu să lovească, atacându-l fără milă pe rănit, care plângea ca un porc sacrificat. Columbianul, cu ochii ieşiţi din cap, băga şi scotea lama, cu dinţii strânşi. Cu spatele baltă de sânge, Julio Chavarria încă ţipa, zvârcolindu-se sub lovituri. În cele din urmă, columbianul îl lovi cu toată puterea cu lama în ceafă, şi ţipătul suprem al victimei se opri scurt, tăindu-se în acelaşi timp şi măduva spinării.

*

* *

El Guapo se îndreptă brusc liniştit, şi se lăsat liniştea. Trupul victimei fu zguduit de o tresărire violentă, parcă ar fi încercat să scape de moarte. Picioarele lui se mişcau scurt într-un fel de dans al morţii. El Guapo se dădu deoparte, lăsându-şi maceta prinsă între două vertebre. Însoţitorul lui, aflat deoparte, făcu un pas înapoi, livid.

Calm, columbianul îşi scoase maceta din corpul nenorocitului, o înfipse în pământ şi se întoarse către complicele sau.

— Ajută-mă, îl vom pune înapoi.

Au ridicat cadavrul din noroi şi l-au pus înapoi pe trunchiul de lemn. El Guapo părea perfect calm, criza lui de nebunie dispăruse. Ţinând capul lui Julio Chavarria de păr cu mâna stângă, începu să-l despartă de corp cu lovituri scurte, precise şi violente ale macetei, folosind trunchiul ca pe un buştean, lărgind plaga, tăind ligamentele, lovind vertebrele.

Poate că complicele său îşi spunea că celălalt era mort, dar avea inima în gură.

El Guapo ajunse în sfârşit la capătul cartilajelor şi al coloanei vertebrale. Capul se ţinea doar de trahee şi bucăţi de carne. Carotidele rozalii arătau ca două ţevi sparte. Cu o singură lovitură de macetă, columbianul tăie şi această ultimă verigă de carne. Degetele îi

alunecară prin părul lipicios de sânge şi capul lui Julio Chavarria alunecă pe picior, pătându-i partea de jos a pantalonilor în roşu.

El Guapo se dădu brusc la o parte, cu nişte ochi sălbatici şi mârâi:

— *Carajo!* (Curvă!)

Cu o lovitură violentă, trimise capul în celălalt capăt al gropii, ca pe o minge de fotbal. Apoi se calmă, ştergându-şi maceta de ferigi gigantice. Prietenul lui nu-şi putea lua ochii de la trupul decapitat şi de la rana hidoasă în care sclipeau firele albe ale nervilor. Columbianul îi surprinse privirea şi ridicând cu vârful macetei o fărâmă roşiatică de carne, zise:

— Bine! Arată ca un sculă după o noapte îndrăcită de sex! Când eşti aproape la limită pentru că ai tras prea tare.

— Da, da, zise celălalt, dând din cap, cu un zâmbet slugarnic.

Se ţinea cu toată puterea ca să nu vomite.

El Guapo îi porunci:

— Du-te să iei sacul!

Celălalt se grăbi să urce pe mal. Alergă la Datsun şi îi luă câteva minute să găsească sacul de plastic ascuns în torpedo, atât de tare îi tremurau mâinile. Când se întoarse, El Guapo fuma liniştit o ţigară lângă cadavrul decapitat.

În tinereţe, el luase parte la *„violencia”* din Columbia, tăind zeci de *campesinos* (ţărani), bărbaţi, femei şi copii, cu maceta. După un singur eşec, învăţase să taie capul unui copil. Deci ceea ce tocmai făcuse nu era mare lucru. Nu simţea absolut nimic, doar o sete violentă şi o uşoară durere în cot.

— Grăbeşte-te, spuse el, ia capul acestui *lagarto*[1] şi hai sa mergem.

Complice lui se duse la capătul gropii, unde lovitura columbianului trimisese capul şi începu să-l bage în sacul albastru de plastic. Cu greu îndrăznea să-l atingă şi trebui să facă un efort uriaş pentru a-i prinde părul şi a-şi atinge scopurile.

El Guapo îl privi cu o privire dispreţuitoare, surprins că acest cap mort mai putea să-l sperie.

— Haide, grăbeşte-te! Nu te va muşca…

Celălalt făcu o grimasă care semăna vag cu un zâmbet şi închise

---

[1] Lezard (în argou: trădător, vândut).

sacul. Cei doi bărbaţi ieşiră din groapă. Din potecă, trupul era invizibil. Trebuia să te apropii de margine pentru a-l vedea.

Pe drum, El Guapo luă servieta din piele a lui Julio Chavarria şi o aruncă în Datsun. Apoi puse sacul cu capul pe podea, la picioarele lui, şi se întoarse spre complicele său, râzând.

— Nu-i spusesem prostii! O să-l vadă bine pe El Viejo.

CAPITOLUL II

Malko se uită prin hubloul avionului Learjet la navele ancorate în Golful Panama, jucării minuscule pe Oceanul Pacific de un cenuşiu murdar, aşteptându-şi rândul să intre pe Canalul Panama. În direcţia Pacific-Atlantic, trecerile începeau la ora unu după-amiaza. O mare navă de containere japoneză trecea deja pe sub Podul Americilor, o structură maiestuoasă de 1.500 de metri lungime care traversa canalul care separă America Centrală de America de Sud.

Regretă trecător că nu a luat un avion „747” al Air France la Paris, care zbura spre Tahiti, cu o singură escală tehnică la Los Angeles, eliminând astfel aşteptările interminabile din cauza conexiunilor întârziate. Pacificul de Sud ar fi fost cu siguranţă mai atractiv decât acest ocean cenuşiu.

Dincolo de dealurile acoperite de junglă, văzu în dreapta sa turnuri ultramoderne aliniate de-a lungul golfului, dând oraşului Panama aspectul unui mic Miami.

Apoi Learjet MAC[2] s-a înclinat şi tot ce a putut vedea a fost doar steagul american fluturând în vârful Quarry Hights, semnalând sediul Comandamentului Southland şi clădirile ordonate ale vechii zone ale canalului. Aeronava plonja spre Baza Aeriană Howard, unul dintre punctele de sprijin ale celor douăzeci de mii de americani care protejau canalul. În acelaşi timp, un mare elicopter Chinook decolase încet spre ecluzele Miraflores.

Statul Panama a recuperat canalul şi zona acestuia în 1979, dar americanii l-ar proteja până în 1999.

Learjet-ul a intrat brusc în contact cu pista şi a rulat către un

[2] Comandamentul aerian militar.

hangar.

Un bărbat într-o cămaşă albă îl salută pe Malko în timp ce cobora de pe pod, cu ochii invizibili în spatele unor ochelari Ray-Bans. Pe o insignă prinsă de buzunarul cămăşii scria „Lt Martinez”. Stătea atent, întinse mâna către Malko şi spuse:

— *Good morning, Sir*. Un elicopter Bell vă va duce la reşedinţa generalului MacAuliffe, care conduce Southland Command. Elicopterul ne aşteaptă.

Cerul era acoperit de o pâclă umedă şi apăsătoare. Asfaltul ardea, iar când ajunse la Bell-ul al cărui rotor se învârtea deja, Malko era fleaşcă de transpiraţie.

Locotenentul Martinez îi urcă Vuitton-ul în elicopter, apoi salută şi se retrase; pilotul îi făcu pasagerului său un semn prietenesc, se asigură că are centura de siguranţă cu cataramă, iar Bell-ul se ridică într-un nor de praf. Lăsând canalul în stânga lor, au trecut peste golf, spre un câmp presărat cu cazărmi militare: fosta zonă interzisă, în care se afla încă întregul comandament american. Dincolo de ei, Malko zări casele leproase ale vechii Panama, de-a lungul unei lagune uscate, pline de bărci naufragiate. Îşi înăbuşi un căscat liniştit. Decalajul de fus orar. Luase un zbor direct Paris-Miami al Air France. În timp ce colegii săi de zbor rătăceau spre legăturile lor imediate în Kingston, Havana, Maracaibo, San José sau San Domingo, el profitase de un Learjet militar gol care urma să ducă o delegaţie înapoi la Pentagon din Panama.

Aici, CIA era la ea acasă…

De cealaltă parte a canalului, lângă Colon, se afla Şcoala Americilor, care antrenase mii de oameni din Forţele Speciale în războiul de gherilă. Se vedeau clădiri frumos aliniate şi uniforme. Elicopterul ateriză delicat pe o peluză demnă de un conac englezesc, împodobit, de altfel, cu un chioşc de muzică! Niciun fir de iarbă nu ieşea în evidenţă. La tropice, acest lucru era destul de rar.

Uşa elicopterului s-a deschis şi a dezvăluit un locotenent de marină care părea să fi ieşit dintr-un film de propagandă, era mult mai veritabil decât în realitate: ochii albaştri şi goi, pliurile uniformei în relief, ceafa rasă. Se înclină şi vorbi cu o voce de stentor:

— Bun venit la Southland Command, sir!

El strigase „sir”.

Malko se uită în jurul lui.

Teoretic zona era deschisă neamericanilor, dar nu se vădea prea multă lume, deoarece poliţia militară americană descuraja panamezii cu controale corporale dure. Locul era superb. Cocotieri zvelţi şi nesfârşiţi se aplecau peste peluze somptuoase presărate cu bungalouri mici şi elegante în care locuiau ofiţerii Zonei Canalului. Puţin mai încolo, o fâşie de pământ ieşea ca un deget în mijlocul Pacificului, care se termina în dealuri pline de antene. Aici totul era îngrijit şi până şi marea părea curată.

Malko porni pe urmele locotenentului care se îndrepta spre o vilă mare în stil colonial, înconjurată de o verandă mare, la marginea gazonului. Urcară o scară de lemn în vârful căreia un bărbat corpolent, cu faţa palidă, cu ochii strălucitori de inteligenţă, îl întâmpină pe Malko.

— Sunt Herbert Lawn, îl anunţă el. Cred că o Margarita Royale v-ar face bine. E cald, nu-i aşa?

Locotenentul lăsă valiza jos, pocni călcâiele şi coborî.

Şeful staţiei CIA din Panama arăta ca un familist bun, uşor neglijat, cu pantalonii săi de pânză fără formă şi cămaşa albă mototolită.

Malko îl urmă pe american pe verandă şi se aşeză în faţa lui pe un scaun de răchită, în stil „Gone with the Wind”. Ventilatoarele mari agitau aerul cald şi umed, aducând prospeţime relativă. Apăru un soldat, care purta o tavă cu două pahare uriaşe pline cu un amestec auriu. Americanul îl luă pe al lui şi îl ridică.

— Iată: tequila, Cointreau şi îngheţată! Bun venit în Panama.

Malko îşi înmuie buzele în băutură. Încântătoare.

Herbert Lawn îşi goli paharul. Bine antrenat, soldatul a adus de îndată încă două…

Americanul răsuflă uşurat.

— Plăcut, nu-i aşa? Generalul MacAuliffe a fost destul de amabil să pună reşedinţa la dispoziţia mea pentru această primă întâlnire… E mai linişte decât la biroul meu de la ambasadă.

Efectiv, puşcaşii marini supravegheau discret peste tot şi numai din când în când puteai vedea o maşină alunecând tăcută de-a lungul drumului de pe coasta Pacificului, încetinită de nenumăratele

„denivelări” care-i obligau pe şoferi să conducă cu treizeci la oră.

Herbert Lawn aşteptă până când Malko îşi termină Margarita Royale pentru a începe:

— Mă bucur că sunteţi aici. Aveţi un dosar impecabil şi în aceste zile acest lucru este din ce în ce mai rar. David Wise îmi era prieten. El îmi vorbea adesea despre dumneata.

Primul şef al lui Malko la CIA. A murit de cancer cu patru ani în urmă. Director al diviziei Planuri, cea care rezolvă treburile murdare. Un bărbat pe care Malko l-a adorat şi respectat. El era cel care îl transformase într-un contractant de lux la Companie.

— Eu habar n-am de ce sunt aici, răspunse el.

Herbert Lawn râse în hohote şi luă un dosar galben subţire de pe măsuţa de cafea din bambus şi îl deschise.

— Aceasta este o misiune destul de neplăcută, spuse el.

Malko rămase uimit şi fără cuvinte. De obicei, CIA îi promitea mereu paturi roz şi neînţelegeri neimportante, care se presupuneau că se rezolvă de la sine în bună dispoziţie generală şi care se terminau de regulă în băi de sânge. Pentru ca cineva să-i spună ceva „neplăcut”, chiar trebuia să fie la limita extremă a groazei.

— Ce vreţi să spuneţi prin „neplăcut”?

Herbert Lawn ridică o privire din care toată veselia dispăruse.

— O acţiune care trebuie încheiată cu un prejudiciu extrem pentru persoana în cauză.

Cu alte cuvinte, o lichidare fizică… ceea ce era foarte rar în obiceiurile Companiei… Şi cu siguranţă nu era vorba de un trădător obscur, altfel nu l-am fi sunat pe Malko. Acesta era puţin surprins pentru că nu avea reputaţia de ucigaş la CIA. Dimpotrivă, detesta violenţa şi încerca să-şi menţină etica împotriva oricăror nenorociri.

— Cine este această persoană? întrebă el, cu faţa mângâiată de briza evantaiului.

— Aţi auzit de generalul Emiliano Coiba?

— Vag, spuse Malko. El este omul puternic al ţării, nu-i aşa?

— Exact, preşedintele este doar o marionetă.

— Despre asta e vorba?

— Absolut.

— De ce?

O sclipire de umor rece scânteie în ochii mari şi căprui ai americanului.

— Întrebaţi-mă de ce n-am făcut-o mai devreme… În 1972, noi ne propusesem deja această soluţie. Generalul Coiba este profund implicat în traficul de droguri, de la transportul cocainei până la spălarea banilor; ne trădează ocazional în beneficiul cubanezilor, vânzându-le informaţii şi tehnologie militară, controlează reţele de prostituţie şi trafic de paşapoarte, este de asemenea activ şi în vânzarea de arme către M19[3] columbian şi sandinişti şi, desigur, a fraudat ultimele alegeri.

Malko nu tresări: era portretul standard al unui militar sud-american de rang înalt. În această parte a lumii nu exista nimic care să-l surprindă. În plus, o amintire îi apăru în mod oportun.

— Cred că acest general a fost primit nu cu mult timp în urmă la Pentagon cu toate onorurile datorate gradului său, remarcă el. De asemenea, mi se pare că era destul de legat de Companie. Ce s-a întâmplat?

Herbert Lawn luă o fotografie din dosarul său şi i-o dădu lui Malko.

— Asta.

Fotografia alb-negru arăta cadavrul unui bărbat complet gol, întins pe o masă cu o pancartă cu cifra 85.100. Capul lipsea.

Apoi puse fotografia jos.

— Cine este aceasta?

— Prima greşeală reală a generalului Coiba, spuse americanul.

— Adică?

— Omul ăsta se numea Julio Chavarria. Un politician panamez susţinut de o mână de senatori democraţi de acasă. În plus, informator pentru Companie şi DEA (Agenţia Naţională Antidrog). I se dăduse o sarcină anume: să adune probe împotriva generalului Coiba, despre implicarea sa, printre altele, cu traficanţii de droguri. Pentru a putea face presiuni asupra lui, dacă era cazul. În urmă cu două săptămâni ne-a spus din Costa Rica că are tot ce ne trebuie şi chiar mai mult. Şi că se întorcea în Panama cu aceste documente.

— Şi n-a mai ajuns niciodată?

---

[3] Mişcarea rebelă pro-Castro.

— Trupul său decapitat a fost găsit nu departe de graniţa cu Costa Rica. Se pare că a fost răpit de un poliţist G2 îmbrăcat în civil. Desigur, documentele lui au dispărut.

— Dar de ce este decapitat? întrebă Malko. Pentru a face imposibilă identificarea?…

Americanul se strâmbă cu dezgust.

— Nu, dar se pare că Coiba s-a înfuriat când a aflat că Chavarria voia să-l abandoneze. Şi că a cerut să-i fie adus capul. Prietenii lui l-au crezut pe cuvânt.

Frumoasă imagine.

— Şi apoi?

Şeful biroului CIA luă o înghiţitură de Margarita şi apoi spuse:

— Acest exces de zel îl va costa scump pe Coiba. O crimă „obişnuită” poate că ar fi trecut, dar senatorii noştri democraţi au fost foarte revoltaţi. S-a mers până la Casa Albă. Şi apoi înapoi aici la noi. În acest timp, mass-media, *New York Times* şi TV de frunte, au început să-l atace pe Coiba. Un alt prieten deranjant… Cu şahul, Marcos, Somoza şi Baby Doc, asta a fost prea mult.

Herbert Lawn dădu din cap resemnat.

— Coiba era deja în dizgraţie. Această crimă brutală a fost picătura care a umplut paharul. Directorul general a fost informat, am fost convocat la Langley şi noi am decis să punem capăt carierei lui Emiliano Coiba.

— Cine „noi”? întrebă Malko.

— Consiliul Naţional de Securitate.

Ventilatoarele încă se învârtea încet, în tăcere, o pasăre ciripea pe gazon, iar Pacificul căpăta încet o nuanţă de plumb care anunţa o furtună. Malko scârţâi scaunul inconfortabil de răchită.

— Contezi pe mine să-l trimit pe generalul Coiba *ad patres*? Întrebă el. Ştii că nu e specialitatea mea…

Herbert Lawn a făcut o grimasă amuzată care-i strâmba faţa. Se aplecă înainte, gâfâind ca o focă, şi scoase o fotografie mare din dosarul său, pe care i-o întinse lui Malko. Acesta din urmă simţi un şoc plăcut, după oroarea fotografiei precedente.

Era o fată cu părul închis la culoare – cu siguranţă o metisă – de o frumuseţe sălbatică, care sta pe o scară, mulată într-un costum de baie

dintr-o singură bucată, cu imprimeu imitaţie de panteră, cu un decolteu foarte adânc, ceea ce accentua contrastul dintre un piept absolut somptuos şi o talie incredibil de subţire. Era tipul latino-american, cu părul negru şi creţ, o faţă senzuală, o gură mare de femeie rea şi ochi imenşi, migdalaţi şi negri.

— Cine este? întrebă Malko.

— Miranda Ochoa, anunţă şeful staţiei CIA. Miss Panama 1984. Ţinta ta.

CAPITOLUL III

Malko puse jos fotografia sublimei creaturi, nedumerit.

— Vreţi să o lichidaţi şi pe ea?

— Nu, explică Herbert Lawn, golind ultima picătură din a treia sa Margarita Royale. Avem nevoie de ea pentru Operaţiunea „Tigrul”, oprirea definitivă a generalului Coiba, a cărei amantă este ea.

— Recunosc că nu înţeleg, spuse Malko. Cum pot să vă ajut?

— Trebuie să o seduceţi, să deveniţi iubitul ei şi veţi avea acces la micile ei secrete.

— Tocmai mi-aţi spus că este amanta lui Coiba…

— Desigur, dar nu am spus că e îndrăgostită de el. Conform informaţiilor noastre, ea îl înşală. În secret, bineînţeles, şi mereu cu bărbaţi de care se îndrăgosteşte. Mai ales de tip european. Se pare că are o indigestie la mustăcioşi de culoare măslinie…

Malko ridică din nou fotografia, neîncrezător.

— Vreţi să spuneţi că m-aţi făcut să traversez Atlanticul doar pentru a curta această superbă târfă tropicală? N-aţi avut pe nimeni mai aproape?

Herbert Lawn termină fisticul dintr-o singură înghiţitură şi îi zâmbi lui Malko, numărând pe degete:

— în primul rând, aveam nevoie de un bărbat care să poată seduce această fată cu farmecul lui. Doi, să fie absolut sigur. Trei, să nu fie american. Patru, trebuia să fie neînfricat. Fără să mai menţionez măcar riscurile inerente misiunii, dat fiind că generalul Coiba, ca un bun *macho latino*, nu este genul tolerant. Preferă să le taie boaşele rivalilor săi decât să împartă cu ei. Acum înţelegeţi mai bine?

Malko asculta perplex, uimit că CIA nu are în sertare un domn capabil să facă această cucerire. Trebuia să existe un lup…

— Să zicem că ajung în patul Mirandei, spuse el. Cum vă va ajuta asta în acest proiect? Nu aveţi de gând să faceţi să pară ca o crimă pasională?

Herbert Lawn zâmbi, dar zâmbetul se şterse repede.

— Nu. Dar avem absolută nevoie de Miranda Ochoa pentru a finaliza operaţiunea. De când am primit aprobarea de la Langley, am început să construiesc un dosar de urmărire al lui Coiba. Mi-am dat seama foarte repede că era practic invulnerabil.

— De ce?

— Pentru că e paranoic… L-a asasinat pe predecesorul său.

— În „lumea a treia”, sublinie Malko, aceasta este regula obişnuită a succesiunii.

— Adesea, recunoscu americanul. Dar Coiba nu vrea să aibă aceeaşi soartă. Este extrem de suspicios. Practic nu are viaţă privată, nu iese niciodată, acceptă puţine invitaţii şi doar de la oameni foarte de încredere. Aşa că merge de la vila lui din golf până la cazarma Guardia, niciodată pe acelaşi traseu, când cu elicopterul, când cu maşina şi niciodată la aceeaşi oră. Gărzile de corp din jurul lui sunt plătite foarte mult şi se supraveghează unul pe celălalt. Am testat terenul pe această parte: imposibil. Reşedinţa lui este o cetate, cu camere de televiziune peste tot, ferestre blindate şi uşi sigure. Prin apăsarea unui buton poate face să ajungă cincizeci de tipi în câteva clipe.

— Şi în restul timpului?

— La Guardia e de neatins, altfel ar trebui să mergem cu tancuri.

— Călătoriile lui?

— Călătoreşte foarte puţin, fie în Panama, fie în străinătate. În afară de aici, ar fi dificil să ne permitem să-l lichidăm la Washington. Mai rămâne doar partea secretă a vieţii sale private.

— Miranda Ochoa?

— Exact. Miranda este amanta lui de aproape doi ani. O vizitează la ea acasă. Singura dată când garda lui personală este mai uşoară şi îşi permite doar o mână de oameni. Doar că trebuie să ştim exact acest moment… Avem nevoie să aflaţi cu câteva ore înainte unde se

va afla Coiba.

— Nu are obiceiuri obişnuite?

— Nu. Din câte ştim, el apare pe neaşteptate, petrece câteva ore cu ea şi se întoarce acasă. Este căsătorit şi are patru copii.

— Şi nu se poate supraveghea casa amantei lui?

— Ar trebui să fie supravegheată douăzeci şi patru de ore pe zi şi am avea toate şansele să fim reperaţi. Acest cartier este protejat foarte bine de G2. Este plin de denunţători. Şi ar fi nevoie de oameni siguri, non-americani, pe care noi nu îi avem.

— Nimic nu spune că această Miranda Ochoa este de acord să colaboreze la pierderea iubitului ei, remarcă Malko.

Herbert Lawn îi aruncă o privire ironică.

— Nu faceţi pe inocentul. Evident că trebuie s-o manipulaţi, dar cred că puteţi reuşi. Ea nu a fost niciodată îndrăgostită nebuneşte de Coiba. El s-a îndrăgostit până peste cap de ea văzând-o la concursul pentru Miss Panama. Aşa că s-a lăsat uşor abuzată şi el a instalat-o într-un apartament somptuos. O ţine în lesă, împiedicând-o practic să ducă o viaţă normală. Ceea ce vă cer este extrem de periculos… Dacă Coiba ne bănuieşte planurile, ar putea înnebuni. În momentul în care vă veţi apropia de Miranda Ochoa, viaţa vă va fi în pericol. Am vrut să vă avertizez.

Malko asculta. Nu-şi adusese cu el pistolul extraplat, dar în Panama asta nu ar fi trebuit să fie o problemă. Era obişnuit cu pericolul. Deocamdată, era încă ceva abstract. În afară de cadavrul decapitat.

— Aveţi o fotografie cu generalul Coiba? Întrebă el.

— Desigur, spuse americanul.

Luă fotografia din dosarul său şi i-o întinse lui Malko.

Sub şapca de tip SS, cu o creastă enormă deasupra vizierei, descoperi o faţă care emana brutalitate, de formă plată ca cea a indienilor, cu un nas bont, ochi mici negri, înfundaţi şi o frumoasă culoare măslinie comună de la Rio Grande până în Ţara de Foc. Un chip perfect de asasin.

— Generalul Coiba a fost pregătit la Academia Militară Santiago din Peru, îl informă Herbert Lawn, dar începuturile sale nu au fost uşoare. Făcea parte dintr-o familie foarte săracă din cartierul Chorrillo, cu şapte copii. Singura lor carne era cea de şobolan. Şi asta

nu în fiecare zi… Apoi, l-a ajutat pe fostul preşedinte să scape de predecesorul său şi astfel a fost promovat în cadrul Guardia. Este un om inteligent, lacom şi viclean, cu reacţii furioase care se apropie de psihopatie.

Un înger decapitat traversă veranda şi se pierdut în ceaţa Pacificului. militarii sud-americani era arareori filantropi. Generalul Coiba nu făcea nici el excepţie.

— Eşti sigur că directorul nostru general nu se va răzgândi? întrebă Malko.

El cunoştea reticenţa Companiei de a folosi astfel de metode. Generalul Coiba trebuie să fi exagerat cu adevărat…

— Imposibil, afirmă Herbert Lawn. A fost aprobat un buget pentru Operaţiunea Tigru, iar Casa Albă a dat undă verde.

— Perfect, spuse Malko. Dar cu cine îl veţi înlocui? Pentru că presupun că şi asta face parte din Operaţiunea Tigru. Nu veţi lua Panama înapoi sub administrare directă. Ar fi un dezastru…

Americanul schiţă un zâmbit uşor constipat.

— Evident! Avem un bărbat. Desigur, acest lucru trebuie să rămână strict între noi.

— Acest lucru este de la sine înţeles, aprobă Malko.

— Este numărul doi în Guardia, explică şeful staţiei CIA. Colonelul Ignacio Santo Domingo. Îl urmărim de ceva vreme. Un ofiţer strălucit care are o imagine bună în cadrul Guardia şi care ne este absolut loial.

— Îl aveţi?

Herbert Lawn a făcut un gest evaziv.

— Oh, lucruri mărunte. Câţiva bani, o maşină, studiile fiicei lui la Universitatea Stanford. Dar este un tip bun, motivat şi înverşunat anticomunist.

— Nu a putut preveni uciderea lui Julio Chavarria?

Herbert Lawn îşi aprinse o ţigară care părea cam mică între degetele lui grase.

— Nu. Ăsta e domeniul generalului Coiba. Santo Domingo, din câte mi-a spus, a încercat să-şi descurajeze liderul, dar fără rezultat.

— În cele din urmă, Coiba v-a făcut o favoare, remarcă Malko. V-a adus pe o tavă de argint ocazia de a scăpa de el.

Americanul se uită la ventilatorul care se învârtea încet deasupra

capetelor lor câteva clipe înainte de a răspunde.

— Într-un fel, este adevărat, recunoscu el, cu vocea lui gravă. Dar a crezut că şi asta va trece ca şi celelalte. Aceşti *latinos* sunt atât de obişnuiţi cu corupţia şi violenţa, încât îşi imaginează că restul lumii este la fel ca ei…

— Chavarria nu avea bănuieli?

— Da, dar era convins că Coiba nu va îndrăzni să se atingă de el.

— Deci, prietenul tău, colonelul Santo Domingo, este gata să-şi înlocuiască şeful…

— Exact, aprobă Herbert Lawn zâmbind. Cu el vom avea mai puţine probleme. Este un naţionalist moderat care nu ne va deranja.

Cu alte cuvinte, ar fi plătit lunar de CIA.

— Să sperăm că puterea nu-l va corupe, spuse Malko. Şi acum, spuneţi-mi cum o voi putea ataca pe delicioasa Miranda? Abia aştept să-i cuceresc partea de jos a trupului său.

— Veţi lua legătura cu unul dintre contractorii noştri, Bruce Gonzales. E un om de afaceri panamez a cărui mamă este americană şi în care puteţi avea încredere. Are o mulţime de contacte şi noi îl folosim pentru logistica operaţiunilor noastre.

— El ştie despre proiect?

Herbert Lawn chicoti.

— Nu, desigur! Ar muri de frică. El crede că vrem să montăm ceva microfoane la Miranda…

— Înţeleg. Apropo, dacă reuşesc să obţin informaţiile de care aveţi nevoie, cine va face restul operaţiunii?

— Avem ceea ce ne trebuie, spuse americanul cu vocea lui peremptorie. Oameni pe care i-am adus din Honduras. Sunt în aşteptare la sediul nostru din Fort-Clayton. O maşină vă va duce acum în oraş. Aveţi rezervată o cameră la hotelul *Marriott*, pe numele dumneavoastră. Ea face parte dintr-un grup de camere pe care le închiriem pe tot parcursul anului pentru Southland Command, pentru a găzdui oaspeţii aflaţi în trecere.

— Nu intru oficial în ţară? întrebă Malko, puţin sufocat.

— Da, da. Comunicăm Biroului Imigraţie din Panama numele şi numărul paşaportului dumneavoastră. Într-un fel, sunteţi sub responsabilitatea noastră.

— În ce calitate?

— Jurnalist austriac, desigur. Investigaţi Southland Command pentru *Kurier*. Şi, la fel ca toţi oaspeţii noştri, vă instalăm la *Marriott*. Este cel mai bun din oraş şi nu este prea departe.

Americanul îi întins o carte de vizită pe care erau scrise două numere de telefon.

— Vom avea cât mai puţine contacte posibil. Cred că instalarea dumneavoastră va dura câteva zile. Ţineţi-mă la curent prin Bruce. Sunaţi-mă acasă sau la ambasadă doar în caz de urgenţă extremă. Liniile noastre sunt interceptate. Israelienii sunt cei care au organizat G2 şi ei ştiu cum stau lucrurile… Imediat ce veţi face progrese, vom stabili ultimele detalii ale cazului.

„Cazul” consta într-o crimă de nare risc. Malko adora maniera tăcută a funcţionarilor.

*

* *

Secretara, blocată în mic birou la intrare, se uită în sus la Malko cu nişte ochi care păreau enormi în spatele ochelarilor cu strasuri.

— Señor Bruce Gonzales? întrebă el, întinzând cartea de vizită.

Ea o luă şi se duse în următorul birou şi ieşi imediat, urmată de un bărbat scund, cu faţa zâmbitoare blocată de o mustaţă mare, îmbrăcat ca o farfurie de modă. Îl duse pe Malko într-un birou minuscul cu pereţi împânziţi cu diplome înrămate.

— Am avut probleme să vă găsesc! spuse Malko.

Era o afirmaţie subestimată. În Panama-City, străzile erau denumite în trei moduri. Calle 52A de pe hartă se numea de fapt Elvira Mendez, iar plăcuţele indicatoare era Avenida Ricardo Arango. Malko petrecuse o jumătate de oră bună în Toyota Crown închiriată de la Marriott, înainte de a întâlni din întâmplare Edificio Monica.

— Oh, ştiu! Este greu pentru străini.

Avea ochi uşor proeminenţi, plini de bunătate şi un zâmbet perpetuu. Cu acoperirea lui, arăta mai degrabă ca un dansator, decât ca un colaborator al companiei.

— Herbert Lawn mi-a spus că mă puteţi ajuta, spuse Malko.

— Cum să nu! încuviinţă panamezul cu un zâmbet radiant. Am

aranjat deja ceva pentru dumneavoastră.

— Ce anume?

— Mâine seară, este alegerea Miss Panama 1986, la Atlapa, Palatul Congresului, chiar vizavi de hotelul dumneavoastră. Miranda Ochoa va participa, în calitate de fostă Miss Panama. Am reuşit să vă fac rost de un loc chiar lângă ea.

— Generalul Coiba nu va fi acolo?

Bruce Gonzales râse liniştitor.

— Nu, nu. Va urmări emisiunea la televizor, cu soţia şi copiii. Ca toată lumea. Aici, în Panama, ne plac concursurile. Ele se desfăşoară tot timpul iar televiziunile le retransmit pe cele vechi non-stop. Este un divertisment inofensiv şi plăcut. Dar aveţi grijă oricum, adăugă el zâmbind. Generalul este foarte gelos. Nu trebuie să afle că o curtaţi, altfel…

— Altfel ce?

Expresia îngrijorată a panamezului fu întreruptă de deschiderea uşii de către o tânără care intră fără ceremonie în birou.

— Bună!

Malko o privi în detaliu pe noua venită. Era micuţă, cu o faţă ascuţită, cu ochi negri, plină de viaţă, o bluză viu colorată, cu căptuşeală care îi făcea umerii largi ca ai unui docher, o fustă ultrascurtă, strâmtă pe fesele frumos arcuite, subliniate de un fermoar mare, cu mâinile pline de inele şi o geantă mai mare decât ea. După ce-şi puse geanta pe birou, ea se aşeză în faţa lui Malko, încrucişându-şi picioarele atât de sus încât el văzu triunghiul chiloţilor ei. O adevărată mică bombă sexuală.

— Señor Linge, aceasta este Inès de Castro, iubita mea, anunţă Bruce. Este jurnalistă la *La Prensa*. Ştie totul în Panama. (Se întoarse către tânără.) Señor Linge este şi dânsul jurnalist, în Austria.

Inès îi aruncă lui Malko o privire ascuţită.

— Nu arătaţi ca un jurnalist, spuse ea iscoditoare. Vă văd mai degrabă în domeniul droguri sau al armelor.

— Inès!

Jurnalista râse scurt şi sec.

— Ei bine, gata cu glumele… mi-e foame! Invită-ţi prietenul şi hai să mergem la italianul tău de rahat… Nu am prea mult timp.

Confruntat cu această tornadă, Bruce Gonzales părea împietrit. Părăsiră biroul şi, în timp ce treceau, Inès aruncă o privire criminală către secretară. Abia afară, îi vorbi iubitului ei:

— Sper că nu te mai atingi de sânii acelei vaci grase, Lucia…

Fără a-i lăsa timp panamezului să răspundă, ea continuă, adresându-se lui Malko:

— Lui Bruce îi plac sânii mari şi crede că eu nu am destui sâni…

Sosirea la restaurant a întrerupt lupta. Era întunecat, friguros şi gol. Inès îşi luă locul între cei doi bărbaţi, îşi aprinse o ţigară apoi comandă un *ceviche*[4] şi un Cointreau cu multă gheaţă.

*

* *

Imediat după nota de plată, Bruce Gonzales se uită la ceas şi spuse:

— Doamne, am o programare la Guardia!

Inès de Castro, în timp ce-şi sugea ultimele bucăţi de gheaţă înmuiate în Cointreau, rânji dispreţuitor:

— Asta e, du-te să-ţi vezi prietenii! Voi lua un taxi.

— O să te însoţesc, a propus Malko, atras de această tânără bombă.

Nu se oprise din fumat tot prânzul, piperând conversaţia cu cu o serie de săgeţi; era electrică, fermecătoare şi plină de magnetism sexual. Micul ei trup nervos părea făcut pentru dragoste.

Se despărţiră în căldura umedă de pe Calle Elvira Mendez şi ea intră în Toyota Crown cu un oftat de uşurare.

— În sfârşit, aer condiţionat! Cel al lui Bruce este defect de trei luni. Murim în maşina lui. Ştiţi unde este *La Prensa?*

— O să-mi explicaţi.

— Urmaţi Via Espana până în Avenida de 11 Octubre şi apoi viraţi la stânga.

Au urmat traseul, înconjuraţi de autobuze vechi şi zgomotoase, care trăgeau în bătaia vântului bannere atârnate de parbriz. Aproape la fiecare intersecţie, se aflau poliţişti graşi morocănoşi, în uniforme de culoarea măslinie, cu revolvere uriaşe la centură.

Inès se mai liniştise puţin. Înainte de a-l părăsi pe Malko, ea oftă:

---

[4] Peşte crud marinat în lămâie.

— E plăcut să fiu cu tine! Aici, toţi tipii ăştia macho cred că sunt dezonoraţi dacă nu-ţi pun mâna pe fund în primele treizeci de secunde. Eu, intenţionat îi excit, îmbrăcându-mă ca o curvă.

Dădea impresia că regretă că nu se comporta după obiceiul ţării… Fusta ei mini descoperea coapse foarte înalte, cu o formă frumoasă. Adăugă imediat, în timp ce el întorcea maşina să se oprească în faţa clădirii *La Prensa*, la marginea unui bulevard care urca un deal încă foarte puţin construit:

— Să nu crezi că sunt o târfă… Am stat doi ani fără să înşel! Salutare! Dacă vreţi să aflaţi lucruri despre Panama pe care nu le veţi putea citi în ziare, sunaţi-mă! Stau la ziar în fiecare seară până foarte târziu.

Ea trânti portiera şi ochii lui urmăriră silueta zveltă, nervoasă şi senzuală…

Trebui să facă un efort ca să se gândească la viitoarea lui întâlnire cu Miranda Ochoa în timp ce se întorcea în centrul oraşului.

CAPITOLUL IV

Un aspect al naibii de frumos.

Gura mare, cărnoasă, de un roşu aprins, arăta toată senzualitatea din lume, contrastând cu ochii mari de căprioară, întinşi spre tâmple, cu o expresie aproape inocentă. Sânii mândri, oferiţi prin decolteul rochiei de seară, îţi săreau în ochi, părând proiectaţi în sus de talia strânsă, minusculă.

Tot corpul emana o radioactivitate sexuală ce l-ar fi convertit şi pe cel mai înverşunat ecologist.

Malko rămase fără suflare la frumuseţea Mirandei Ochoa. Vecinul lui din dreapta, un mustăcios corpolent, rareori reuşea să-şi închidă gura sub mustaţa în furculiţă, ochii îi rămâneau pironiţi pe sânii fostei Miss Panama.

Ea prezida o masă lungă, iar el era aşezat în stânga ei. De la începutul serii, ochii lor nu încetaseră să se întâlnească. Nu vorbiseră prea mult însă, din cauza zgomotului şi pentru că bărbatul volubil cu mustaţă aşezat în dreapta lui o monopoliza. De câteva ori, în timp ce el se aplecase asupra ei, Miranda întoarse pe jumătate capul, căutând

privirea lui Malko, parcă ar fi vrut să-şi ceară scuze. Părea timidă, în ciuda frumuseţii ei strălucitoare, cu gura aceea din care voiai să muşti, cu buzele despărţindu-se pe dinţi sidefaţi. Părul ei negru şi ondulat descoperea urechile împodobite cu smaralde pe care cu siguranţă nu le găsise la Prisunic. Când s-a ridicat pentru a aplauda concurenţii, Malko şi-a putut confirma prima impresie. Rochia lungă din lamé argintiu îi sugruma talia chiar mai mult decât costumul de baie din fotografie. Generalul Coiba avea bun gust.

Mâinile lor se atinseră pe masă, iar ea îi zâmbi lui Malko.

— De cât timp sunteţi în Panama? Nu v-am întâlnit niciodată.

— Tocmai am sosit, spuse el. Sunt jurnalist.

Au izbucnit aplauze. Tocmai se anunţa rezultatul. Pe scenă intra un brunetă înaltă, cu părul catifelat, purtând tradiţionala eşarfă, însoţită de domnişoarele ei de onoare…

Malko profită de ocazie pentru a se apropia de urechea Mirandei Ochoa.

— Sunteţi infinit mai frumoasă decât regina aceea! Ar fi trebuit să vă vedeţi.

Spre surprinderea lui, ea se înroşi până la urechi. Lista câştigătoarelor continua. Apoi a fost adus desertul. Pe furiş, Malko şi-a apropiat piciorul pe sub masă, până l-a găsit pe cel al vecinei sale. Tânăra tresări foarte uşor, îi aruncă o privire întrebătoare, dar nu şi-l retrase pe al ei. Părea fascinată de ochii de aur lichid ai lui Malko şi, deşi atitudinea ei nu părea deloc o provocare, el avea impresia că nu îi este indiferent.

Discutau la nesfârşit, fiind întrerupţi constant de celălalt vecin al tinerei, care nu-şi lua niciodată ochii de la pieptul ei. Malko părea s-o intereseze mai mult. Ea îi punea o mulţime de întrebări despre Europa, unde nu fusese niciodată, despre munca lui de jurnalist. Încetul cu încetul, între ei se crease o relativă intimitate.

Masa se terminase. O trupă de salsa luă locul domnişoarei Panama 86 şi Malko se aplecă spre vecina sa.

— Dansaţi?

Ea acceptă după o uşoară ezitare şi se amestecară printre cuplurile care invadaseră ringul de dans al uriaşei săli care putea găzdui o mie de persoane. Miranda dansa foarte liniştit, departe de partenerul ei,

puţin cam rece. Malko avea puţin timp pentru a face mai mult. Renunţă la strategia complicată. Trebuia să se comporte ca într-un flirt obişnuit.

— Există o discotecă drăguţă în Panama-City? întrebă el.

— Da, spuse ea, *Union Club*.

— N-ai vrea să bei ceva acolo?

Ea clătină din cap.

— Oh, nu, nu pot.

— Şi în altă parte?

— Nu, spuse ea. trebuie să mă întorc acasă…

Era un pic de regret în vocea ei şi ochii îi zâmbeau lui Malko. Când el îi strânse talia, ea se rezemă de el, cu privirea pierdută. Muzica se opri brusc. Malko îi reţinu mâna Mirandei Ochoa.

— Nu vreau să te pierd aşa.

Ea avu un zâmbet evaziv.

— Ne vom revedea. Panama-City este un oraş mic.

— Pot să te însoţesc?

— Am venit cu cineva, spuse ea. Mă aşteaptă, nu pot să-l abandonez aşa.

Ea vorbea despre plecare, dar nu se mişca, cu ochii aţintiţi în cei ai lui Malko şi mâna într-a lui. I se părea că pieptul ei somptuos se ridică mai repede.

Un tânăr înalt şi chipeş, cu părul dat pe spate, cu aspect de homosexual, se apropie, îl salută pe Malko cu un gest glacial înainte de a-i spune Mirandei:

— Vino, *guapita*…

Miranda Ochoa îi aruncă lui Malko un zâmbet mâhnit. Acesta din urmă, surprins, întrebă cu voce scăzută:

— Unde vă pot găsi?

— Locuiesc în Edificio Tarpeya, spuse ea. Este în cartea de telefon. Întrebaţi de mine la centrală. Bună seara.

Malko îi urmărea balansul şoldurilor acoperite cu lamé. Sublimă creatură! Chiar şi fără CIA, el ar fi făcut orice pentru a o aduce în pat.

*

* *

În timp ce o privea cu tristeţe plecând prin mulţime, cineva îi făcea semn cu mâna: Bruce Gonzales, cu prietena lui Inès. Îşi schimbase mini cu un costum în moar verzui. Machiată, cu o floare în păr, arăta mult mai feminină.

— Îţi fac cinste cu o băutură”, se oferi panamezul. Cum a mers?

Inès făcu o faţă plină de ironie.

— Nu prea rău, spuse Malko, acceptând un pahar de Dom Perignon.

— Erai lângă târfa lui Coiba, comentă Inès de Castro, te-am văzut. Se pare că şi-a aranjat sânii.

— Inès!... exclamă iubitul ei.

Tânăra se întoarse spre el ca un şarpe.

— I-ai atins? Îţi spun eu că şi-a aranjat sânii. Toată lumea ştie asta în Panama… În plus, nu trebuie să fie dezgustat ca să ţi-o tragă Coiba. Arată ca o maimuţă.

Îşi bău Dom Perignon-ul dintr-o dată, îşi aprinse o ţigară şi spuse:

— Cu siguranţă, bărbaţilor le plac doar curvele… Ei bine, mă duc la muncă.

Se ridică, îşi sărută distrată iubitul, îi zâmbi lui Malko şi plecă în fundul sălii. A fost reţinută înainte de ieşire de un bărbat înalt.

— Eşti mulţumit? întrebă Bruce Gonzales îngrijorat.

— E un început, spuse Malko. I-am luat telefonul.

— I-am spus domnului Lawn că nu va fi uşor, zise panamezul. Dar am urmărit-o, cred că te place. Nu trebuie să o asculţi pe Inès. Nu e chiar o curvă, pur şi simplu nu i-a putut spune „nu” lui Coiba.

Cei doi bărbaţi se îndreptau spre ieşire. Deodată, Malko se oprit în faţa unei viziuni neobişnuite. În mijlocul tumultului petrecerii, o femeie singură, la o masă rotundă, stătea foarte dreaptă, hieratică, privind în spaţiu. Un chip minunat, impregnat de o senzualitate animală. Părea total deplasată în această atmosferă veselă.

— Cine este aceasta? întrebă Malko.

— Văduva lui Julio Chavarria, spuse Bruce Gonzales.

— E superbă.

Bruce se grăbi imediat:

— Vrei să te prezint? o cunosc bine.

— Cu plăcere, spuse Malko.

Bruce Gonzales se apropie de văduvă, îi sărută mâna şi îi spuse câteva cuvinte înainte de a se întoarce către Malko.

— Señor Linge…

Malko se înclină la rândul său.

— Señora Angelina Chavarria, anunţă Bruce.

Cu modestie, văduva îşi coborî ochii frumoşi.

Masa îi ascundea partea inferioară a corpului, dar partea de sus merita cu totul călătoria: un piept plin, ascuns sub mai multe straturi de muselină neagră şi dantelă, cu o cruciuliţă în valea sânilor. Privirea ei căzu pentru scurt timp asupra lui Malko, cu o expresie tulburată şi imediat îşi întoarse privirea pentru a spune:

— Nu ar fi trebuit să vin. Mă simt atât de deplasată în mijlocul acestei bucurii…

Se lăsă din nou tăcerea. În plus, zgomotul îngreuna orice conversaţie. Salutat de un grup vesel, Bruce Gonzales se îndepărtă. Câteva clipe mai târziu, Angelina Chavarria oftă din greu şi spuse:

— Señor, am de gând să vă părăsesc.

Se ridică şi Malko văzu şoldurile în formă de amforă turnate într-o fustă lungă, neagră, strânsă sub genunchi, atât de îngustă încât abia putea merge. Curbura coapselor ei i-ar fi dat unui ayatolah o sudoare rece.

— Vreţi să vin cu dumneavoastră? propuse Malko, intrigat de această creatură delicioasă.

— Oh, nu vreau să vă deranjez! oftă văduva cu o voce parcă pe moarte. Voi lua un taxi.

— Dar vă rog.

El o însoţi până la ieşire. Paşii ei mărunţi nu o împiedicau să se unduiască senzual şi privirile care o urmăreau erau mai mult admirative decât pline de milă…

Se aşeză cu un aer grav în Toyota Crown a lui Malko.

— Locuiesc în Calle Jean XXIII, a spus ea, este pe Via Italia.

Parfumul ei invadase maşina. Stătea dreaptă ca şi cum ar fi fost în cameră, cu mâinile încrucişate peste geanta de seară cu lamé argintiu. Acea profilul unei regine. Zece minute mai târziu, Malko se opri în faţa unei căsuţe izolate din fundul unei grădini, înconjurată de clădiri mari şi moderne şi ea îi aruncă un zâmbet reţinut.

— Vă mulţumesc.

— M-aş bucura să vă revăd, spuse Malko. Am auzit de tragedia care v-a atins.

Ea îşi coborî ochii cu modestie.

— Domnule, de la moartea soţului meu, nu am văzut pe nimeni. Rămas bun!

El coborî şi o însoţi până la uşă. Imediat, din întuneric ieşi un infirm, care se deplasa pe un scaun cu rotile, un bărbat cu mustaţă, cu ochii bolnavi întredeschişi, care-i oferi lui Malko o mână de lămâi.

— *Uno balboa, por favor, Señor!* imploră el.

Malko nu luă lămâile, ci îi dădu o bancnotă de un dolar. În Panama, dolarul american se numea balboa, deşi era pur şi simplu moneda americană, Panama neavând propria monedă… Caz unic în lume. Pentru a remedia această anomalie, panamezii au botezat pur şi simplu vechiul dolar bun, balboa. La început, era puţin surprinzător.

Malko plecă dezamăgit. Ar fi trebuit să o vadă pe amanta lui Coiba, nu pe văduva lui Julio Chavarria.

*

* *

Malko nu se putea culca, uitându-se prin fereastra dormitorului său la şuvoaiele de fum emise de termocentrala Marriott din apropiere. Enervat, frustrat şi din cauza decalajului orar era treaz ca o bufniţă. Deodată îşi aminti privirea întunecată şi ascuţită a lui Inès de Castro. Coborî din nou şi fugi în parcare într-o ploaie tropicală bruscă. Străzile oraşului Panama erau pustii.

La intrarea în *La Prensa*, o telefonistă îi indică biroul lui Inès.

— *Segundo piso, officio cuarenta*. (Al doilea etaj, camera 40.)

Era atmosfera obişnuită a unei redacţii de cotidian în plină închidere, cu oameni care se mişcau de colo-colo, telefoane care sunau, maşinile trosnind şi un radio care urla din răsputeri. Bătu la uşa biroului 40 şi o voce îi strigă să intre.

Inès stătea aplecată ca o şcolăriţă peste exemplarul ei, cu sacoul pe scaun, bluza deschisă aproape până la brâu, cu o ţigară în mâna stângă. Se uită surprinsă la Malko.

— Ce faci aici?

Întotdeauna prietenoasă.

— Mi-ai spus că vei rămâne până târziu la ziar, spuse Malko.

Ea lăsă jos pixul şi îi aruncă o faţă ironică.

— Ai avut ghinion în seara asta. Între curvă şi văduvă… Te-am văzut cum te-ai dat în stambă. Cu siguranţă, îţi plac sânii mari…

Era o obsesie!

— Nu-mi plac sânii mari, o corectă Malko, puţin enervat. Ai tăi mi se par potriviţi.

Ea chicoti.

— În regula, atunci! Nu sunt sublimă, eu sunt mică, am piept mic şi nu sunt curvă.

— Bine, dacă vrei, plec.

Se ridică în picioare.

— Aşteaptă, duc hârtia asta şi revin.

Fusta ei modela o crupă arcuită şi nervoasă care ştergea imaginea celor două creaturi de vis. Se întoarse foarte repede, îşi puse geaca şi îşi luă geanta.

— Mi-e sete, hai să bem ceva.

Barul *Bistro* era gol când au intrat. Un restaurant lung cu un bar imens la intrare. Cel mai la modă loc din Panama-City.

— *Un passoa!* ordonă Inès.

— Ce este asta?

— Lichior de maracuja (Fructul pasiunii). Ia şi tu.

Li se aduseră două pahare înalte pline cu un lichid roşu aprins pe gheaţă zdrobită, care arăta ca ceva direct din iad.

Cocoţată pe scaunul ei, Inès îşi încrucişa şi descrucişa picioarele în mod constant. Sânii ei se jucau liber sub bluza de mătase.

Malko se întreba ce urmărea ea cu adevărat. Vorbiseră un pic despre orice şi nimic, acum ştia că ea aparţinea unei familii de oligarhi care trăia cândva în vechiul Panama şi că îşi exercita profesia ca o provocare. Şi, de asemenea, că avusese destul de mulţi amanţi. Alcoolul îi diminuase agresivitatea, dar privirea îi rămase la fel de incisivă ca întotdeauna.

— Văduva lui Julio Chavarria nu va rezista prea mult, remarcă el.

— E o căţea! spuse Inès de Castro cu profundă convingere. Un prieten a cunoscut-o întâmplător în Barranquilla anul trecut. Într-un

hotel, cu un tip care nu era soţul ei. A fost regulată toată noaptea şi ţipa ca o nebună.

Ea îşi termină passoa, alunecă de pe scaun, expunându-şi partea de sus a ciorapilor negri în această mişcare.

— Vrei să mergi cu mine?" întrebă ea. Trebuie să mă întorc la ziar.

Holul de la *La Prensa* era gol. Au urcat la etajul doi, care era şi el pustiu. Inès plecă pentru câteva clipe şi se întoarse furioasă.

— Porcii ăia de la tipar s-au dus să mănânce! Trebuie să rămân!

— Atunci te las să te ocupi de asta, spuse Malko.

Ea ridică o faţă brusc înmuiată de o expresie de copil către el.

— Oh nu! Nu-mi place să fiu singură aici. Întotdeauna vin tipi care să-mi spargă boaşele.

Fiziologic imposibil, ar fi spus Malraux…

Confruntată cu ezitarea lui Malko, ea adăugă imediat cu vocea ei usturătoare:

— Evident, nu am sânii văduvei.

Ea îl provoca, rezemată de masă, cu ochii ei negri aţintiţi asupra lui.

Se apropie, îşi puse mâinile pe moarul care îi modela şoldurile şi o trase spre el. Un fior străbătu tot trupul tinerei care nu se eliberă, ci vorbi pe un ton plin de sfidare:

— Vrei să mă violezi?

Malko, exasperat, răspunse sec:

— Nu, vreau să te sărut.

Când el o săruta, ea îşi lăsă mai întâi gura închisă, apoi o bucată de limbă ieşi timid. Continuă cu o reţinere plină de senzualitate şi burta ei s-a lipi treptat de a lui. Când el îşi strecură mâna prin golul din bluză, atingând vârful unui sân, ea se cutremură violent. Se desprinse de el pentru a-l întreba cu o voce în care mai exista încă un indiciu de agresivitate:

— Chiar te excit, după toate aceste femei frumoase?

— Nu, doar mă prefac, spuse Malko.

El îi împinse fusta în sus. Îi apărură mai întâi ciorapii, apoi trăsăturile negre ale jartierelor, şi în cele din urmă umbra burţii ei goale.

— Doar n-ai de gând să mi-o tragi aici?! exclamă ea deodată cu o

voce alterată.

Dorinţa lui Malko crescu şi mai mult când descoperi sexul ei umed şi fierbinte. El începu să i-l mângâie, şi aproape fără să vrea, declanşă un orgasm violent în Inès de Castro care îi făcu să tremure tot corpul şi să i se taie picioarele atât de tare încât fu nevoită să se agaţe de gâtul lui pentru a nu cădea. El îşi accentuă mângâierea şi ea a începu să vibreze din nou, gemând cu o voce aproape dureroasă:

— Nu, opreşte-te! Nu mă face să-mi vină aşa…

Fără măcar să se asigure că uşa era închisă.

Malko o eliberă. Inès scoase un geamăt de încântare şi începu să-l masturbeze cu violenţă de neofit. Malko nu mai suporta. Lăsându-se pe umerii ei, o întinse pe masă lângă maşina de scris.

— Ce faci? protestă ea.

Îşi scoase pantofii, apoi îşi ridică picioarele şi le închise în jurul şoldurilor lui Malko, pe orizontală.

În această poziţie el se scufunda în pântecele ei inundat cu o împingere bruscă şi lungă. Inès scoase un oftat răguşit. Malko începu să o lovească, smulgând un strigăt scurt de fiecare dată când sexul lui ajungea adânc în ea.

Inès se zvârcolea pe masă, bucurându-se fără oprire. Ea reuşi să-l prindă pe Malko de gât, îl trase peste ea şi explodă cu un ultim orgasm în timp ce el se revărsa în ea.

— Da, da, vino! şopti ea cu o voce extaziată.

Rămase nemişcat multă vreme în pântecele ei. Când îşi puse picioarele la loc pe podea, rimelul ei curgea în dungi lungi negricioase, un sân ieşise din bluza cu nasturii desfăcuţi şi ea încă nu-şi revenise.

— Eşti… şopti ea. N-am făcut niciodată dragoste decât într-un pat.

Îşi trase fusta în jos peste coapsele musculoase şi bine conturate, îşi aprinse o ţigară, îşi şterse rimelul şi-i întâlni privirea.

— De ce mi-ai tras-o?

Iarăşi se comporta aşa…

— Mă gândeam la Miranda Ochoa, spuse Malko.

— Ticălosule!

Faţa ei se descompuse. Îşi dădu seama că o rănise cu adevărat când îi văzu lacrimile curgându-i din ochi. Sună telefonul. Ea răspunse şi

închise brusc.

— Mă duc la machetă, spus ea. Salut.

Îşi luă geanta şi fugi, încă plină de ea. Înainte de a trânti uşa, se întoarse.

— Din moment ce vrei atât de mult să i-o tragi, ea este în fiecare după-amiază la piscina hotelului *El Panama*. Salut.

Între senzualitatea extraordinară a lui Inès şi hipersensibilitatea ei, Malko era ameţit. După ce îşi refăcu o ţinută decentă, se îndreptă spre ieşirea din *La Prensa*. Se gândea că ultimele cuvinte ale lui Inès de Castro i-ar putea câştiga ceva timp.

Se întoarse pe Avenida de 11 Octubre, rugându-se ca al doilea contact cu amanta generalului Coiba să fie fructuos.

Când te gândeşti că lichidarea lui depindea de farmecul lui slav.

CAPITOLUL V

— *Señora Ochoa por favor?* (Doamna Ochoa, vă rog?)

— *De parte de qui?* (De la cine?)

— *El Señor Malko Linge*. (Domnul Malko Linge.)

— *Momentito*. (Un moment.)

Câteva zgomote de fond, apoi vocea operatoarei de la centrală care, evident, minţea.

— *Salida*. (Este plecată.)

Asta era a cincea încercare a lui Malko de dimineaţă. Găsise cu uşurinţă numărul de la Edificio Tarpeya în cartea de telefoane, dar dădea mereu peste un zid.

Încercase să o contacteze pe Inès de Castro pentru a-i putea confirma informaţiile pe care i le dăduse. Degeaba. Nici ea, nici Bruce nu au putut fi contactaţi.

Tot ce trebuia să facă era să verifice el însuşi.

În perioada sa de glorie, *El Panama* se numea *Hilton*. Afectat de umiditatea tropicală, distrus încetul cu încetul şi prost întreţinut, rămăsese locul preferat de întâlnire al oligarhiei panameze, care încă mai respira cu nostalgie parfumul ocupaţiei americane.

Malko traversă holul deschis la toate vânturile, unde ventilatoarele anemice agitau un aer cald şi ajunse la piscină. Spre deosebire de

Marriott, aflat mult spre sud, *El Panama* dădea cu vedere la Via Espana din centrul oraşului, un mozaic neobişnuit de turnuri hipermoderne şi case coloniale vechi la marginea Pacificului, cu tentacule care se întindeau foarte departe, muşcând din dealurile acoperite cu o junglă deasă.

Ajunse la piscina imensă, dreptunghiulară, căptuşită cu bungalouri mici, neprimitoare sub cerul cenuşiu, în ciuda căldurii înăbuşitoare. Un barman moţăia în spatele unei tejghele, ale cărei scaune erau în apă. Trei sau patru şezlonguri erau ocupate de bărbaţi.

Malko primi un bungalou şi se instală cu reviste în faţa intrării. Nu mai rămăsese decât să spere la sosirea amantei delicioase a generalului Coiba.

Trecuse mai mult de o oră. Malko tocmai termina revista *Time Magazine* când apărură două femei. O blondă dolofană şi strălucitoarea Miranda Ochoa, mulată într-un pantalon şi o bluză galben canar. Aceeaşi fior trecu printre cei câţiva scăldători, când cele două femei dispărură într-unul dintre bungalouri. Câteva clipe mai târziu, Miranda apăru într-un costum de baie violet decoltat care îi alungea şi mai mult picioarele şi se îndreptă cu un mers legănat spre piscină. Şoldurile ei păreau să fie pe rulmenţi cu bile. Lui Malko i se uscă gura. Cu toate acestea, el aşteptă ca ea să intre în apă şi să traverseze piscina şi apoi se scufundă la rândul său şi se alătura ei în timp ce-şi trăgea sufletul.

— Bună ziua, Miranda!

Tânăra se întoarse brusc. La început, Malko văzu doar uimirea din ochii ei mari şi căprui. Părea la fel de sănătoasă şi inocentă pe cât de senzuală părea Angelina Chavarria. O sclipire de interes străluci în ochii Mirandei Ochoa.

— Ah, bună ziua! Ce faceţi aici?

Era surprinsă şi vizibil intrigată. Îşi sprijini spatele pe ceramică, făcând să-i iasă în evidenţă sânii, ale căror sfârcuri ieşeau în evidenţă sub ţesătura umedă. În ciuda sânilor ei uriaşi, avea umerii aproape înguşti.

— Am auzit că vii des aici, spuse Malko, aşa că te-am aşteptat…

O privire de uimire trecu prin ochii Mirandei Ochoa.

— Dar de ce?

— Am vrut să te văd din nou.

Ea zâmbi timid.

— Ei bine, iată.

— Ai fost sublimă aseară, continuă Malko.

Miranda Ochoa îşi scutură părul creţ.

— Nu ar trebui să-mi vorbiţi aşa, nu sunt foarte liberă. Am o mulţime de lucruri de făcut.

— Nu pare.

Ea îşi reluă înotul şi el o însoţi. La capătul piscinei, se opriră în cele din urmă faţă în faţă. Tânăra pufni.

— Eşti tenace! Spune ea.

Tonul ei dorea să fie sever, dar ochii îi râdeau.

Privirea aurie a lui Malko păru s-o mişte considerabil. Au stat câteva clipe, fără să spună nimic, în timp ce atmosfera se schimba imperceptibil între ei. Ochii lui Malko căzură pe sânii ei şi ea roşi uşor. În ciuda corpului ei admirabil, era o fată foarte mică.

— Ştii ce vreau? întrebă Malko.

Miranda Ochoa îşi întoarse privirea.

— Nu vreau să ştiu…

— De la tine, spuse el.

Se apropie de ea cu o mişcare flexibilă şi, sub apă, trupurile lor intrară în contact, coapsa lui Malko pe coapsa ei, burta plată a tinerei atingându-i şoldul. Miranda părea paralizată. Braţul stâng al lui Malko, sub apă, îi înconjură talia şi erau burtă pe burtă, picioarele încurcate, de parcă făceau dragoste.

A durat doar câteva secunde. Miranda Ochoa se trase, părând tulburată şi speriată.

— Eşti nebun! Daca am fi văzuţi…

Malko arătă spre piscina aproape pustie.

— Este doar prietena ta şi câţiva străini, spuse el.

Miranda îşi întoarse capul spre intrare, unde se afla o cabină telefonică.

— Îl vezi pe bărbatul care stă acolo fumând?

Malko văzu un bărbat cu mustăcios în cămaşă, cu buzunarul din spate deformat de un walkie-talkie a cărui antenă ieşea în afară.

— Şi ce dacă?

— El este responsabil să mă vegheze, explică tânăra. Nu pot sta mult cu tine.

— Este în numele soţului tău?

Ea zâmbi.

— Văd că nu cunoşti Panama. Nu este soţul meu, ci un bărbat foarte puternic şi gelos este în viaţa mea.

— Eşti îndrăgostit de el?

— Nu e treaba ta.

— Aş vrea totuşi să te revăd, insistă el.

Ea se aruncă în apă şi se întoarse, depărtându-se.

— Ei bine, vino la *Union Club* în seara asta… Voi fi acolo.

O privi ridicându-se în picioarele puţin mai departe. Prietena ei îi ascunse imediat trupul superb în spatele unui prosop şi apoi se aşezară pe şezlonguri.

O jumătate de oră mai târziu, Malko se îmbrăcă şi aşteptă ca Miranda şi prietena ei să iasă ca să le poată urma. Poate ar avea ocazia să vorbească din nou cu ea. Bărbatul mustăcios cu walkie-talkie îi aruncă o privire lungă, iscoditoare, în timp ce trecea.

Miranda Ochoa se urcă la volanul unui BMW gri şi mustăciosul se urcă într-o maşină americană veche, în timp ce Malko se întoarse la maşina lui. Cele trei vehicule coborau spre Via Espana, pe Calle 55. Toate trei au virat la stânga, Malko la câţiva metri în spatele BMW-ului. Cum cele două maşini aveau un avans, Malko trebui să treacă pe roşu pentru a le ajunge din urmă.

Era pe punctul de a ajunge la răscrucea de la Via Porras, când vuietul unei sirene îl făcu să tresară. Un motociclist al poliţiei apăru în stânga lui şi îi făcu semn să se oprească. Malko era forţat să se supună când BMW-ul tocmai vira pe Via Porras.

Motociclistul opri în faţa lui, coborî calm de pe şa şi îi vorbi lui Malko în spaniolă:

— Ai trecut pe roşu la semaforul de pe Avenida Morales. Este interzis. Permisul dumneavoastră?

Malko îi întinse hârtiile; celălalt le examină îndelung, notă numele şi în cele din urmă i le dădu înapoi.

— Deocamdată e de ajuns de data asta, dar aveţi grijă. Aici, în Panama, suntem foarte severi în privinţa regulilor de circulaţie. Dacă

nu eraţi străin, v-aş fi dus la „Trafico”…

Beat de furie, Malko se întors la Toyota, convins că bodyguardul Mirandei Ochoa a tras un semnal de alarmă. Începeau problemele.

*

* *

Bruce Gonzales ţipa în telefon, încercând să vorbească cu Guayaquil în Ecuador, când Malko intră în biroul lui. Aerul condiţionat menţinea o temperatură adecvată, binevenită după sauna de la El Panama. În ciuda cerului de plumb şi a absenţei soarelui, căldura era apăsătoare.

— Cunoaşteţi clubul *Union?* întrebă el de îndată ce celălalt închise.

— Cum să nu! Este discoteca oligarhiei, singurul loc cochet din Panama-City. Cu o taxă anuală de zece mii de dolari.

— Sunteţi membru?

— Nu. De ce?

Malko îi povesti despre informaţiile comunicate de Inès de Castro, ocolind circumstanţele şi-i povesti despre a doua sa întâlnire cu Miranda Ochoa. Panamezul dădu din cap.

— A de râs de dumneata! Acolo, ea nu va putea să-ţi spună nici măcar un singur cuvânt. Toată lumea o urmăreşte şi sub fiecare masă sunt prietenii generalului Coiba.

— Încă vreau să merg, spuse Malko. Aveţi vreo idee?

— O pot întreba pe Inès. Ea este membră…

Ridică telefonul şi intră într-o lungă conversaţie în spaniolă. Vorbea atât de repede încât Malko abia putea înţelege. După ce închise, spuse cu un zâmbet forţat:

— Nu ştiu ce i-ai făcut lui Inès, se pare că i-ai devenit antipatic. În cele din urmă, ea a acceptat. Vom merge toţi trei la cină. La ora nouă. Nu e uşor, nu, cu Miranda! Toate astea pentru a pune microfoane.

— Credeţi că e îndrăgostită de Coiba?

Bruce Gonzales a făcut o mutră.

— Îndrăgostită, nu. Trebuie să umbli la sentimente. Este foarte romantică, foarte naivă.

Încă una care era pasionată de romane cu poze.

Clubul *Union* ţinea aproximativ o mie de oameni treji în fiecare

noapte până la patru dimineaţa. Toţi cei din clădirile rezidenţiale din jur erau asurziţi de muzica din discoteca în aer liber. Dar membrii săi erau cei mai bogaţi oameni din Panama şi nimeni nu îndrăznea să se plângă.

Malko se uită la Miranda Ochoa care tocmai se ridicase să danseze. Mai strălucitoare ca oricând. Bustul mulat într-o bluză de mătase care părea ţesută în jurul ei, scoţând în evidenţă subţirimea taliei în jurul căreia erau înfăşurate bucăţi de ţesătură, făcută mai înaltă de pantofii cu toc din care răsăreau picioarele lungi învelite în nailon negru… Chipul Madonnei cu fructul roşu ale gurii…

Era la o masă de opt persoane, femeile îmbrăcate ca nişte pomi de Crăciun, însoţite de macho burtoşi care mestecau trabucuri uriaşe… Dansa cu unul dintre ei, care o trăgea într-un colţ al ringului de dans în aer liber. Inès de Castro şopti la urechea lui Malko:

— Târfa asta te excită la fel de mult…

Erau practic primele cuvinte pe care le rostise de la începutul serii. Purta o rochie strânsă din jerse bleumarin, era machiată, cu ochii negri şi o faţă fermă. Bruce Gonzales părea încântat să fie acolo, petrecându-şi timpul dând mâna. Club *Union* era un discotecă-restaurant cum erau cu sutele în toată lumea, decorat sobru, cu iluminare slabă şi cu toţi miliardarii pe care îi avea Panama-City… Malko căuta privirea lui Inès.

— Hai să dansăm.

Când ea nu răspunse, el o luă de mână şi o trase spre ringul de dans. Era o salsa lentă şi senzuală, iar după un timp s-a lăsat purtată de Malko.

— Nu port chiloţi, îi zise ea, asta ar trebui să te excite, pentru că îţi plac târfele.

Malko nu-i putea explica de ce era atât de interesat de Miranda Ochoa. Bruce Gonzales nu părea să-i fi spus despre complot.

— Aseară… spuse el, nu mă gândeam la ea…

Inès de Castro nu răspunse, apropiindu-se din ce în ce mai mult de el, mai mult din joacă decât din dorinţă reală. Pe furiş, Malko aluneca printre dansatori, apropiindu-se de Miranda Ochoa. În cele din urmă, ajunseră la câţiva paşi de ea şi privirile li se întâlniră.

O privire uluită care s-a schimbat în ceva mai cald.

O durere bruscă în coastă îl smulse din acest schimb secret de priviri. Inès tocmai îl ciupise până la sânge.

— Ticălosule! Îi suflă ea. De asta voiai să dansezi cu mine!

Ea încercă să scape de el, dar o reţinu împotriva voinţei ei, îndepărtându-se de Mirandei Ochoa. Apoi, Inès de Castro îşi schimbă brusc atitudinea. Se ridică pe vârful picioarelor, îl sărută pe Malko din plin pe gură, frecându-se aparent de el, practic făcând dragoste pe ringul de dans. Din fericire, un cuplu se aflase între ei şi Miranda Ochoa. Salsa se terminase, Inès se îndreptă spre masa lor. Malko se apropie de Miranda Ochoa, îi atinse şoldul şi-i şopti la ureche când trecea pe lângă ea:

— Eşti superbă şi te doresc cu adevărat!

Nu a putut să-i aprecieze reacţia, dar întorcându-se la masa lui, a văzut că tânăra îl privea… Totul era cam naiv, dar nu avea de ales. Singurul unghi posibil de atac era să joci pe îndrăgostitul înfrigurat. Probabil că era singura modalitate de a o cuceri pe fosta regină a frumuseţii…

Inès de Castro îşi aprinsese o ţigară şi îşi sufla fumul ca pe un venin, cu picioarele încrucişate până la jartiere. Tăcerea ei era plină de reproş.

Pentru a face pace, Malko îşi puse o mână pe genunchiul ei şi, la adăpost de faţa de masă, urcă foarte sus de-a lungul coapsei, până când Inès îşi strânse picioarele, interzicându-i să meargă mai departe.

Jurnalista îl privi cu o faţă ironică.

— Nu ţi-e frică că te vede târfa ta?

Bruce Gonzales era la celălalt capăt al încăperii.

Malko nu a cedat şi, încetul cu încetul, Inès de Castro şi-a relaxat muşchii. Apoi, sub insistenţa degetelor care o excitau, privirea i se schimbă şi murmură:

— Opreşte-te!

El continuă. Inès a fost atât de surprinsă încât genunchiul ei lovi masa, răsturnând o sticlă de Chablis chilian pe faţă de masă. Deodată o văzu pe Miranda Ochoa îndreptându-se spre baie. Abandonând-o pe Inès, el alunecă pe ringul de dans şi se alătură Mirandei.

— Bună seara, spuse ea cu un zâmbet timid.

Malko îi blocă drumul.

— Vreau să te văd. În altă parte decât printre cinci sute de oameni.

— Asta este dificil. Dă-mi un telefon.

O sclipire înspăimântată tocmai trecuse prin ochii ei mari, căprui, care priveau peste umărul lui Malko. Ea se repezi spre toaletă şi Malko, întorcându-se, se trezi faţă în faţă cu un uriaş bronzat, îmbrăcat într-o cămaşă mexicană, cu faţa lui plată, cu trăsături regulate, cu o mustaţă mică despicată în două, cu ochii foarte adânci. Se uită scurt la Malko înainte de a se întoarce.

Inès de Castro fuma când Malko reapăru. Ea îşi stinse ţigara şi strigă către el cu o voce plină de furie reţinută:

— Nu există un ticălos mai mare ca tine… Ei bine, în seara asta am să mi-o trag dracului cu Bruce şi mă voi gândi la tine. La revedere.

Ea se ridică şi se alătură şefului CIA la o masă din apropiere. Malko se consolă cu un pahar de Moët, urmărind-o pe Miranda Ochoa. Douăzeci de minute mai târziu, ea îşi părăsi masa şi el făcu la fel. Singura lui şansă de reuşită era să menţină o presiune care, în cele din urmă, o va mişca pe fosta Miss Panama.

Ieşi pe strada liniştită care se deschidea spre Via Italia şi, văzând un grup care se îndepărta, se îndreptă spre el. Cineva îl împinse în întuneric, iar el îşi ceru scuze mecanic.

Revenind asupra paşilor, cel care îl lovise îl împinse brusc de un gard de lemn. O a doua siluetă ieşi din întuneric. Farurile unei maşini în mişcare luminară chipul bărbatului pe care îl întâlnise la toaletă şi cuţitul pe care îl ţinea în mâna dreaptă. Îl îndreptă orizontal spre stomacul lui Malko şi spuse cu o voce malefică:

— Pederastule! Îţi voi tăia boaşele.

CAPITOLUL VI

Totul s-a întâmplat foarte repede.

Bărbatul care îl îmbrâncise pe Malko îl apucă de braţe din spate şi i le trase înapoi. Celălalt bărbat, cu pumnalul în mână, cu ură în ochi, făcu un pas înainte. Îşi ridică braţul şi vârful lamei se sprijini pe gâtul lui Malko. Era nevoie doar de o mişcare uşoară a încheieturii mâinii sale pentru a-i tăia gâtul. Sângele lui Malko îngheţă. Muzica languroasă a Clubului Union ajungea până la ei, atenuând groaza cu o

aromă tropicală.

Malko rămase absolut nemişcat. Surprins de calmul lui, uriaşul întrebă cu voce joasă:

— Bine, *hombre*, ce vrei cu Señorita Ochoa?

— Ea te-a trimis?

— *Claro que si!*

— Ar fi putut să-mi spună ea însăşi…

— *Carajo!* (Curvă!)

Malko îşi dădu capul pe spate cu un strigăt de durere. Vârful ascuţit tocmai se înfundase puţin mai adânc în carnea lui. Bărbatul care-l ţinea de braţe le răsuci şi mai tare. Un grup zgomotos ieşi din Clubul *Union*, dar se îndreptă în direcţia opusă. Malko şi atacatorii săi erau practic invizibili în semilumină şi, în această zonă rezidenţială era puţină plimbare noaptea.

Uriaşul a aşteptat ca grupul să se îndepărteze şi întrebă cu o voce mai blândă:

— Cine eşti tu, curvă?

— *Un periodista*… (Un jurnalist.)

— *Periodista!* repetă celălalt. *Muy, muy interesante!*

Brusc, mâna lui stângă se strânse în jurul gâtului lui Malko, strivindu-i laringele. Botul i se apropie, mirosind a ceapă şi a sudoare şi spuse cu voce joasă:

— Acasă, în Columbia, ştii ce le facem celor ca tine?… Le tăiem limba.

— Mai degrabă taie-i boaşele, sugeră bărbatul din spatele lui Malko. Nu va mai vrea să se joace cu señorita Ochoa.

Malko începea să se sufoce. încercă să se elibereze, dar strânsoarea uriaşului era ca de titan. O ceaţă roşie îi trecu prin faţa ochilor şi auzi o voce dulce:

— Nu, domnul e străin, nu trebuie să-i lăsăm o impresie proastă despre Panama. O să-i tai doar o bucată din limbă, *pequeho recuerdo*[5]… Deschide gura, *maricon*…

Mâna care îl strânse de gât îl eliberă şi Malko înghiţi o gură mare de aer. Degetele groase încercau să-i forţeze maxilarul. Vârful

[5] Mic suvenir.

pumnalului încă apăsa, gata să-l străpungă. Simţea că celălalt nu juca la cacealma. În Columbia, bătăuşii posedau o dexteritate abominabilă de a-şi mutila adversarii în acest fel.

Mai avea câteva secunde să acţioneze.

Deodată, deschise larg gura. Trei degete l-au cuprins. Surprins, uriaşul uşură presiunea asupra pumnalului. Fălcile lui Malko se închiseră brusc peste degete cu voinţa fermă de a le tăia.

Uriaşul scoase un urlet şi se dădu instinctiv înapoi, încercând să-şi elibereze degetele, târându-l pe Malko cu el. Pumnalul îi făcu o tăietură lungă sub bărbie, provocându-i o arsură gravă.

Cel care îl ţinea de braţele pe Malko îşi eliberă strânsoarea şi acesta din urmă reuşi să se elibereze. Se eschivă şi evită la limită o lovitură a uriaşului destinată să-i taie gâtul şi îşi descleştă brusc dinţii. Dezechilibrat, adversarul lui se clătină pe spate.

Malko alerga deja spre intrarea în Clubul *Union*. Dădu peste oameni care ieşeau şi se opri doar, cu pulsul la 150, în faţa poliţistului de gardă. Se repezi spre el.

— Señor, ce se întâmplă?

— Am fost atacat… Afară… spuse Malko.

Celălalt îşi scoase pistolul şi se repezi afară, dornic să facă dea o lovitură. Malko se observă într-o oglindă şi înţelese emoţia poliţistului. Sângele îi curgea din bărbie pe cămaşa albă, dând impresia că i s-a tăiat gâtul… Cu batista, încercă să-şi acopere rana, rezemat de perete, încă ameţit.

Poliţistul se întoarse.

— N-am văzut pe nimeni, señor. Probabil că au fugit. Vreţi să chem o ambulanţă?

— Nu, mulţumesc, spuse Malko, însoţiţi-mă până la maşina mea.

După acest incident, a înţeles mai bine de ce CIA îi încredinţase această misiune aparent uşoară şi plăcută de seducţie…

Ceea ce tocmai se întâmplase ar fi descurajat pentru totdeauna orice pretendent.

*

* *

Perdeaua de ploaie forma o ceaţă care îneca complet contururile

oraşului Panama. Din câte se vedea cu ochii, nori mari întunecaţi se năpusteau peste Pacific, aducând noi averse. Malko lăsă să cadă perdeaua camerei sale. Aşa ploua de două zile!

Abia dacă se mişcase; rămăsese blocat în faţa ecranului televizorului Akai de la *Marriott*, cu excepţia cazului în care îl vizitase pe Bruce Gonzales şi îi povestise despre incidentul pe care îl suferise. Panamezul păruse îngrozit.

— Oamenii care te-au atacat nu sunt din la Guardia. Din descrierea ta, sună ca El Guapo, presupusul asasin al lui Chavarria. Oamenii ăştia te ucid pentru o privire piezişă. Au crima în sânge. Dacă nu ai fi scăpat de ei, sigur ţi-ar fi tăiat gâtul ca să-ţi bage limba tăiată în el. Este obiceiul lor.

Malko plecase edificat. Sub aceste averse tropicale, viaţa părea să se oprească. O sunase pe Miranda de mai multe ori, fără să reuşească vreodată să o contacteze, bineînţeles… Cicatricea umflată de sub bărbie era acolo pentru a-i aminti de existenţa ei. Singurul loc în care o putea contacta era piscina din *El Panama*. Şi pentru asta avea nevoie de soare…

O sunase pe Inès de Castro, dar jurnalista îi spusese cu răceală că este copleşită de muncă.

Inacţiune înnebunitoare.

Uneori sezonul ploios se prelungea cu o săptămână sau două…

*
* *

Un cargou japonez îşi termina trecerea prin ecluza Miraflores, cu carena sa lovindu-se de pereţi, când o raza de soare străbătu, în sfârşit, cerul cenuşiu. Malko nu aşteptă ca nava, trasă de opt locomotive, să coboare spre Balboa pentru a sări în maşina lui. Sătul de inactivitate, veni să viziteze canalul.

Când ajunse pe Avenida Balboa, oraşul fumega într-o ceaţă de umiditate sub un soare strălucitor.

Malko merse în căutarea unei florării şi descoperi una pe Via Espana. Cumpără practic tot magazinul, îi făcu un buchet de împărătească şi-i ataşă o felicitare cu trei cuvinte: *„Mi-e dor de tine”*. Apoi trimise totul Mirandei Ochoa.

Mai era o mică formalitate. Se duse la Bruce Gonzales. Secretara cu sânii mari îl expedie la restaurantul din apropiere unde îl găsi pe panamez în faţa unei farfurii cu creveţi şi a unei sticle de J&B.

— Cu vremea asta bună, am nevoie de o armă, anunţă Malko.

O oră mai târziu, Bruce Gonzales îl suna la Marriott.

— Am ceea ce ai nevoie, anunţă el. Du-te la *Bistrot*. Vei găsi la bar un bărbat gras cu barbă roşcată. Numele lui este Duncan. Spune-i-l pe al tău.

Cunoştea *Bistrot*, de la Inès de Castro. Încă mai avea probleme în a-l găsi în labirintul de străzi cu nume fanteziste.

De îndată ce intră, observă pe unul dintre scaune un fel de burduf cu cămaşa deschisă până la buric, culegând dintr-o farfurie plină cu capete de pui la grătar, o sticlă de Gaston de Lagrange pusă în faţa lui. O barbă roşie în formă de evantai absorbea vizibil ceea ce nu putea bea…

Din fericire, locurile de lângă el erau libere. Malko se aşeză şi îl întrebă:

— Duncan?

Pahidermul abia dacă îşi întoarse capul. Malko văzu colţul unui ochi albastru, dur şi viclean, care-l examină într-o fracţiune de secundă. Apoi bărbosul împinse sticla în direcţia lui şi zise:

— Ai întârziat…

Cu o pocnire din degete, îl chemă pe barmanul care puse un pahar cu generos în faţa lui Malko. Noul său însoţitor îi turnă un pahar generos de Gaston de Lagrange şi îşi înmuie buzele în pahar.

— Eşti nou în oraş?

— Da, spuse Malko. Dar dumneavoastră?

— Gloup! făcu Duncan, înghiţind jumătate din pahar. Eu, fac naveta. Miami-Panama. Aceeaşi climă, acelaşi rahat. Dar mâncarea este mai degrabă mai bună în Miami din cauza cubanezilor. Aici e ca şi cum n-ar fi nimic. În afară de ceviche, dar încep deja să-mi crească aripioare în spate. Deci capete astea mici de pui poţi să le mănânci.

Malko abia îşi înmuiase buzele în Gaston de Lagrange, deşi era slab ca un biscuit. Duncan îi aruncă o privire plină de reproş.

— Este prohibiţie?

— Nu, nu… spuse Malko, terminându-şi paharul.

Ochiul său albastru se aprinse:

— Bine. Vom continua în altă parte.

El alunecă de pe scaun, apucă sticla din mers şi se clătină spre ieşire, făcându-i cu ochiul barmanului.

— Aici, plătesc lunar, spuse el. Asta înseamnă o grămadă de balboa.

Avea un Mustang nou-nouţ şi Malko se întreba cum ar putea să-l păstreze. Au plecat pe străzile pustii, urcând spre cartierul rezidenţial El Coco. Vile mici în grădini cu porţi complicate din fier forjat. Poarta lui Duncan era activată de un „bip”. Grasul deschise apoi o uşă cu patru încuietori şi se întoarse spre Malko, râzând.

— O să râzi, dar din moment ce am nişte mine antipersonal plantate în grădina mea modestă, spărgătorii mă evită.

Malko intră într-o cameră cu pardoseală din gresie, cu pereţii decoraţi nişte reproduceri abominabile. Duncan se uită la el.

— Nu acorda atenţie decorului, de treaba asta s-a ocupat *„Chupita”* (Micuţa).

— Nu vreau să-mi spui aşa, se auzi o voce furioasă cu un accent spaniol intens.

Malko descoperi o tânără foarte brunetă, cu trăsături indiene, ochi negri furioşi şi un corp răpitor, acoperit de o rochie cu imprimeuri. Încercă în zadar să smulgă sticla de Gaston de Lagrange din mâinile lui Duncan. Acesta din urmă ridică din umeri, filozofând:

— Desigur, cu cât beau mai mult, cu atât trebuie să muncească mai mult pentru a obţine ceva…

Înaintă cu burta înainte, ca un urs mare.

În ciuda impregnării sale vizibile, discursul lui era perfect clar şi Malko se întrebă dacă nu cumva exagera.

— Nu ne-am prezentat, spuse el. Eu sunt Duncan O’Hara. Lucrez puţin pentru Companie şi pentru prietenii lor *contras*[6]. Ştiu cine eşti de la Herbert. Vino, îţi dau ce ai nevoie.

Intrară într-un birou mic. Un perete întreg era ocupat de un dulap uriaş blindat plin de butoane. Duncan se mişca cu multă prudenţă.

— Întotdeauna mi-e teamă că-mi va exploda fundul când deschid

---

[6] Luptători anti-sandinişti ajutaţi de americani.

chestia asta, mormăi el. Am întins atâtea capcane…

Uşa seifului se deschise în cele din urmă şi Duncan se întoarse.

— Ei bine, alege!

Dulapul era înţesat cu arme, repartizate pe o duzină de rafturi metalice… Pistoale, revolvere, mitralieră Uzi, MP5, „Grease-gun”, Skorpio, multe arme din Est. Rândul de jos era rezervat pentru muniţie şi încărcătoare. Suficient pentru a echipa o sută de oameni.

— Aş recomanda un Skorpio, spuse Duncan, înghiţind un strop de Gaston de Lagrange din sticlă. Este eficient şi uşor.

— Cam voluminos, spuse Malko. Vreau să-l pot purta sub cămaşă.

— Atunci, ăsta.

Îi întinse un Beretta 92 automat, mai uşor decât un Colt 45 şi la fel de eficient.

Malko îl cântări. Ar fi preferat pistolul lui extraplat, dar în lipsa de ceva mai bun…

— E în regulă.

Duncan pufni, se ghemui şi scotoci după două cutii cu cartuşe.

— Acolo! Când le-ai tras pe toate, te întorci.

Se întoarseră în sufragerie după ce Duncan închise rastelul. Malko era surprins de acest arsenal.

— Panamezii nu vă fac probleme?

Duncan O’Hara chicoti jovial.

— Oh, uneori, dar suntem în afaceri. Uite, hai să-ţi spun o poveste. Am comandat un mic transport frumos din Germania de Est pentru prietenii noştri *contras* care se frământau în Nicaragua şi voiau nişte Kalash. Livrabile în El Salvador, acasă la un amic general. Problema e că trebuia să trecem prin canal. Nenorocitul de Coiba a aflat de asta. Când a sosit vaporul, l-a pus sub sechestru sub pretextul că documentele nu corespundeau cu încărcătura. Evident că a luat armele. Şi acum, printr-un intermediar, mi le revinde. Nu prea scump, din fericire.

— E o prostie, spuse Malko. Şi compania nu spune nimic?

— Coiba este atotputernic.

Căscă.

— Ei bine, e timpul pentru un pui de somn cu Chupita.

Scoase o carte de vizită din buzunarul cămăşii.

— Dacă ai nevoie de alte lucruri, anunţă-mă. Sunt trei zile pe săptămână în Colon, în zona liberă, la depozitul meu.

*
* *

Malko ieşea din piscina de la *El Panama* când Miranda Ochoa apăru, singură de data aceasta, orbitoare într-o salopetă imitaţie de panteră care se mula pe corpul ei ca o mănuşă erotică. Ea se duse la bungaloul ei, dispăru acolo şi ieşi din nou într-un costum de baie panteră asortat, care îl smulse pe barman din somnolenţă.

Când era pe cale să se strecoare în apă, privirea îi căzu asupra lui Malko.

El îi zâmbi imediat, fără să se îndrepte spre ea. Nu se vedea niciun gardian, dar era precaut. Spre surprinderea lui, Miranda Ochoa îi făcu semn cu mâna.

— Mulţumesc pentru acele flori frumoase!

— Pentru puţin. Când eşti de acord să iei cina cu mine?

Ea clătină din cap.

— Eşti nebun! De ce eşti atât de încăpăţânat? Sunt o mulţime de fete superbe în Panama… Eu nu sunt liberă.

— Dă-mi voie să aleg, spuse Malko. Nu ai gardă azi?

— L-am trimis să facă un comision.

Malko reţinu asta. Deci plănuise să vorbească cu el.

— În orice caz, prietenul tău este foarte gelos, spuse el, iar cei care te păzesc sunt mai degrabă feroce. Aproape că mi-au tăiat gâtul noaptea trecută.

El îşi ridică capul, arătându-i tăietura roşiatică. Ea scoase un strigăt.

— Cine ţi-a făcut asta? îl întrebă.

Îşi lăsă privirea în jos şi şopti:

— Şi asta nu te-a descurajat?

— Nu, spuse Malko, vreau mai mult ca oricând să te cunosc mai bine.

— E foarte greu, murmură ea.

— În seara asta?

— Nu, voi lua cina aici. Cu multă lume.

Pieptul îi tresălta mai repede.

— Ascultă, spuse Malko, este imposibil să te contactez, nici măcar la telefon. Aş vrea măcar să pot să vorbesc cu tine.

Ea ezită, cu ochii ei mari de culoare alunei fixaţi în ochii lui, apoi rosti brusc:

— Îţi voi da numărul meu de telefon direct. Este 765498. Dar nu mă suna des. Trebuie să te părăsesc acum.

Se aruncă în piscină şi Malko se duse să se îmbrace. Era un pic mai vesel. Florile îşi făcuseră efectul. În ochii Mirandei, citise ceea ce aştepta.

Îşi simţi rana de sub bărbie. Un alt motiv pentru a o seduce pe Miranda Ochoa.

CAPITOLUL VII

Experienţa de la clubul *Union* fusese suficientă pentru el, aşa că Malko păstra cu prudenţă distanţa faţă de masa unde stătea Miranda Ochoa, care strălucea într-un elegant compleu din mătase neagră care, pe ea, era al naibii de sexy, superbii ei sânii jucând sub ţesătură. Tânăra femeie părea foarte plictisită. Pe el nu-l interesa câţi spioni o vegheau pe amanta generalului Coiba…

Cu puţin timp înainte de sfârşitul cinei, s-a întors la Toyota Crown şi a rămas în parcare, cu toate luminile stinse, urmărind atent ieşirea din *El Panama*. Beretta 92 se afla sub scaunul său, într-un port din piele. Douăzeci de minute mai târziu, apăru BMW-ul Mirandei Ochoa, iar tânăra se strecură la volan.

Lângă ea urcă un bărbat, bodyguardul pe care Malko îl zărise deja, iar ea porni la drum. De data aceasta, Malko nu mai făcu greşeala de a o urmări. El porni maşina şi coborî drept pe Avenida Aquilino Guardia, tăind Via Espana, până la Avenida Balboa, la graniţa Pacificului. Apoi viră la stânga, îndreptându-se spre turnul Holiday Inn cu vedere la clădirile ultramoderne din cartierul Punta Paitilla. Traversă intersecţia Via Italia, se opri în faţa supermarketului Gran Morrisson şi stinse luminile.

Trei minute mai târziu BMW-ul apăru şi o luă pe Via Italia. Malko porni şi-l urmă la o distanţă rezonabilă. O văzu pe Miranda Ochoa

oprindu-se în faţa Edificio Tarpeya şi coborând din BMW. Fata intră în clădire, în timp ce bodyguardul plecă.

Malko trecu încet pe lângă Edificio Tarpeya, un turn rezidenţial construit pe un promontoriu cu vedere la mare. Un paznic înarmat stătea în faţa intrării, supraveghind vizitatorii.

Conduse mai departe, parcă în faţa unui telefon public şi formă numărul Mirandei.

Tânăra a răspunse imediat.

— Vă ascult!

— Miranda?

— Da.

Surpriză.

— Eu sunt, Malko.

El auzi un râs scurt în receptor.

— Tocmai m-am întors.

— Ştiu. Am fost şi eu în *El Panama*, spuse el.

— Eşti nebun! Ce vrei?

— Mi-ai dat numărul tău, insistă Malko, aşa că îl folosesc.

— Şi dacă n-aş fi fost singură?

— Dar acum eşti. Vreau să te văd.

Miranda chicoti scurt.

— Dar e miezul nopţii. Mă duc la culcare.

— Vino alături de mine.

— Unde eşti?

— Foarte aproape de casa ta.

— Nu, nu pot să fac asta. Te rog, lasă-mă!

Intonaţia ei era plină de moliciune. Dacă ar fi fost supărată cu adevărat, i-ar fi închis telefonul în nas.

— Nu, pot pleca, spuse el, vin la tine. La ce etaj eşti? Oricum, o să-l întreb pe gardian.

— Nu, nu! îl imploră ea pe un ton stăruitor. Nu face asta, te rog! O să mă bagi în necazuri şi este foarte periculos pentru tine.

— Atunci spune-mi ce să fac.

— Du-te la culcare. Îţi promit că ne vedem mai târziu.

— Acum, spuse Malko. Vreau doar să te văd.

Tăcere. Apoi vocea Mirandei Ochoa repetă cu mai puţină forţă:

— Du-te la culcare!

— Nu, vin. Ne vedem în curând!

— Nu! strigă ea în telefon.

Malko îi simţi o adevărată panică în voce.

— Atunci, vino la mine, sugeră el.

— Nu, nu pot să ies, spuse ea. Vrei neapărat să mă vezi?

— Aproape că mi s-a tăiat gâtul pentru asta, îi aminti el.

— *Bueno!* spuse ea, vorbind foarte repede. Voi veni eu jos. Vei evita intrarea principală din Tarpeya. Există o cărare ce înconjoară clădirea şi care duce la o uşă din spate. Aşteaptă-mă în faţa uşii, e încuiată. Dar nu vei sta mult…

— Îţi jur!

Închise şi părăsi fericit cabina. Nici măcar nu se mai gândea la CIA.

Atunci când o femeie te lasă să te alături ei în miezul nopţii, ascunzându-te de iubitul ei, nu poate însemna decât un singur lucru.

Cinci minute mai târziu, urca pe poteca pustie care ducea spre un promontoriu cu vedere la Pacific. Era o lumină superbă a lunii. Casa scării din spate s-a luminat, o siluetă ieşea în evidenţă în spatele sticlei mate şi uşa s-a deschis.

Miranda Ochoa nu-şi dezbrăcase compleul ei de mătase neagră. Malko ieşi din semiumbră şi-i sărută mâna.

— Sunt aşa de fericit!

— Eşti pur şi simplu nebun, îl corectă ea.

Rămaseră faţă în faţă câteva clipe, apoi ea se întoarse de parcă i-ar fi fost teamă că el o va lua în braţe.

— Vino.

În micul lift, aproape că se atingeau. Malko vedea sânii tinerei jucându-se liber sub mătase, în ritmul respiraţiei ei. Miranda stătea în picioare cu ochii plecaţi cu încăpăţânare.

Ea ieşi prima, iar legănatul involuntar senzual al şoldurilor sale asemănătoare amforei îi transmitea un val de adrenalină prin coapse.

Traversară mai întâi printr-o cameră cu lenjerie de pat care se deschidea într-un hol de marmură împodobit cu doi colţi de elefant impunători creaţi de Romeo, încadrând uşa unui dormitor ocupat aproape în întregime de un pat mare Tiffany, tot în catifea neagră, realizat de acelaşi designer. Exista de asemenea şi o terasă mare cu

vedere la Pacific. Priveliştea de la etajul 30 unde se aflau ei era magică. Luminile navelor care aşteptau să traverseze canalul sclipeau în golf.

— Hai, spuse Miranda.

O urmă cu o dorinţă furioasă de a o ajunge din urmă şi de a o poseda pe covorul violet.

Odată ajunşi pe terasă, ocoliră o piscină în formă de rinichi, luminată de lămpi de gaz. O scară în spirală se deschidea în lateral, pentru a ajunge în partea inferioară a duplexului. În cele din urmă, Malko descoperi camera de zi. Impresionant! Două ferestre mari fuseseră decupate într-unul dintre pereţi, cu vedere spre piscina luminată din interior, ceea ce o făcea să pară un acvariu gigantic. Vis-à-vis se afla o canapea mare rotundă, toată albă, realizată de Claude Dalle, în spatele căreia abunda o adevărată pădure tropicală: palmieri, plante verzi, ferigi, arbori de cauciuc.

Miranda Ochoa se aşeză ostentativ la un capăt al canapelei şi-i făcu semn lui Malko să se aşeze la celălalt capăt. Trei metri buni îi separau. Îşi încrucişă picioarele într-un fâşâit de mătase şi îşi trase mecanic fusta peste coapse. Se ţinea foarte dreaptă, ceea ce scotea şi mai mult în evidenţă somptuozitatea sânilor şi zvelteţea taliei sugrumate într-o curea lată de piele de lac neagră.

O tăcere electrică a durat câteva clipe, înainte ca Miranda să spargă gheaţa:

— Vrei să bei ceva?

— O vodcă, spuse Malko.

Ea luă o mică telecomandă şi o apăsă, direcţionând-o către o piesă de mobilier mare, cu faţa din lemn negru lăcuit şi sticlă, părţile laterale din lemn decorat şi lăcuit, îmbunătăţite cu aplicaţii din bronz. O creaţie Claude Dalle. Panoul glisă în sus, dezvăluind un bar şi o instalaţie Hi-Fi TV Akai. Miranda se apropie, luă două pahare şi o sticlă de Stolichnaya. Malko o privea: se mişca cu graţie naturală şi mătasea îi aluneca pe pielea întunecată cu un foşnet hipererotic.

Înainte de a se aşeza, ea porni un laser-disc aflat pe platanul Akai-ului din bar, iar sunetul extraordinar de pur al unui flaut andin invadă camera. Îi puse un pahar în faţă lui Malko şi se întoarse imediat la locul ei de parcă i-ar fi fost teamă că se va arunca peste ea.

— Întotdeauna te comporţi aşa cu femeile?

— Nu, spuse el. Doar atunci când sunt excepţionale.

Ea rămase încurcată şi lăsă ochii în jos.

— Nu vorbi prostii! Abia mă cunoşti.

— Spune-mi despre tine.

— Am lucrat într-o bancă, dar acum nu fac nimic. Am călătorit în Statele Unite. Îmi petrec weekendurile în Contadora.

— Şi viaţa ta amoroasă?

Ea se înroşi.

— Am un bărbat în viaţa mea… Ştii asta.

— Cel care a vrut să-mi taie gâtul?

O sclipire îngrozită străbătu ochii Mirandei.

— Nu pot să cred că este el. Dar ce faci în Panama?

— Am fost invitat de Southland Command pentru un reportaj pentru un canal TV.

— Este fascinant, spuse ea. Acum că m-ai văzut, cred că mă duc la culcare. Ştiai că nu te pot ţine mult timp.

Se ridică, fără să-şi fi atins paharul. Malko o imită, dar fără să se hotărască să o părăsească aşa. Chiar şi fără a se gândi la CIA. Miranda Ochoa arăta şi mai sexy în compleul ei de mătase neagră decât într-un costum de baie. Fără un cuvânt, făcu un pas spre ea.

O expresie bruscă de panică schimbă trăsăturile tinerei.

— Opreşte-te!

Malko n-o ascultă. Era la doar un metru de ea când ceva se mişcă în frunzişul grădinii din seră. O pată maronie izvorî dintr-o ferigă uriaşă şi ateriză pe marginea canapelei cu un mârâit răguşit. Malko, împietrit, încremeni, coloana vertebrală îi fu străbătută de o furnicătură neplăcută.

Ghemuită, cu ochii galbeni aţintiţi asupra gâtului lui, cu gura întredeschisă, o puma se pregătea să-l atace.

— Carina!

Vocea Mirandei Ochoa pocni ca un bici. Fiara se aplatiză puţin, fără să-şi ia ochii de la Malko. O pisică sălbatică mare, cu ochi galbeni, care trebuie să fi cântărit vreo treizeci de kilograme, cu blana pătată, cu gheare formidabile şi colţi înfricoşători expuşi de mustăţile ridicate în sus.

Malko rămase absolut nemişcat, uitându-se în ochii bestiei. Un sunet răguşit i se strecură din gură. Miranda Ochoa se apropie şi-i spuse lui Malko cu o voce înceată:

— Mai presus de toate, nu te mişca!

Nu era nevoie să-i mai spună că puma l-ar fi putut sfâşia în bucăţi cu două muşcături din colţi. Tânăra se strecură în faţa lui şi-i vorbi fiarei în spaniolă, cu o voce foarte blândă. Treptat, puma se relaxă, în timp ce ea o mângâia pe cap.

Şuieratul încetă. Miranda luă animalul de zgarda de la gât şi o coborî de pe canapea. În trecere, coada îi biciui piciorul lui Malko.

Ţinând-o pe uriaşa pisică de zgardă, tânăra începu s-o escorteze până la uşă. Se întoarse singură câteva clipe mai târziu. Trăsăturile ei păreau sculptate în ipsos. De data aceasta se aşeză lângă Malko, îşi luă paharul de votcă şi luă o înghiţitură. Degetele îi tremurau.

— Ar fi trebuit să mă avertizezi! Spus el.

Un zgomot surd o împiedică să răspundă. Era pantera care se arunca asupra uşii camerei în care fusese închisă.

— Nu credeam că Carina se va mişca, mărturisi Miranda Ochoa. Dar nu suportă ca cineva să se apropie de mine. De când am primit-o, adăugă ea râzând, numărul prietenilor mei a scăzut foarte mult.

— Unde ai găsit-o?

Ea schiţă un zâmbet uşor încordat.

— E omul… ei bine, bărbatul din viaţa mea e cel care mi-a dat-o.

Un răget ajunse la ei, însoţit de un şoc violent.

— Ştia el ce face, observă Malko.

— Nu-ţi face griji, nu există niciun risc să iasă.

El îşi goli paharul de votcă dintr-o înghiţitură. Privind în urmă, era îngrozit. O lovitură cu piciorul şi faţa lui a fost zdrobită. Ca să nu mai vorbim de restul. Au rămas tăcuţi câteva clipe, apoi, dintr-odată Miranda îşi puse mâna pe a lui Malko.

— Chiar nu ar trebui să te mai îngrijeşti pentru mine! E prea periculos…

În ciuda buzunarelor cusute în jurul sânilor, grosimea dublă de mătase neagră nu ascundea mare parte din sânii magnifici. Sub privirea înfometată a lui Malko, Miranda Ochoa deveni confuză. Ochii lor se întâlniră şi rămaseră fixaţi unul asupra celuilalt. Ea nu tresări

când el îşi apropie faţa de ea. Gura i se deschise şi ea dădu drumul cu un oftat adânc, sărutându-l înapoi la început cu rezervă, apoi cu pasiune.

O senzaţie rafinată de care s-a bucurat din plin. Apoi Miranda se îndepărtă de el, privi îndelung în pupilele lui aurii şi, fără un cuvânt, începu să-l sărute din nou. Atingându-i sânul prin mătase, simţi că un anume punct se întăreşte în contact cu mâna lui, iar respiraţia Mirandei deveni mai rapidă. Îi atinse genunchiul rotund acoperit de ciorapul de nailon, şi mâna urcă în sus pe picior. Miranda tresări, se desprinse de el şi se ridică.

— Opreşte-te! spuse ea cu forţă. Trebuie să pleci acum!

Malko ar fi preferat să înfrunte puma cu mâinile goale, dar să continue… Aceste câteva minute de flirt îi dăduseră foc stomacului. Îşi puse un braţ în jurul curelei din piele de lac şi o trase uşor spre el. Miranda se împotrivi câteva secunde, apoi pelvisul i se lipi brusc de al lui… Se legănau într-o îmbrăţişare şi mai violentă şi, dezechilibraţi, căzură pe canapeaua mare.

Malko se simţea ca un şcolar în faţa acestei somptuoase plante tropicale. Avea un singură idee: să se cufunde în pântecul ei. Bluza desfăcută dezvăluia un pic de piele goală. El o desfăcu mai mult, găsi carnea caldă şi fermă a unui sân, apoi un punct erect. Miranda se încordă, aproape muşcându-l.

Loviturile furioase al pumei în uşă continuau, dar Miranda părea să nu le mai audă.

Malko îi puse mâna pe picior şi urcă brusc de-a lungul ciorapului până la pielea goală, incredibil de moale şi uşor transpirată de pe coapsă. O cusătură a fustei de mătase neagră pârâi. Miranda îl prinse de încheietura mâinii ca să-l oprească, dar era prea târziu. Mâna lui traversa prin nailonul ultimului bastion, şi atinse sexul ei fierbinte.

Ea gemea şi încercă să-l îndepărteze din nou, dar mâna ei se lovi de bărbăţia lui Malko, ce se cabra sub ţesătura de alpaca bej. Degetele ei rămaseră lipite de ea, apoi se închiseră peste erecţia care gata să explodeze… Gâfâiau amândoi. Se auzi o pârâitură lungă: toată cusătura fustei tocmai cedase, lăsând la vedere un ciorap, port-jartierele şi o pereche aproape invizibilă de chiloţei pe burta uşor bombată.

Malko nu mai putea suporta.

El se eliberă febril, îi trase chiloţii minusculi care îl deranjau şi ajunse, în sfârşit, la sexul ei umed şi fierbinte. Mângâierea lui îi provocă tinerei femei un fior lung. Întinsă pe canapea, cu ochii închişi, cu un picior îndoit, cu mâna încleştată pe sexul lui care urma să o pătrundă, Miranda era mai mult decât frumoasă.

Fusta nu era altceva decât o cârpă înfăşurată în jurul şoldurilor şi un sân superb ieşea din bluza desfăcută.

Ochii ei se deschiseră, inundaţi de plăcere, invitându-l s-o posede.

Se scufundă în ea cu o încetineală delicioasă, savurând acest moment unic care aproape că-l costase viaţa.

Ea îşi arcui spatele pentru a-l primi mai bine, apoi picioarele ei lungi se înfăşurară în jurul trupului lui, în timp ce pelvisul ei se unduia sub el.

Orgasmul ei veni foarte repede. Ea se ridică bazinul şi ţipă. Strigătul ei fu preluat de mârâiturile dublate ale pumei.

Malko rămăsese în ea, îngropat adânc în pântecele ei. Ea căzu pe spate şi el îi deschise complet bluza, dezvăluind sânii umflaţi şi fermi.

El îşi retrase din ea sexul încă ţeapăn, iar ea protestă:

— Nu!

El îi trase resturile fustei de mătase în jos pe picioare, lăsându-i doar ciorapii şi pantofii, şi rostogolind-o uşor mai întâi pe o parte, apoi pe burtă. Din proprie iniţiativă, ea îşi arcui spatele, îngenunchind, iar el o pătrunse din nou, prosternată pe catifeaua albă. El începu să se mişte înainte şi înapoi în interiorul ei, savurând atingerea fundului ei ferm de fiecare dată când ajungea la fundul pântecelui ei.

În cele din urmă se despărţiră unul de celălalt. Unul dintre ciorapi se desfăcuse şi îi atârna peste gleznă, încurcat în chiloţi. Miranda îi trase mecanic în sus şi îl fixă de port-jartier, cu un gest involuntar provocator. Malko o admira. Dezbrăcată, în afară de ciorapi, era chiar mai incitantă decât îmbrăcată, cu un spate arcuit fantastic ca al unei femei de culoare şi un piept incredibil. Era o femeie sublimă.

Ochii ei subliniaţi cu maro pe faţa pătată de urme de rimel, se întoarseră spre el.

— Ce ai de gând să crezi despre mine?

— Că faci minunat dragoste.

Ea îl luă brusc de mână.

— Ştii, trebuie să mă crezi, nu m-am purtat niciodată aşa cu un bărbat.

O trase spre el, mângâindu-i spatele gol.

— Nu contează! Ai vrut la fel de mult ca mine…

Miranda se uită la el cu evlavie.

— E adevărat, mărturisi ea, te-am dorit de îndată ce te-am văzut. Din cauza ochilor tăi. Am simţit că îmi ia foc stomacul. Când eram în lift a trebuit să mă reţin ca să nu mă arunc în braţele tale.

Puma încetase să mai mârâie, dar Malko era sigur că animalul încă se ghemuia în spatele uşii. Ochii lor se întâlniră din nou şi ceea ce el citi în privirea Mirandei îi reînvie vigoarea instantaneu. Ea observă şi se lăsă să alunece uşor la picioarele lui. Îngenuncheată pe covorul gros mov, îi luă sexul lui în gură.

El îndură minunata tortură pentru o lungă perioadă de timp, apoi trase spre el, o aşeză în poală şi o pătrunse din nou.

Miranda scoase un oftat scurt, în timp ce el se pătrunse adânc în ea, îi cuprinse gâtul cu braţele şi începu o mişcare constantă de legănare, cu ochii închişi şi gura întredeschisă. Malko îi cuprinse minunaţi-i sânii cu ambele mâini şi îi mângâie până când strigătul Mirandei îi răsună în urechi urechile. Era atât de emoţionant încât el o aruncă pe canapea, ridicându-i picioarele drept în sus şi ţinând-o aşa, lovind-o ritmic în pântece până când ea ţipă din nou.

Puţin mai târziu, Miranda scăpă de pantofi şi ciorapi şi îl luă pe Malko de mână.

— Vino.

Au urcat pe terasă şi ea se lăsă să alunece în piscină, unde el i se alătură. După ce expiră puternic, veni să se lipească de el în apa caldă.

— A trecut mult timp de când nu am făcut dragoste aşa, spuse ea.

— Ai un iubit, însă, observă Malko.

— Da, desigur. Dar niciodată nu mi-am dorit niciodată un bărbat de la prima vedere, care să-mi provoace căldura aceea în burtă. Dacă m-ai fi dus la masă, aş fi acceptat.

— Atunci de ce nu ai dansat până acum?

Ea zâmbi.

— Mi-a fost teamă că nu m-aş putea abţine dacă te-aş atinge şi ai observa asta.

Cu siguranţă CIA nu prevăzuse asta…

Au rămas multă vreme îmbrăţişaţi în apa caldă, apoi s-au uscat şi au coborât din nou. Livingul arăta ca un câmp de luptă.

După ce Malko se îmbrăcă o luă în braţe pe Miranda.

— Când te mai văd?

Strălucirea iubitoare din ochii tinerei se stinse brusc.

— Nu ştiu. Este foarte greu.

— Pot să mă întorc ca în seara asta.

Ea clătină din cap.

— Nu, nu, e prea periculos. Nu credeam că vei rămâne.

— Iubitul tău te ţine prizonieră, spuse el zâmbind. El este foarte îndrăgostit. Dar tu?

Ea făcu o dădu din cap.

— Nu chiar, dar mă flatează. Mă umple cu cadouri. Este ceva bestial la el care mă excită, un miros de pericol. Uneori mă posedă de parcă ar vrea să mă omoare, fără măcar să mă dezbrace, cu o violenţă incredibilă, spunându-mi lucruri oribile.

— Vine des?

— Depinde. Vine neregulat.

— Vrei să ne revedem la *Marriott?*

— Imposibil, oftă ea. Panama este foarte mic şi sunt foarte cunoscută.

— Dar vreau să te văd din nou, spuse el.

— Şi eu, recunoscu ea.

Apoi rămase tăcută, după care spuse brusc:

— Mă voi gândi la asta. Vino mâine în *El Panama* în jurul orei patru. Vom vorbi unul cu celălalt în piscină, aşa cum am făcut astăzi. Îl voi trimite pe Gustavo să facă un comision.

Îşi puse un halat de baie şi se strecură afară cu el pentru a lua micul lift. Au rămas îmbrăţişaţi pe tot parcursul drumului până jos înainte de a schimba un ultim sărut.

— Ne vedem mâine, şopti ea. Nu vreau să te părăsesc.

Malko se îndepărtă pe potecă. Luna era ascunsă, dar temperatura era foarte plăcută. Pe de o parte, îşi simţea sufletul şi inima

sărbătorind. Pe de altă parte, plăcerea îi era stricată de o voce mică care îi spunea că ceea ce tocmai se întâmplase nu era decât un complot sordid menit să asasineze un om.

Când se gândi la ceea ce citise în ochii Mirandei când ea se aruncase în braţele lui, el începu să urască CIA.

CAPITOLUL VIII

Trei bărbaţi solizi, toţi îmbrăcaţi în cămăşi mexicane albe cu pulpane lungi, care nu erau deformate doar de rulourile de grăsime, se îndreptau spre barul de la piscină, încadrându-l pe un al patrulea. Acesta din urmă, foarte înalt, cu părul argintiu dat pe spate, cu faţa protejată de ochelari întunecaţi, şchiopăta uşor.

S-au aşezat cu toţii lângă o familie de panamezi care sorbeau margarita lângă piscină. Malko, puţin mai departe, îi examina pe nou-veniţi. Cei trei bărbaţi în cămăşi mexicane se aşezaseră într-o formă de arc, pentru a putea urmări toate intrările. Cu siguranţă era un traficant de droguri cu bodyguarzii lui şi venise să controleze spălarea coca-dolarilor, o specialitate panameză. În cele o sută treizeci de bănci înfiinţate în Panama-City, casierii îşi istoveau degetele numărând bancnote de o sută de dolari aduse de economisitori modeşti, pe cât de economi, pe atât de anonimi…

Se uită la ceas. Trecuseră patruzeci şi opt de ore de la seara lui înfierbântată cu Miranda Ochoa. Cu o zi înainte, îşi anulase programarea la piscina *El Panama*, fără explicaţii, amânând-o pentru a doua zi. Malko îşi spuse că, dacă tânăra îşi întrerupea aventura acum, n-ar şti niciodată că bărbatul îndrăzneţ care o sedusese cu riscul vieţii lui acţiona la comandă.

Ea apăru brusc. De una singură. Era îmbrăcată într-o rochie elegantă de pânză albă, cu nasturi în faţă, care nu-i putea şterge alura sublimă. Cei câţiva bătrâni eleganţi care credeau că îşi compensează lăcomia turnând zahăr în cafea după ce se umpluseră cu prăjituri aproape că şi-au scuipat delicatesele. Miranda Ochoa trecu pe lângă bărbatul cu părul argintiu, care, spre surprinderea lui Malko, se ridică şi se înclină. Tânăra îi făcu un semn scurt din cap şi se repezi asupra lui Malko.

— N-am putut ieri, spuse ea. A venit… Acum nu prea am timp. Gustavo nu mă scapă din ochi nici măcar o clipă. L-am trimis să cumpere un ziar, dar se întoarce… Ascultă, ştii restaurantul *Las Tinajas?*

— Nu, dar îl voi găsi. De ce?

— În apropiere, există un butic de modă. „Esmeralda Tropical”. Du-te acolo într-o oră. Întreabă de Dolores şi fă ce îţi spune ea.

Nu-şi scosese ochelarii negri şi vorbea cu o voce nervoasă, încordată.

— Îl cunoşti pe tipul de acolo? întrebă Malko.

Ea dădu din cap afirmativ.

— Da. Este un cunoscut *narcotraficante*, Felix Maduro. Este căutat în Columbia. Se ascunde aici.

— Nu pare să ia multe măsuri de precauţie.

Ca să fii căutat în Columbia pentru trafic de droguri, chiar trebuia să trimiţi tone.

— Este protejat, spuse Miranda cu un zâmbet enigmatic. *Hasta luego*. (Ne vedem mai târziu.)

Apoi plecă în viteză spre bungaloul ei obişnuit. Un minut mai târziu, apăru garda ei de corp, care merse şi se înclină respectuos în faţa lui Felix Maduro, schimbă o îmbrăţişare lungă cu unul dintre pistolari, câteva cuvinte cu liderul lor, apoi îşi găsi un loc la umbră.

Malko aşteptă un sfert de oră înainte de a se îmbrăca. Şocul de a o vedea pe Miranda Ochoa într-un costum de baie mulat de o culoare orbitoare îi reaprinse dorinţa de a o reîntâlni pe tânără. Chiar dacă manipulările sale nu duceau nicăieri.

*

* *

Malko împinse uşa de la Esmeralda Tropical, un mare butic de confecţii de pe Via Hermosa, o alee liniştită mărginită în mare parte de clădiri moderne. Se apropie o metisă plinuţă cu nasul cârn.

— Señor?

— Tu eşti Dolores?

— *Si*.

— Vin din partea Mirandei.

Chipul vânzătoarei se lumină cu un zâmbet răutăcios şi complice.

— *Ah da! Bueno*. Veniţi pe aici.

Îl conduse în partea din spate a magazinului. O nişă ascundea o cabină de probă cu perdeaua deschisă. Dolores îi indică un scaun lui Malko.

— Staţi aici. Nu va dura mult. Mai presus de toate, nu vă arătaţi.

El se aşeză şi ea trase cortina. Se simţea ca la spovedanie…

Au trecut douăzeci de minute, îngrozitor de lungi. Niciun client. Probabil că Esmeralda Tropical nu trebuia să facă avere. Apoi sună soneria şi inima lui Malko începu să bată mai repede. Se auzi vocea Mirandei amestecată cu cea a lui Dolores, spunând:

— Rochia dumneavoastră este gata, señorita Ochoa, dacă vreţi să o încercaţi…

Cortina a fost trasă brusc. Apăru Miranda Ochoa, cu o rochie neagră pe braţ. Închise perdeaua în urma ei, aruncă rochia pe podea, îşi scoase ochelarii de soare şi se repezi în braţele lui Malko, lipindu-se de el cu tot corpul.

Începură să se sărute cu pasiune, legănându-se în cabina minusculă, încălzindu-se puţin câte puţin. Pentru moment, Malko se gândea doar la dorinţa lui. Începu să descheie nasturii rochiei, dezvăluind sânii superbi. Miranda îşi îndepărtă gura de la a lui pentru a-i şopti:

— Nu am mult timp, să ştii. Mă aşteaptă afară.

Malko terminase de desfăcut rochia; Miranda nici măcar nu purta chiloţi. Cu siguranţă, ea plănuise totul. El o mângâie, găsind-o la fel de excitată ca şi prima dată. Cu spatele lipit de perete, ea gemea şi se zvârcolea sub mişcarea degetelor lui, cu pelvisul înainte. Ea îl apucă de încheietura mâinii.

— Nu mă mai excita, nu avem timp.

— Da, spuse Malko.

Într-o clipită, s-a descătuşat, gata să explodeze. Contactul penisului lui fierbinte pe burtica ei o făcu pe Miranda să scoată un oftat răguşit. El se ghida deja înăuntrul ei, fixând-o de perete cu o smucitură puternică. Ce-i drept, poziţia nu era foarte confortabilă, dar Miranda începu imediat să-şi onduleze pelvisul, frecându-se de membrul care se împingea în ea, gâfâind, agăţându-se de Malko ca o femeie pierdută.

Vocea angoasată a lui Dolores i-a îngheţat brusc.

— Señorita, señorita! Domnul devine nerăbdător. Mi-e teamă că va intra.

Miranda se uită la Malko cu ochi înecaţi de plăcere. Cu nările palpitând, gura întredeschisa, era uimitor de frumoasa.

— *Mi amor*, trebuie sa plec. E prea periculos.

Ea îl împinse cu o grimasă dureroasă. O senzaţie oribilă. Privirea îi căzu asupra membrului rigid care ieşea din pântece sale şi îşi înăbuşi un suspin. Mâna ei se închise în jurul membrului şi în câteva secunde îl făcu să explodeze, înainte de a-şi încheia febril nasturii rochiei.

— În seara asta, spuse Malko, frustrat, te vreau din nou.

Ea clătină din cap.

— Nu, nu, nu în seara asta! Vine să mă vadă după cina lui cu ministrul de interne columbian. Poate mâine. Sună-mă.

Ea ieşi furtunos din cabină şi se întoarse pentru a-i oferi un zâmbet radiind de pasiune.

— O să te sun de îndată ce va pleca, şopti ea. Între orele două şi trei. Daca nu vei dormi…

Cortina căzu şi Malko simţi o strângere brutală de inimă. Probabil era ultima dată când o vădea pe Miranda Ochoa.

Chipul tinerei fete încă plutea în faţa ochilor lui Malko, în timp ce acesta cobora cu maşina pe bulevardul Martyrs spre Podul Americilor, unde, în 1964, studenţii panamezi doriseră să intre în zona canalului, fiind masacraţi de puşcaşi marini. O frescă gigantică policromă comemora evenimentul.

După două apeluri telefonice, obţinuse programarea de urgenţă la Herbert Lawn, prin intermediul lui Bruce Gonzales, ce se afla la Baza Aeriană Howard, unde aterizase cu câteva zile mai devreme. În ciuda succesului manipulării sale, se simţea neliniştit. Sigur, anii petrecuţi în lumea paralelă îi slăbiseră sensibilitatea, dar, gândindu-se la privirea pasională a Mirandei, se simţea ruşinat.

Imediat după podul Americilor, viră la stânga.

Santinela de la poartă avea numele lui şi-l îndrumă spre Cartierul General. Acolo, un ofiţer îl introduse într-un birou care avea pe uşă o placă de cupru: *„Ofiţeri de legătură”*. Herbert Lawn era acolo în compania unui alt bărbat, masiv, chel, cu ochi cenuşii uimitori. Şeful

staţiei CIA i-l prezentă lui Malko cu vocea lui caldă şi gravă.

— Agent special Patrick Stephens, DEA. Am lucrat împreună la Operaţiunea Tigrul. Deci, ai ceva noutăţi?

— Generalul Coiba va fi cu Miranda Ochoa în seara asta, anunţă el. Va merge la ea după o cină oficială şi va rămâne până la două sau trei dimineaţa.

— Fantastic!

Herbert Lawn îi dădu o palmă peste faţă, făcându-l să tuşească din plămâni. Agentul DEA era şi el de asemenea încântat.

— Nenorocitul ăsta va avea o surpriză pe cinste!

Agentul avea un puternic accent sudic, care îl făcea să pronunţe *„sarprase”*…

Era destul de rar să vezi CIA şi DEA colaborând la o acţiune de acest tip. Herbert Lawn anticipă uimirea lui Malko.

— Datorită lui Patrick, am reuşit să întocmesc un dosar concret despre traficul de droguri din Coiba. Fără asta, nu aş fi avut niciodată undă verde de la Cartierul General.

— Credeam că uciderea lui Julio Chavarria te-a privat de unele informaţii interesante, remarcă Malko.

Ochii cenuşii ai agentului special se luminară cu o sclipire de satisfacţie.

— L-am înlocuit, din fericire. Am un informator al naibii de bun. Un tip din zona liberă din Colon. Osiris Cordero. Un traficant de droguri al cărui fiu se află în închisoare în Florida după ce a fost umflat cu treizeci de kilograme de cocaină. Este un bun mijloc de presiune.

Herbert Lawn era la telefon. Închise şi se întoarse către Malko:

— L-am chemat pe şeful operaţiunii din această noapte.

— Cine este aceasta?

— Un tip antrenat de noi. Un *contra*. A adus cinci dintre cei mai buni oameni ai săi şi ei aşteaptă aici de când ai sosit. Au pus piciorul în afara bazelor noastre doar pentru a recunoaşte obiectivele.

— Care?

— Cartierul General al Guardiei de pe Calle Rodolpho-Chiari, reşedinţa lui Coiba de pe Calle 96 şi Edificio Tarpeya… Au studiat planuri de acţiune zi şi noapte. De îndată ce şi-au îndeplinit misiunea,

se întorc aici şi vor fi deja în Honduras când radioul va anunţa moartea generalului Coiba.

Se auzi o bătaie la uşă, Herbert Lawn strigă să intre, iar în birou intră un bărbat mic de statură, în echipament de luptă, cu faţa rotundă, de culoare măslinie, cu ochi proeminenţi. Şeful de staţie îi strânse mâna cu putere.

— Acesta este locotenentul Pepe, din Forţele Speciale, care se va ocupa de desfăşurarea ultimei faze a Operaţiunii Tigru.

Locotenentul Pepe dădu din cap în cunoştinţă de cauză. Părea foarte nervos şi privirea i se mişca constant asupra celor trei bărbaţi. Herbert Lawn îi spuse:

— Pepe, acesta este obiectivul numărul trei în seara asta. Eşti bine?

— *No problem, Sir*.

Avea o voce blândă, dar încrezătoare.

— Probabil că generalul Coiba călătoreşte într-un vehicul blindat, remarcă Malko. Aţi ţinut cont de asta?

— Evident! spuse Herbert Lawn, puţin enervat. Pepe va avea un RPG-7 cu trei rachete. El poate sparge orice maşină blindată. Duncan a fost avertizat. Ei vor ridica echipamentul dintr-o dubă de la parcarea de la *Holiday Inn*.

Patrick Stephens oftă încântat.

— Aş vrea să ne vedem mâine. Nenorocitul ăla de Coiba a făcut contrabandă cu tone de cocaină prin ţara noastră de ani de zile.

— Domnule, pot să mă duc să-mi informez oamenii? întrebă Pepe timid.

— Desigur, spuse Herbert Lawn. Ne vedem mai târziu.

Malko simţi un sentiment ciudat, un fel de îngrijorare difuză. Totuşi, totul părea să fi fost bine planificat.

— Nu există posibilitatea unei scurgeri? întrebă el.

— Niciuna, spuse americanul. Suntem singurii trei care ştim. Cât despre Pepe şi oamenii lui, ei nu au plecat niciodată de aici.

— Şi cum rămâne cu execuţia?

— Sunt profesionişti. Cei mai buni. Şi le-am promis un bonus al naibii de mare. Pepe va rămâne în Honduras pentru a gestiona personalul în loc să plece să lupte împotriva sandiniştilor…

— Atunci e perfect, spuse Malko. Cu excepţia situaţiei în care,

desigur, generalul Coiba decide în ultimul moment să nu-şi viziteze amanta. Dacă va bea prea mult sau Dumnezeu ştie ce.

— Bineînţeles, recunoscu Herbert Lawn. Există întotdeauna un caz de neconformitate. Dacă se întâmplă acest lucru, îţi vei continua misiunea ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Va mai apărea o nouă oportunitate.

— Şi în caz contrar?

— Veţi fi extras mâine. În această noapte, nu plecaţi de la hotel. Ascultaţi radioul. De îndată ce anunţăm moartea lui Coiba, veţi fugi de aici. Totul este planificat astfel încât colonelul Santo Domingo să ia imediat locul liderului său şi să-i aresteze pe ofiţerii Gărzii care i-ar putea sta în cale. Am înregistrat împreună caseta unde el proclamă starea de asediu. O să i-o dau în seara asta. Departamentul de Stat a fost anunţat. Ambasadorul nostru îl va asigura mâine de sprijinul Statelor Unite…

— Şi Miranda Ochoa?

Herbert Lawn chicoti.

— Nu putem să-i dăm medalia Congresului, dar dacă doreşte să emigreze la noi, va fi binevenită.

Totul părea în regulă… Malko dădu mâna cu cei doi bărbaţi.

— Mă bucur că v-am cunoscut, spuse Patrick Stephens. Treceţi să mă vedeţi înainte de a pleca.

Malko se trezi pe asfaltul strivit de eterna căldura sufocantă şi se întoarse la Toyota Crown.

O misiune curioasă!...

*

* *

Generalul Coiba deschise parafa cu semnătura sa şi semnă rapid documentele, fiecare dintre ele aducând câteva mii de dolari. Cereri de naturalizare a chinezilor din Hong Kong. La cincizeci de mii de dolari paşaportul panamez, nu era rău deloc. Ajunşi în Panama, paşapoartele le erau confiscate sub diverse pretexte pentru a le putea vinde încă unul… Fratele generalului conducea serviciul de stare civilă, ceea ce facilita foarte mult procesul.

Apăsă pe butonul interfonului.

— Ignacio, vino la mine.

Câteva clipe mai târziu, colonelul Santo Domingo intră în birou. Cei doi subofiţeri care păzeau uşa nu-i cerură pistolul, aşa cum procedau cu ceilalţi vizitatori. El era singurul care putea intra înarmat în biroul lui Coiba.

— Ignacio, spuse generalul Coiba, mi s-a spus din nou că acest jurnalist străin se învârte în jurul señoritei Ochoa.

— Vrei să…

— *Si*. Du-te să-l vezi pe acest *gayote* (vultur) din El Guapo. Ia-o în serios de data asta.

— Cum să nu! spuse colonelul nerăbdător. Cu această ocazie, poate ar trebui să scapi de vizitatorul tău…

— Care vizitator?

Colonelul dădu din cap către un frigider mare, verde, din spatele biroului şefului său.

— Acest *disgraciado de mierda* (nenorocit) de Chavarria.

— *Ah, da! Bueno*…

Generalul se lăsă pe spate în balansoarul său. Nu voia să recunoască deloc că uitase complet de trofeul macabru care era înghesuit în congelatorul frigiderului său. Era ca şi când ar fi încercat să-şi alunge din minte o greşeală care aproape că-l pusese în conflict cu americanii. Îi strica bucuria de a primi capul adversarului său, aşa cum ceruse într-o zi într-un acces de furie.

Colonelul se duse să deschidă congelatorul şi scoase sacul de plastic opac care conţinea capul lui Julio Chavarria. Nici măcar nu fusese despachetat. Ţinându-l sus ca pe un potir, i-l arătă generalului.

— Nu vrei să te uiţi la ticălosul ăsta pentru ultima oară?

— Nu, mormăi Coiba.

Julio Chavarria nu era nici primul, nici ultimul om care a fost ucis. Chiar şi-a regretat cererea, luată prea literal. Dar până la urmă i-a impresionat pe adversari şi americanii s-au liniştit.

Un bărbat zdrenţuit cu aspect de răufăcător păzea intrarea unei porţi care străjuia un depozit plin de epave de maşini, resturi diverse şi pungi de plastic cu marca *Basura* (Gunoi). Un miros abominabil respingea chiar şi pelicanii. Doar câţiva vulturi se învârteau încet deasupra depozitului. Pe un panou, rupt pe jumătate, scria: *Servicio*

municipal.

Aici a era ars gunoiul din Panama-City şi în prezenţa agenţilor DEA, baloturile unei varietăţi de marijuana, numită *Panama Red*, confiscate de la traficanţii care credeau că pot scăpa de zeciuiala generalului Coiba. Era important să se păstreze aparenţele. Omul răufăcător îl întâmpină pe colonelul Santo Domingo cu un zâmbet servil, deşi fără dinţi.

— El Guapo este aici? întrebă ofiţerul.

Celălalt arătă spre o baracă din care ieşea ca un furuncul mare corpul unui aparat de aer condiţionat.

— Încearcă o *chica* (fată).

Pe lângă munca sa ca antreprenor municipal, El Guapo conducea un bordel în cartierul Parque Lefevre şi proba el însuşi noile recrute care soseau fraudulos din Costa Rica sau Columbia.

— Ai cheia camerei? întrebă ofiţerul. Am ceva de ars.

— Cum să nu! se grăbi paznicul.

Santo Domingo luă punga de plastic care conţinea capul lui Julio Chavarria, iar omul lui El Guapo deschise lacătul magaziei. Acolo domnea o căldură abominabilă. Un incinerator mare ocupa centrul, conectat la un cazan pe gaz. Un miros fad, dezgustător îţi ridica stomacul.

— Du-te şi păzeşte uşa, spuse Santo Domingo.

Docil, bărbatul îl lăsă singur.

Colonelul Santo Domingo luă o paletă cu coadă lungă, puse sacul de plastic pe paletă şi învârti pârghia uşii pentru a deschide incineratorul. Căldura îi explodă în faţă şi se retrase instinctiv. Iadul trebuie să fi arătat aşa… îndesă sacul de plastic în deschizătură.

Plasticul se aprinse instantaneu, dezvăluind capul aşa cum fusese decapitat. Avu timp să vadă trăsăturile livide şi părul negru care luase foc învăluind mortul într-un halou de foc. Apoi incineratorul îşi înghiţi prada care se transformă într-o minge strălucitoare. Închise uşa şi ieşi afară, cu inima uşoară. Tocmai aflase că operaţiunea planificată împotriva Coiba era iminentă. Câteva ore… Se hotărî să transmită slujbaşului său mesajul generalului Coiba. Acest lucru îi oferea ulterior un pretext pentru a-l elimina pe El Guapo, care ştia mult prea multe. Dacă columbianul îl omora pe agentul american, Santo

Domingo i-ar fi putut jura că generalul a dat ordinul direct. El Guapo nu ar fi avut cum să verifice.

— Du-te să-mi aduci o bere, îi ordonă el paznicului.

În timp ce celălalt fugea după bere la o tavernă din apropiere, se apropie de bungalou unde El Guapo îşi încerca *chica* şi bătu la uşă.

*
* *

Briza caldă a Pacificului străbătea terasa de la ultimul etaj al *Holiday Inn*. Malko îşi lăsa privirea să rătăcească peste turnurile din Punta Paitilla, dintre care majoritatea au fost construite cu bani de droguri. Avea o vedere de pasăre asupra intrării în Edificio Tarpeya.

Nu reuşise să aştepte la *Marriott* rezultatul atacului. Gândindu-se să ia cina cu Inès de Castro, se trezi singur, jurnalista având un reportaj urgent. Aşa că mâncase la snack-barul de la *Holiday Inn* şi ajunsese pe terasa pustie. Se uită la Seiko Quartz: cinci minute până la miezul nopţii. De îndată ce îşi ridică privirea, văzu un mic convoi oprindu-se în faţa Tarpeya. Un Cadillac lung, albastru închis, flancat de două Range-Rover negre. Un bărbat coborî din Cadillac, imediat înconjurat de doi bodyguarzi şi intră cu un pas grăbit în clădire.

Generalul Coiba venise să-şi întâlnească amanta. Inima lui Malko începu să bată mai repede. Maşinăria fusese pornită.

*
* *

Locotenentul Pepe îşi şterse mâinile transpirate de oboseală.

El şi oamenii lui se refugiaseră într-un teren viran, la o sută de metri de Edificio Tarpeya. Erau acolo de trei ore, ghemuiţi în umbră, încordându-şi ochii, privind pridvorul clădirii mari. Mai întâi sosirea generalului Coiba, apoi plecarea o jumătate de oră mai târziu, a celor două Range-Rover de escortă. Cadillacul era parcat sub verandă, iar şoferul său vorbea cu paznicul clădirii. De două ori maşinile de poliţie au trecut încet pe Via Heliodoro Patino.

Din fericire, în această zonă rezidenţială, patrulele nu zăboveau niciodată.

Acum nicaraguanul îşi strângea degetele pe mânerul lansatorului de

rachete, a cărui greutate îi zdrobea umărul. Oamenii lui erau încărcaţi cu pistoale-mitralieră şi încărcătoare de muniţie, dar nu-şi făcea iluzii. Cu o maşină blindată, doar un RPG-7, conceput pentru a străpunge armura tancului, ar fi fost eficient.

— Atenţie!

Afişajul liftului din hol tocmai se aprinsese. Pepe îşi încordă muşchii, cu ochii mari… Ţinti spre maşina lungă, albastră, parcata sub verandă şi aşteptă.

Secundele treceau cu o încetineală exasperată. Degetele lui strângeau atât de tare mânerul lansatorului de rachete încât acesta tremura. Ca să se liniştească, îşi revizui mental etapele de lansare a grenadei…

Lângă el, oamenii lui îşi ţineau respiraţia. Erau oameni săraci obişnuiţi cu pericolul, care exercitau profesia de *contra* pentru a-şi hrăni familiile înghesuite în taberele de refugiaţi. Nu le păsa de obiectivul lor. Era abstract. Transpirau de frică cu o singură idee: să se găsească într-un avion Hercule în zbor spre Honduras şi să doarmă.

— Vine, murmură locotenentul Pepe.

Şoferul se repezi să escorteze un bărbat căruia îi puteau distinge doar silueta. Aruncătorul RPG-7 era îndreptat ca un deget lung spre ţinta sa. Locotenentul Pepe îşi ţinea respiraţia. Şoferul tocmai dăduse ocol şi urcase în Cadillac.

Pepe apăsă pe trăgaci.

Nu se auzi nici un recul, doar un fluier, o suflare puternică, apoi o dâră lumină lungă de vreo douăzeci de metri, roşie şi portocalie. Care s-a oprit brusc şi jalnic. La jumătatea drumului, cu mult înaintea pridvorului de la Edificio Tarpeya, racheta a aterizat, explodând departe de ţintă…

Locotenentul Pepe scoase un urlet de furie şi apucă febril a doua rachetă din husa ei de pânză, strigând insulte fără să-şi dea seama, cu mâinile tremurând, cu fruntea acoperită de sudoare. Câteva secunde nesfârşite pentru a înşuruba racheta în capătul lansatorului de rachete. Apoi şi-a reluat ţinta.

Tocmai când Cadillacul blindat ţâşni cu viteză înainte!

Urmări maşina printre copaci, şi apoi, la o presupunere, trase a doua rachetă, care explodă ca o cometă.

Numai că se izbi de un copac într-un snop de flăcări multicolore.

În momentul fixării ultimei rachete, vehiculul dispăruse. Nu mai rămăseseră decât oameni care începeau să apară de pretutindeni şi, în depărtare, o sirenă de poliţie îi răsuna în urechi ca un glas de moarte.

Locotenentul Pepe aruncă RPG-7 cu care se simţise mereu invincibil şi se întoarse zdrobit spre oamenii săi care pândeau în umbră.

— *Vamos!* (Să mergem!)

Eşuaseră şi erau terminaţi.

Maşina lor se afla la o sută de metri distanţă. Aveau de traversat tot oraşul… Încărcaţi din greu, începură să alerge, cu gust de cenuşă în gură.

Malko închise ochii, pata portocalie a exploziei persistând în spatele pleoapelor lui. Când le deschise, văzu ca într-un coşmar Cadillacul greu cu bara de protecţie din spate îndoită, pornind în trombă şi plonjând în strada liniştită.

A doua explozie abia îl deranjă. Deja maşina nu mai era vizibilă pentru trăgător.

Cu creierul gol, se repezi la lift, intră în cabină şi apăsă butonul pentru subsol, unde se afla maşina lui. Generalul Coiba era în viaţă!... Era singurul lucru care conta… Când ajunse jos, încă nu analizase toate consecinţele. Îşi luă maşina, ieşi din parcare pe Via Italia şi viră la stânga, îndreptându-se spre Avenida Balboa.

La trei sute de metri mai departe, trecu pe lângă două maşini de poliţie care mergeau cu o viteză ameţitoare.

Conduse aşa până la clădirea futuristă a Băncii Exterior şi viră la dreapta, urcând spre interiorul oraşului. Herbert Lawn nu avea să audă încă vestea bună.

CAPITOLUL IX

Anvelopele autoturismului Toyota Crown scârţâiau în timp ce lua curbele în ac de păr ale Avenida Manuel Hurtado, o alee îngustă care domină *El Panama*, mărginită de vile somptuoase. Malko opri în faţa numărului 16. O casă mare, izolată în mijlocul unei peluze, protejată de porţi înalte. Malko coborî şi ascultă o clipă sirenele ce convergeau din toate colţurile oraşului spre Punta Paitilla.

Apăsă butonul interfonului fixat într-unul dintre stâlpi şi lăsă degetul acolo. Nu era lumină în casa lui Herbert Lawn. După mai mult de un minut, o voce tensionată întrebă:

— *Cine este acolo?*

— Malko.

Poarta cu comandă electronică se deschise. Şeful staţiei CIA îl întâmpină pe Malko pe verandă.

— Ce se întâmplă?

— Generalul Coiba a scăpat de atac, îl anunţă Malko.

Trăsăturile americanului îi îngheţară pe faţă.

— Oh, Doamne!... şopti el. Sunteţi sigur? De unde ştiţi?

Malko îi spuse povestea, în timp ce era condus în sufragerie. Herbert Lawn rămase tăcut o clipă lungă înainte de a exploda:

— Ce ghinion!... Trebuie să-i anunţ imediat pe cei de la Langley.

Malko îl opri.

— O secundă! Să aruncăm o privire mai întâi la problemă. Pepe cu luptătorii *contras?*

— Trebuie să fie deja la Howard, spuse el. Îi voi trimite imediat.

— Şi eu?

Herbert Lawn se uită la el rece.

— Uite, ştiu că ne vom juca cu focul, dar deocamdată Coiba nu are nicio dovadă. Desigur, ne va suspecta, dar asta-i tot. Dacă dispăreţi în dimineaţa asta, când a văzut şi sunteţi oaspete de la Southland Command, ar fi ca şi cum am semna acţiunea… Ar trebui să rămâneţi şi, chiar să vă continuaţi curtarea… Fie şi numai pentru a da impresia.

Malko reflectă fără să-şi facă iluzii. Îşi dădu seama că în clipa în care va pune piciorul în afara reşedinţei lui Herbert Lawn, va fi în pericol de moarte. Numai că aşa era jocul.

— Foarte bine, oftă el. Dar nu ar trebui să dureze prea mult.

— Desigur că nu!

Americanul era deja în picioare.

— Mă duc în biroul meu, spuse el. Încercaţi să ajungeţi la Miranda Ochoa mâine dimineaţă, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat şi păstraţi legătura prin Bruce.

Malko ieşi pe Via Espana, care era pustie şi o urmă până la Via Porras, coborând înapoi la *Marriott*. N-a observat nicio animaţie

anume.

Vizavi de *Marriott*, centrala electrică fumega ca un vulcan, mirosind în jumătate din cartierul rezidenţial din San Francisco. Malko îşi păstrase cheia şi nu trebuia să meargă la recepţie. Lumina de pe telefonul lui clipea: avea un mesaj. Un bilet strecurat sub uşa lui îi confirmă acest lucru: Inès de Castro sunase la miezul nopţii…

I-a fost greu să se elibereze de scena la care asistase şi n-a putut adormi până în zori.

*
* *

Sunetul telefonului îl trezi dintr-odată. Era vocea emoţionată a lui Inès de Castro.

— Ştii că a avut loc un atentat în noaptea asta la Coiba?

— Şi a reuşit?

— Nu, spuse ea, porcul ăla a scăpat. Tocmai ieşea de la curva lui, cea care te excită atât de mult.

— Am vrut să iau cina cu tine aseară, spuse el.

— Te-am sunat înapoi, remarcă ea, dar erai plecat. Cu o altă curvă, probabil.

— Oferta mea rămâne valabilă pentru seara asta, spuse el.

— Am să te sun înapoi la ora şapte. La revedere.

Formă imediat numărul de linie directă al Mirandei Ochoa. Tânăra ridică la al şaselea apel.

— Eu sunt, spuse Malko. Ne vedem azi?

— Nu ştii ce s-a întâmplat? exclamă Miranda.

— Nu.

— Noaptea trecută, Emiliano a fost aproape ucis la parter…

Ea îi spuse povestea evenimentelor. Cele două explozii ale RPG-7 o alertaseră şi ea coborâse să se intereseze. Coiba a sunat-o câteva minute mai târziu pentru a o linişti…

— Ar fi bine să nu încerci să mă vezi câteva zile, conchise ea. Voi fi foarte protejat. Mi-e dor de tine…

Malko închise, uşurat. Era evident că ea nu bănuia nimic şi, dacă i s-ar asculta discuţia, el ar trece cel mult drept un pretendent tenace. Merse să facă un duş. Era încă sub duş când telefonul sună din nou.

De data aceasta era Bruce Gonzales.

— Prietenul nostru doreşte să te vadă imediat, anunţă el. Exact acolo unde aţi mai fost.

Malko se îmbrăcă cu viteză maximă. Această chemare a lui Herbert Lawn nu era de bun augur.

*
* *

Herbert Lawn, care stătea în micul său birou de la Baza Aeriană Howard avea faţa împietrită, cu trăsături desenate şi pungi mari sub ochi.

— Doi dintre oamenii locotenentului Pepe au fost prinşi, anunţă el. Au fost interceptaţi de o patrulă a Guardia. Am sperat până acum, dar am primit confirmarea de la o sursă apropiată de Coiba.

Malko simţi că i se strânge stomacul.

— Cu alte cuvinte, Coiba va afla foarte repede că în spatele acestei glume vesele se află Compania.

— Mă tem că da, recunoscu şeful staţiei pe un ton absolut sinistru.

Vocea lui gravă coborâse încă o treaptă. El adăugă imediat:

— Să mulţumim Domnului că aceşti oameni nu ştiu că existaţi.

— Dar Coiba poate descoperi că ne vedem, remarcă Malko. Bruce Gonzales trebuie să fie cunoscut ca unul dintre agenţii dumneavoastră de influenţă…

— Nu este absolut sigur, protestă americanul, cu evidentă rea-credinţă. Cred că acoperirea dumneavoastră va rezista.

— Şi dacă nu?

Herbert Lawn îndepărtă această posibilitate neplăcută.

— Vom vedea. Mai mult ca oricând, trebuie să rămâneţi, pentru că oricum noi vom nega. Voi încerca să susţin că aceşti tipi au fost manipulaţi de către inamicii lui Coiba.

— Este foarte probabil, comentă ironic Malko.

— Nu putem face altfel, argumentă americanul. La urma urmei, ei sunt nicaraguani, nu cetăţenii noştri. *Contras* sunt supăraţi pe Coiba pentru că refuză să-i ajute. Teza mea va fi că aceşti oameni care se antrenează cu noi îşi stabilesc propriile planuri.

— Aţi anunţat deja vestea bună la Langley? întrebă Malko.

— Desigur, spuse americanul.

— Şi ce spun ei?

— Păstraţi un profil scăzut. Negaţi totul. Şi luaţi-o de la capăt.

Se vedea bine că ei nu fuseseră în teren.

— Am avut o discuţie lungă cu adjunctul directorului general, explică Herbert Lawn. O nouă evaluare a situaţiei. Ca prim pas, vom contraataca, îi vom propune generalului Coiba să-i pedepsească pe vinovaţi şi să-l asigurăm de simpatia noastră. Acest lucru ar trebui să ne dea timp să ne pregătim pentru a doua operaţiune.

— Sunteţi bine dispus, spuse Malko. De ce nu renunţaţi?

— Pentru că Coiba va şti că suntem în spatele poveştii şi, prin urmare, va deveni cel mai înverşunat duşman al nostru. Devine o necesitate absolută să-l înlocuim cu adjunctul său, prietenul nostru, colonelul Santo Domingo.

— Vă place să dansaţi pe vulcani, observă Malko.

Herbert Lawn îi aruncă un zâmbet ironic.

— Vom merge împreună până acolo… Pentru că veţi rămâne în continuare sursa numărul unu pe Coiba. Chiar dacă generalul demontează operaţiunea în sine, nu are de unde să afle cum am planificat-o. Pot exista scurgeri în departamentul său de securitate. Asta va da lucrurile peste cap. Miranda Ochoa este ultima care poate recunoaşte că te-a informat. Deci fiţi calm.

Malko se uită la norii care alergau spre Pacific. Era stăpânit de mai multe senzaţii. Angoasă, plăcerea de a o revedea pe Miranda Ochoa şi un sentiment de fatalitate. Astfel, Panama devenea o capcană. Sigur, existau baze americane şi avea sprijinul CIA, dar el era la cheremul Guardiei. Dacă l-ar aresta, nimic nu l-ar fi putut smulge din ghearele generalului Coiba.

Americanul îl privea cu o anxietate prost ascunsă.

— Sper că nu mă veţi dezamăgi, spuse el cu căldură. Vă asigur pe de o parte că riscurile pe care le expuneţi sunt limitate, iar pe de altă parte, sunteţi singurul care ne mai poate oferi informaţii despre generalul Coiba.

— Şi „mânzul” dumneavoastră, colonelul Santo Domingo? Nu este posibil ca el să vă ajute?

Herbert Lawn părea şocat.

— Cu siguranţă nu vrem să-l implicăm în asta. Nu avem niciun contact cu el în acest moment, pentru a nu-l compromite. Şi nu sunt sigur că Coiba are încredere totală în el.

Malko se ridică în picioare.

— Ei bine, o să-mi iau micul dejun. Am nevoie de o cafea.

— Probabil că nu vom putea face nimic timp de câteva zile, spuse americanul. Asta vă va da o vacanţă…

— La naiba, observă Malko.

*
* *

O ploaie torenţială îneca Panama-City de o oră. Din camera sa, Malko privea spre piscina de la Marriott, şaisprezece etaje mai jos, unde copiii jucau Gribouille.

În oraş nu exista niciun indiciu al atentatului. Televizorul fusese foarte discret, cu excepţia „Canal Quatre” care arătase faţada clădirii în care locuia amanta generalului.

Un comunicat oficial al Guardiei anunţa că elemente neidentificate au vrut să-l atace pe generalul Coiba, probabil din cauza acţiunii sale împotriva *narcotraficantes*…

Malko se întrebă cât va dura ficţiunea rolului său de jurnalist. Pistolul Beretta 92 se afla sub scaunul Toyotei, dar nu ar fi de folos împotriva Guardiei.

*
* *

Colonelul Santo Domingo intră în biroul superiorului său, cu faţa sumbră. Generalul Coiba îşi smulse trabucul din gură şi întrebă cu o voce încordată:

— Au vorbit?

— Desigur, spuse colonelul, dar ei nu ştiu aproape nimic. Sunt *campesinos* recrutaţi de americanii din Honduras. Au ajuns aici acum două săptămâni pentru un curs de pregătire, la ordinele unui anume locotenent Pepe, un nicaraguan ca ei, ofiţer de *contra*. Nu şi-au părăsit tabăra până aseară. Din câte am înţeles, este baza Forţelor Aeriene Howard. Acest locotenent Pepe ar fi trebuit prins…

Generalul Coiba îşi stinse furios trabucul în scrumieră.

— Nemernicii! Este vorba de acel *disgraciado de mierda* (nenorocit) de Herbert Lawn! *Contras* sunt conduşi de CIA.

Nu-i venea să creadă că americanii fuseseră suficient de îndrăzneţi să-l atace într-un mod atât de brutal. Ambasadorul Statelor Unite îi telefonase în zori pentru a-l asigura de simpatia lui, dar diplomatul putea foarte bine să mintă sau să nu fie informat. CIA nu-i spunea despre toate trucurile lor murdare… El îşi ridică privirea, întâlnind faţa înfrântă a secundului său.

— Nici ţie nu-ţi vine să crezi!

— Nu pot avea încredere în nimeni, scăpă Ignacio Santo Domingo.

Evident, generalul Coiba nu bănuia adevăratul motiv al deprimării sale… În zorii zilei, Santo Domingo arsese caseta care proclama starea de asediu livrată de Herbert Lawn.

— Ai aflat ceva despre arme? întrebă Coiba.

— Le-am identificat.

Ei puseseră mâna pe aruncătorul RPG-7 şi două pistoale mitralieră Kalash, abandonate în panică.

— De unde provin ele?

— Cele două AK-47 făceau parte din lotul vândut de Germania de Est Forţelor Armate din El Salvador. Au trecut acum trei luni prin canalul de pe Pia Vesta. Au fost descărcate în El Salvador.

Generalul Coiba se încruntă.

— Armata salvadoriană nu foloseşte arme sovietice.

Santo Domingo zâmbi viclean.

— Nu, dar destinatarul, generalul Adolpho Blandon, este prieten al americanilor şi întreaga comandă a fost plasată de la Miami, de către Hutland Investment Corporation a prietenului nostru Duncan O'Hara.

Generalul Coiba deveni palid de furie. Aceasta era dovada materială a implicării CIA. Se sufoca de furie şi în acelaşi timp măsura greutatea urii americanilor. Niciodată o astfel de operaţiune nu ar fi putut fi concepută fără undă verde politică la cel mai înalt nivel. Îşi reluă trabucul şi suflă fumul gânditor, încercând să-şi scadă tensiunea arterială.

Nu putea să-l atace direct pe şeful staţiei CIA, dar existau şi alte căi. Şi mai presus de toate, dorea să demonteze întregul mecanism al

operaţiunii. Fără o defecţiune tehnică a rachetei RPG-7, ar fi fost aruncat în aer. Ambuscada fusese bine planificată, ceea ce însemna informaţii exacte despre mişcările lui. Doar câţiva prieteni apropiaţi îi cunoşteau programul. Avea de gând să-i interogheze pe toţi oamenii din garda lui personală, pe gardienii de la Edificio Tarpeya. Doar şoferul său nu era suspect: dacă atentatul ar fi reuşit, şoferul ar fi murit împreună cu liderul său.

O întrebare sâcâitoare îl chinuia: o vor face din nou?

— Te însărcinez pe tine cu conducerea anchetei, îi spuse lui Santo Domingo. Vreau să ştiu cine i-a ajutat. Şi o să dăm o lecţie acestor nenorociţi de la CIA. Dacă ei cred că vor scăpa basma curată!...

Se ridică, plimbându-se prin birou ca un taur în arenă, cu venele gâtului umflate de furie. Colonelul Santo Domingo îşi urmărea liderul cu un nod în stomac. Generalul se opri brusc, arătând spre el cu degetul arătător. Crezu că inima i s-a oprit şi sângele i s-a scurs de pe faţă. Dar Coiba spuse doar:

— Nenorocitul ăla de ziarist! Ţi-am spus să-l lichidezi. Schimbaţi ordinele. Îl vreau în viaţă. Repede, acum!

Tocmai îi trecuse prin minte o idee, care îi stârnise furia. Se confruntă cu Santo Domingo, aprins de ură.

— Oricine este implicat în această poveste de aproape sau de departe va regreta că s-a născut, mârâi el. Pentru a-i descuraja pe americani să atace din nou, este necesar să-i îngrozim, să le arătăm că nu ne dăm înapoi de la nimic.

CAPITOLUL X

Un pelican cocoţat pe un stâlp privea cu indiferenţă traficul intens de pe Avenida Balboa, principala arteră care străbate Pacificul, chiar în inima oraşului Panama. Nenumărate semafoare provocau blocaje monstruoase pe cele două benzi separate printr-o bandă mediană. Semaforul s-a făcut roşu la colţul Calle 38, dar un Range-Rover bej cu mai mulţi bărbaţi la bord a trecut. A parcurs douăzeci de metri şi s-a oprit chiar în faţa porţii Ambasadei Americane, o clădire albă, cu trei etaje, destul de decrepită, înconjurată de o grădină sărăcăcioasă, unde se afla catargul care susţinea drapelul SUA. Ferestrele erau apărate de

o plasă de sârmă, iar intrarea principală de pe Avenida Balboa era protejată de o poartă cu gratii de oţel, păzită de un agent de pază.

Două dintre uşile maşinii s-au deschis în acelaşi timp. Mai întâi, doi bărbaţi au fost aruncaţi la pământ. Aveau încheieturile legate cu frânghii şi erau desculţi. În spatele lor, alţi doi pasageri au coborât. De centurile lor atârnau macete lungi. I-au apucat pe cei pe care i-au aruncat din maşină şi i-au împins în faţa lor, trântindu-i pe trotuar. Apoi fiecare dintre ei a întins înaintea lui braţele legate ale prizonierilor. Aproape în acelaşi timp, şi-au ridicat macetele, coborându-le apoi peste încheieturile legate.

Cei doi nefericiţi au scos un urlet chinuitor în timp ce macetele le tăiau încheieturile ca pe un bucată de unt. Şuvoaiele de sânge au ţâşnit, împroşcând pavajul. Imperturbabili, cei doi călăi şi-au răsturnat victimele cu picioarele pentru a le pune pe spate în timp ce îşi fluturau macetele în aer. Şi iarăşi au lovit, de data asta în burtă, de trei-patru ori, spintecându-i pe nefericiţi.

Semaforul se făcuseră verzi şi vehiculele înaintau cu repeziciune. Cei doi călăi înarmaţi cu macete s-au urcat înapoi în Range-Rover, care a demarat în viteză, virând imediat pe Calle 37.

Cele două victime, încercând să-şi reţină intestinele cu cioturile, s-au târât în faţa porţii ambasadei. Scena nu a durat mai mult de un minut.

Agentul de pază, agăţat de telefon, a chemat frenetic după ajutor. Dar când mai mulţi puşcaşi marini au ieşit din ambasadă, cu căştile, şi arme M16 în mână, vehiculul ucigaşilor dispăruse şi cele două victime mutilate sălbatic erau pe moarte.

*

* *

Poliţistul rutier Emilio Nogeira se întreba cum va câştiga bani pentru a-şi duce logodnica la popularul club de noapte Magic, când o maşină ieşi în viteză pe Calle Uruguay, trecând pe roşu. Panamezii păstraseră din timpul ocupaţiei americane un respect patologic pentru regulile de circulaţie. Cu excepţia faptului că majoritatea amenzilor erau încasate direct în numerar de către poliţiştii din Trafico, care le rotunjeau salariul… Emilio Nogeira apăsă pedala de pornire şi porni

motorul motocicletei Harley-Davidson. Puternica maşinărie se puse în mişcare, iar el conectă imediat sirena şi girofarul, asigurându-se că patul pistolului alunecă bine în tocul său…

Era un poliţist tânăr şi nu-şi mai folosise arma până acum.

Maşina Range-Rover gonea pe Balboa, spre Via Brasil, făcând zig-zaguri printre vehiculele mai lente. Emilio Nogeira se gândi că va câştiga cel puţin patruzeci de balboa.

Acceleră şi cu sirena în funcţiune, începu să se apropie de vehicul, comunicându-şi poziţia prin radio către Trafico.

*
* *

Un autobuz care avea scris cu litere uriaşe pe spate *„Nina Odette, mi unico amor”*, pictat până la capătul barelor de protecţie, care făcea legătura între cartierul Chorrillo şi mahalaua San Miguelito, plin ca un ou, se târa pe Avenida Balboa. Radioul şoferului vărsa un şuvoi de salsa, înecându-i pe ocupanţii săi.

Şoferul ajunse la intersecţia Avenida Aquilino unde trebuia să facă la stânga. Oglinda lui retrovizoare nu mai exista şi semnalizarea nu funcţiona. Îşi scoase braţul stâng, îl flutură energic şi trase de volan… Abia avu timp să vadă o masă diformă în stânga lui şi o maşină mare lovi frontal vechiul autobuz, chiar în spatele scaunului său, spulberând ultimele geamuri intacte. Cele două autovehicule se opriră cu un zgomot de metal sfărâmat. Şoferul înjura îngrozitor, acuzându-l pe Domnul de moravuri nefireşti.

Nina Odette, mi unico amor nu era asigurată şi şeful său urma să-l concedieze. Pasagerii răniţi şi şocaţi ţipau, iar radioul continua să bubuie.

Opri motorul şi ieşi în grabă din autobuz. Hotărât să-l spintece pe şofer.

*
* *

Emilio Nogeira a avut timp să vadă accidentul venind, dar nu l-a putut evita complet. Urmărea Range-Roverul de o milă şi acesta refuza chiar să încetinească. Cu toate acestea, era imposibil să nu-i fi

auzit sirena.

Dintr-odată, a avut alte griji!

Autobuzul tocmai virase la stânga şi Range-Roverul se izbi de el! Ţipând de frică, poliţistul reuşit să vireze brusc şi motocicleta lui grea derapă. Abia reuşi să capete controlul, dar roata muşcă din bordură. Dezechilibrată, motocicleta alunecă pe o parte, în timp ce Emilio Nogeira sări de pe ea pentru a nu fi strivit. Îşi pierdu casca în cădere şi se ridică furios. Vru să-şi îndrepte motocicleta, dar era prea grea şi nu reuşi. Aşa că-şi întoarse atenţia către Range-Rover. Rămase uimit.

Trei bărbaţi tocmai săriseră afară. Doi cu pistoale-mitralieră Uzi în mâini. Pasagerii autobuzului începeau să se împrăştie pe carosabil. Şoferul îl văzu pe poliţist şi alerga spre el, gesticulând. Îl luă de braţ.

— Nebunul ăla ne-a acroşat! Ţipa el. Trebuie oprit!

Emilio Nogeira făcu câţiva paşi înainte. Ocupanţii Range-Roverului îl văzură. Unul o luă la fugă, dar ceilalţi doi nu se mişcară. Unul dintre cei doi îşi îndreptă pistolul mitralieră şi trase o rafală în direcţia lor…

Poliţistul îi văzu gestul şi avuse timp să adăpostească în spatele motocicletei sale. Unul dintre gloanţe spulberă radioul fixat de ghidonul, iar altul străpunse rezervorul de combustibil, dar mai multe îl loviră pe şoferul care se învârti şi se prăbuşi pe Avenida Balboa, în timp ce pasagerii autobuzului fugeau îngroziţi.

Scoţându-şi pistolul Smith and Wesson din toc, Emilio Nogeira, protejat de motocicleta sa, deschise focul pe rând asupra celor doi bărbaţi aflaţi în aer liber. Unul dintre ei îşi duse mâna la stomac, se rezemă de autobuz şi alunecă încet, sprijinit de însoţitorul său. Corul claxoanelor maşinilor asurzea întreaga Avenida Balboa. Şoferii celor mai îndepărtate vehicule nu vedeau ce se întâmplă şi deveneau nerăbdători…

Bărbatul lovit de poliţist zăcea întins la pământ. Prietenul lui îl examină câteva secunde apoi o luă la fugă. Emilio Nogeira sări după el, fără cască, cu uniforma acoperită de noroi. Avea impresia că filmează o secvenţă pentru televiziune. Oamenii se dădeau la o parte din calea lui. Îl zări pe fugar în faţa lui, creându-şi drum printre maşinile oprite.

Emilio Nogeira îşi mări viteza, strigând până la răguşeală:

— *Halto! Policia! Policia!*

Bărbatul pe care îl urmărea se împiedică şi se întoarse, cu gura căscată, gâfâind. Oprindu-se pentru o clipă, el trase o rafală asupra urmăritorului.

Mai multe gloanţe îl loviră pe poliţist în diagonală, rupându-i pieptul şi făcând să-i explodeze inima. Cu toate acestea, el avu timp să tragă un singur glonţ care îl lovi în cap pe bărbatul cu Uzi.

*

* *

Malko urmărea ştirile la televizor când văzu apărând poarta Ambasadei SUA. Reportajul arăta cele două cadavre ascunse sub prelate, iar camera filma zăbovind pe cele patru mâini tăiate, legate două câte două, care încă zăceau pe trotuar, descoperite…

Privi până la capăt şi gâtul i se strânse: războiul fusese declarat. Se repezi la telefon şi-l sună pe Bruce Gonzales.

— Putem lua prânzul împreună? Spune-i prietenului nostru că trebuie să-l văd.

— Te aştept, anunţă panamezul cu o voce amuzantă.

Malko coborî, merse în parcare şi porni cu maşina pe Via Brasil. Nu făcuse nici o sută de metri când observă un Buick negru destul de vechi care îl urmărea. Îl lăsă să se apropie şi avu un şoc până în măduva oaselor. Bărbatul de la volan era bruta cu mustaţă circumflexă care dorise să-i taie gâtul! Un alt bărbat cu piele oacheşă, mai mic, îi ţinea companie… Malko îşi băgă mâna sub scaun şi simţi cu uşurare mânerul pistolului Beretta 92. Trase pistolul şi, dând drumul la volan, armă pistolul, băgând un cartuş pe ţeavă, apoi puse pistolul jos lângă el.

Buickul nu făcu nicio încercare să-l ajungă din urmă. Ajunse astfel pe Calle 52 şi parcă. Buickul continuă drumul şi se opri puţin mai departe. Fără să se ascundă, Malko îşi strecură Beretta sub cămaşă şi merse la casa lui Bruce Gonzales.

Panamezul era alb ca un cearceaf. O concedie pe secretara cu sânii mari şi se închise în birou cu Malko.

*

* *

— Îţi dai seama ce ai făcut? gemu el. Eu am crezut că vrei să pui doar microfoane.

— Am evitat să îţi spunem pentru a nu te implica, spuse Malko stânjenit şi evident cu rea credinţă.

Panamezul se retrase într-o tăcere plină de reproş care continua încă atunci când intră Inès de Castro. Şi ea era supărată.

— A fost un masacru pe Avenida Balboa, anunţă ea. Trei morţi!... Plus cei doi de la Ambasada SUA.

— Hai să mergem să luăm prânzul, propuse Bruce Gonzales. Trebuie să mă sune de la restaurant.

Se îndreptară spre micul şi întunecatul restaurant italian. Inès vorbi la telefon şi se întoarse câteva clipe mai târziu.

— I-au identificat pe cei care l-au ciuruit pe poliţist, spuse ea, sunt columbieni care lucrează cu El Guapo. Ucigaşi.

— Si ceilalţi? întrebă Malko.

— Nimic încă.

Jurnalista îi aruncă o privire bizară. Telefonul sună şi un băiat veni să-l anunţe pe Bruce că este căutat. Imediat, Inès se aplecă spre Malko, cu ochii strălucind.

— Iartă-mă pentru tot ce am spus. Acum înţeleg. Bravo. Ai mult tupeu, dar ai grijă… Vino să mă iei de la La Prensa în seara asta. Vom merge să cinăm împreună.

— Sunt urmărit, anunţă Malko. De cel care aproape că mi-a tăiat gâtul.

Ea rămase puţin încurcată.

— Eşti înarmat?

— Da.

— Atunci nu ezita să tragi primul. Tipii ăştia sunt ucigaşi. Mai ales El Guapo.

Bruce Gonzales se întoarse.

— Domnul Lawn vă aşteaptă la reşedinţa generalului MacAuliffe, anunţă el. Imediat.

Malko nici măcar nu apucase nici să-şi pună un cub de zahăr în cafea. Vechiul Buick negru dispăruse. Se asigură de mai multe ori să nu fie urmărit înainte de a se îndrepta spre zona canalului.

*
* *

Generalul Coiba se îndopa cu *tacos* în biroul său când a fost anunţat colonelul Santo Domingo.

— Deci îl aveţi! întrebă imediat Coiba.

— Nu, recunoscu colonelul. Există o problemă. Din cauza acelui poliţist prost, El Guapo şi-a pierdut cei doi oameni cei mai buni şi de încredere. O să aduc mai mulţi de la Darien, dar nu până mâine.

— *Hijo de puta!* (Fiu de târfă!) mormăi generalul. Şi când mă gândesc că va trebui să-l decorez pe idiotul ăsta!

Îşi termină *tacosul* şi ridică brusc privirea.

— Am o idee. Una pe care acest porc de El Guapo o poate îndeplini singur.

*
* *

Malko încetini, sub privirea suspectă a unui poliţist militar, trecând încet prin faţa mausoleului generalului Tojillo, predecesorul lui Coiba, omul care „eliberase” canalul pe vremea preşedintelui Carter.

Monumentul său funerar era păzit de patru soldaţi din bronz în mărime naturală.

Pe bulevardele din zonă nu era aproape deloc trafic şi era absolut sigur că nu fusese urmărit când parcă în faţa verandei casei generalului MacAuliffe.

Herbert Lawn a coborî scările şi-l luă de braţ de îndată ce ieşi din maşină.

— Aceştia sunt băieţii noştri! spuse americanul fără preambul. Au fost torturaţi şi trimişi înapoi la noi ca avertisment.

Malko dădu din cap.

— Am văzut la televizor. Dacă am înţeles bine, aceasta este o declaraţie de război.

— Nenorocitul ăla de Coiba a decis să ne facă greutăţi.

— Sunt urmărit, anunţă Malko.

Americanul îi ascultă povestea apoi îşi aprinse o ţigară.

— Mai mult ca oricând, trebuie să scăpăm de nenorocitul ăsta,

spuse el cu vocea lui gravă. Am aranjat o întâlnire cu colonelul Santo Domingo. Sper că va îndrăzni să vină. Trebuie neapărat să ne consultăm.

O tăcere grea se lăsă pe verandă. Căldura era înăbuşitoare în ciuda ventilatorului şi norii grei se adunau peste Pacific.

Deodată, Herbert Lawn se ridică pe jumătate, uitându-se în afara verandei.

— Cred că asta este…

Un BMW negru intră în parcare şi şoferul coborî. Un bărbat scund, îmbrăcat în civil, cu părul negru foarte scurt, urcă treptele grăbit. Americanul i-l prezentă lui Malko:

— Colonelul Santo Domingo.

Ofiţerul panamez avea un ochi ager în spatele unor ochelari cu lentile groase, fără montură, cu mâini îngrijite şi într-un costum impecabil. Arăta ca un om de afaceri şi nu ca un ofiţer. El îi vorbi lui Malko într-o engleză absolut perfectă:

— Ştiu că jucaţi un rol important în a ajuta ţara noastră şi vă mulţumesc pentru asta.

— Aveţi noutăţi? întrebă Malko.

Ofiţerul făcu o grimasă.

— Generalul Coiba nu mai ignoră că în spatele acestei încercări de eliminare se află prietenii săi americani. Acest lucru l-a înnebunit de-a dreptul.

— Aveţi vreo informaţie despre interogatoriile prizonierilor?

Colonelul Santo Domingo clătină din cap.

— Nu, din păcate… Dar n-au putut spune mare lucru. Pe de altă parte, incidentul petrecut în această dimineaţă dezvăluie intenţiile generalului. El vrea să se răzbune şi nu se va opri la nimic.

Colonelul tăcu în timp ce un chelner aducea o sticlă de J&B, pahare şi Perrier. Herbert Lawn îl întrebă:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că nu va cruţa pe nimeni, spuse simplu panamezul. Nici măcar pe dumneavoastră, domnule Lawn.

Lui Malko i se păru că americanul păleşte uşor. Nu în fiecare zi un şef de staţie CIA se trezea direct ameninţat de un dictator sângeros… Malko se simţea mai puţin singur.

— Trebuie să-l lichidăm pe ticălosul ăsta cât mai repede posibil, repetă Herbert Lawn.

— Aveţi grijă să nu vă lichideze el mai întâi, îl avertizează Santo Domingo.

O tăcere lungă urmă după acest avertisment. Colonelul panamez îşi consultă marele ceas auriu şi spuse:

— Trebuie să plec. Ţineţi-mă la curent.

Îl priviră coborând scările şi urcând în maşina lui.

— Transpiră de frică, observă Malko.

— Are scuze, recunoscu americanul. Dacă celălalt ar bănui ceva, ar pune să fie măcelărit cu o macetă.

— Şi crezi că are ce-i trebuie pentru a-l înlocui pe Coiba?

— E de partea noastră, spuse simplu Herbert Lawn, iar ofiţerii Gărzii îl respectă. Cu ajutorul nostru, va fi bine.

— Numai că acolo mai este şi Coiba…

Telefonul sună şi un puşcaş marin se aplecă la urechea lui Herbert Lawn. Americanul îşi ceru scuze:

— Este Langley.

Se întoarse cinci minute mai târziu, cu faţa încruntată.

— Renunţăm! anunţă el răspicat. Direcţia Generală a fost îngrozită de incidentul din această dimineaţă. Nu vrea să rişte pierderi suplimentare. Renunţăm deocamdată.

— Dar eu?

— Te întorci la hotel, îţi faci bagajele şi mergi la Howard. Te vom extrage pe acolo.

Asta era ca la Berezina…

Malko îşi făcea valiza când sună telefonul. Îl ridică: nu era nimeni la celălalt capăt al firului. Un război al nervilor. Avea un pic impresia că dezertează în timp ce se învârtea, dar asta era regula jocului. Când operaţiunile clandestine eşuau, era vorba de „salvaţi-vă siguri”.

Coborî să-şi plătească nota, strecurându-şi Beretta sub cămaşă. Când ieşi din lift, se apropie de el o femeie, o blondă scundă, cu ochelari uriaşi închişi la culoare.

Prietena Mirandei Ochoa. Inima lui Malko începu să bată mai repede. Ce mesaj îi transmitea amanta generalului Coiba?

Blonda se uită în jur cu un aer înspăimântător şi spuse cu voce

joasă:

— Señor, vă mai amintiţi de mine? Numele meu este Katia şi sunt prietena Mirandei Ochoa.

Se apropie un lift, ea se repezi în el şi Malko o urmă. Ea îşi scoase ochelarii întunecaţi şi el îi văzu ochii roşii.

Un val de angoasă îl cuprinse.

Blonda izbucni brusc în lacrimi.

— Miranda a dispărut! spuse ea. Cred că a fost răpită.

CAPITOLUL XI

Liftul se opri la etajul 16. Lui Malko îi venea să vomite. Frumoasa operaţiune a CIA se încheia în dezastru. Mai întâi nefericiţii *contras* şi acum Miranda Ochoa. Următorul era evident el. Dacă i s-a întâmplat ceva tinerei fete, a fost pentru că Coiba a bănuit-o. Dar ar putea fi şi o capcană. Katia îşi şterse ochii, adulmecând.

— De ce ai venit să mă vezi? o întrebă el.

— Miranda mi-a spus despre tine. Îi era frică de general, care este foarte gelos. El ar fi putut crede că ea ar fi avut ceva de-a face cu ceea ce s-a întâmplat.

— În primul rând, de unde ştii că a fost răpită?

— Vorbeam cu ea la telefon. Cineva a sunat la uşa ei. Ea s-a dus să deschidă, lăsând receptorul lângă telefon. Am auzit zgomote îngrozitoare, ţipete, răcnetele Carinei. Şi apoi, linişte. Au închis telefonul fără să vorbească cu mine. Am sunat înapoi, nu mi-a mai răspuns nimeni.

Povestea Katiei se susţinea, în cazul în care era adevărată… Prezenţa ucigaşului columbian pe urmele lui Malko arăta că Coiba era interesat de el.

— De ce nu te-ai dus să arunci o privire?

— Mi-a fost frică, spuse ea. Aş vrea să vii cu mine.

Se gândi la valiza lui care era gata. În mai puţin de o oră ar putea fi în siguranţă. Departe de Panama.

— Prezenţa mea acolo ar putea să o compromită, remarcă el.

Katia sări, uitându-se acuzator la Malko.

— Mai contează compromiterea ei?… Ea ar putea fi moartă. Din

cauza ta se întâmplă toate astea şi acum fugi.

Această explozie de furie nu părea falsă. Dacă Miranda era într-adevăr în pericol, moral, nu putea să nu intervină.

— Cum pot intra în casa ei? întrebă el.

— Am cheia din spate şi cheia apartamentului ei. Vino, te rog!

Trăgându-l de cămaşă, deschise fără intenţie un nasture şi apăru Mânerul maro al pistolului Beretta 92. Ea îşi schimbă culoarea feţei şi şopti:

— Doamne, acum înţeleg!

Ochii lor se întâlniră şi Malko ştiu că nu se mai poate ascunde. Îşi încheie nasturele cămăşii şi o împinse pe Katia afară din lift.

— Să mergem!

Malko a parcat la o sută de metri înainte de Edificio Tarpeya şi au continuat drumul pe jos. Au urcat în liftul de serviciu fără a scoate niciun cuvânt. Malko avea un nod în gât. Ce va găsi?

Uşa apartamentului era închisă. Malko a apăsat pe butonul soneriei, fără rezultat. A scos pistolul Beretta şi l-a armat. Carina ar putea fi la fel de formidabilă ca un ucigaş.

— Haide, îi spuse el Katiei. Deschide.

Ea introduse cheia în broască şi descuie. Pentru câteva secunde, scârţâitul uşor al uşii în timp ce se rotea pe balamalele ei îi înecă bătăile inimii fetei.

Nu era nimeni în camera de lenjerie. Malko începu să exploreze dormitorul în timp ce Katia cobora în sufragerie.

Liniştea fu întreruptă de un urlet agonizant, demonic, care îi îngheţă sângele în vene. El, la rândul său, se repezi pe scara în spirală.

Katia stătea nemişcată în mijlocul sufrageriei, cu o mână la gură, cu faţa spre ferestrele cu vedere la piscină. Malko văzu mai întâi doar o masă roşiatică în spatele ferestrelor, apoi un obiect îi trecu prin câmpul vizual, iluminat de proiectoarele interioare. Carina, puma, trebuise să-şi apere stăpâna până la capăt…

Plutea pe apă, cu capul pe jumătate desprins de corp, spintecată, cu intestinele răspândite în apă ca nişte şerpi lungi şi gri. Gura îi era încă deschisă. Viziunea de groază dispăru spre fundul piscinei şi Malko o întrebă pe Katia:

— Aţi văzut pe cineva?

Prea emoţionată pentru a putea răspunde, ea dădu din cap în sens negativ.

Cercetară întregul apartament, dar nu găsiră decât câteva urme de luptă, o vază spartă, scaune răsturnate. Miranda Ochoa fusese într-adevăr răpită…

De către cine?

Răspunsul era evident. Slugile generalului Coiba. Ceea ce confirma că acesta din urmă ghicise rolul lui Malko în desfăşurarea atacului şi posibila complicitate a Mirandei. Katia i se alătură, în lacrimi.

— Ce putem face? gemu ea. E oribil. Ce zici, să avertizăm Guardia?

Era ca şi cum ai fi cerut unui mafiot să se oprească.

— Să încercăm să aflăm ceva mai multe, sugeră Malko. Este posibil ca paznicul să fi văzut ceva.

Coborâră cu liftul mare. Portarul, cu pistolul Colt lângă el, era un metis dolofan. Katia îl întrebă şi, la început, se prefăcu că nu a observat nimic… Abia când Malko începu să vânture o bancnotă de douăzeci de balboa, portarul începu să-şi recapete memoria. Reuşiră să scoată adevărul în frânturi.

Señorita Ochoa plecase în compania a doi bărbaţi, unul foarte înalt, cu mustaţa desfăcută în două, celălalt uscăţiv, cu faţa ciupită de variolă. Încă zece balboa şi şi Malko află că au folosit o maşină veche şi neagră americană.

Malko o târî pe Katia, care se prăbuşise, şi se întoarseră la *Marriott*. Era imposibil să renunţe la Miranda Ochoa.

— Unde locuieşti? o întrebă pe Katia.

— Pe Via Porras. Cladirea Bahia. Ceea ce ai de gând să faci?

— Să încerc să o găsesc pe Miranda, promise Malko.

Se simţea îngheţat pe dinăuntru şi în acelaşi timp foarte calm. Ceea ce era mai rău era pe cale să se întâmple… Opri pentru a coborî Katia în faţa unui turn înalt, care era deja în stare avansată de degradare.

— Sunt speriată! gemu ea.

— Să nu ieşi din casă, sugeră Malko. Dă-mi numărul tău de telefon. Te voi ţine la curent.

El notă numărul şi o împinse afară din maşină.

— Nu deschide uşa nimănui, o sfătui el. Aşteaptă până te sun.

Se asigură că ea a intrat în casă înainte de a se întoarce spre Via

Espana. Ploaia începuse din nou.

În orice clipă putea să moară. Războiul cu generalul Coiba fusese declarat, iar soldatul panamez era în curs de a-şi pulveriza inamicii.

Ce avea să-i facă Mirandei Ochoa?

Ajuns pe Via Espana, Malko viră la stânga, apoi la stânga din nou, apoi coborî pe Avenida Balboa spre Ambasada SUA. Spera că Herbert Lawn mai era acolo. Chiar acum, ar fi trebuit să se îndrepte spre Howard Air Force cu valiza lui…

*
* *

Herbert Lawn îşi aprinse o ţigară, cu faţa serioasă, şi pufăi gânditor.

Biroul celui de-al doilea de consilier al său era la primul etaj, cu vedere spre curtea interioară, ferit de vedere de jaluzele, plin de hărţi şi reviste. Alături era agentul special al DEA, pe care Malko îl întâlnise deja.

— Se pare că nu mai avem multe opţiuni, spuse americanul. Miranda Ochoa va fi obligată să vorbească. Nu are niciun motiv să se lase tăiată în bucăţi pentru a te proteja.

— Corect, aprobă Malko.

— Aşadar, continuă americanul, ai la fel de multe şanse să supravieţuieşti în Panama, precum o are un cornet de îngheţată în iad. Ai fost extrem de nesăbuit să mergi în acest apartament. Ar fi putut fi o capcană. Acum trebuie să rămânem la ceea ce am spus. Ne desfiinţăm. Nici măcar să nu te întorci la *Marriott*. Ne vom ocupa noi de factură şi valiză. Îţi dau o maşină cu placă CD, care evită orice risc de interceptare şi pleci.

Îşi întindea deja mâna spre telefon când Malko întrebă:

— Şi Miranda Ochoa?

Americanul întoarse spre el o faţă impasibilă.

— Ce vrei să spui?

— Ce se va întâmpla cu ea?

Herbert Lawn îşi întoarse o faţă impasibilă spre el.

— …Dacă Coiba este sigur că l-a trădat… Prefer să nu mă gândesc la asta.

Malko îl privi cu răceală.

— Eu mă gândesc… Şi nu voi pleca.

Timp de câteva clipe se auzi doar şuieratul liniştit al aparatului de aer condiţionat. Americanul se înroşise uşor, iar Malko îi putea vedea piciorul mişcându-se nervos. Forţă un zâmbet uşor încordat.

— Ştiu că eşti un om galant şi asta îţi face cinste. Dar eşti şi un lider de misiune, nu Robin Hood. Şi am o responsabilitate faţă de tine. Au fost deja suficiente pagube în Operaţiunea Tigru.

Malko se aştepta la acest răspuns. În lumea paralelă atunci când ceva nu mergea bine, aveai grijă de ai tăi, nu de ceilalţi.

— Vreau să o salvez pe Miranda Ochoa, insistă el. Mă simt total responsabil pentru ceea ce i s-ar putea întâmpla.

— Ceea ce ai de gând să faci? întrebă americanul. Nici măcar nu ştii unde este!

— Ar trebui să putem descoperi ascunzătoarea lui El Guapo, spuse Malko. Conform descrierii, el a fost cel care a răpit-o. Panama-City este un oraş mic.

Sub masă, piciorul stâng al lui Herbert Lawn dansa o *java* frenetică.

— Să presupunem că o localizaţi din nou, admise americanul. Trebuie să mergem să o luăm. Prietenii noştri, *contras*, au plecat şi nu pot să aduc pe nimeni aici. Bruce Gonzales nu va mişca niciun deget pentru acţiuni violente.

— Şi Duncan O'Hara?

Herbert Lawn rămase tăcut câteva clipe, privind atent la Malko, apoi clătină din cap.

— Eşti nebun cu adevărat… Desigur, nebunul acela O'Hara pune mereu ceva la cale. Dar ce va urma? Voi doi veţi porni într-o cruciadă împotriva Guardia şi a huliganilor lui Coiba. Fără logistică, fără nimic. Dacă ceva nu merge bine, nu pot face nimic pentru voi… şi ce treabă rahat pentru Companie!

— Accept riscurile, spuse Malko. Nu avem prea mult timp la dispoziţie. Este posibil ca Miranda Ochoa să fie moartă în câteva ore. Vrei să-l anunţi pe Duncan O'Hara?

Americanul întinse mâna după telefon, apoi se opri.

— Oficial imposibil, spus el. Am nevoie de undă verde de la Langley.

— Poţi măcar, insistă Malko, să-i explici lui Duncan problema şi să

nu-i interzici să mă ajute dacă doreşte?

Herbert Lawn scoase un oftat sfâşietor.

— Chiar vrei să mă bagi în bucluc! Bine, pentru că este vorba de tine, am să merg la Duncan. Dar, în rest, nu vreau să ştiu nimic. În clipa în care părăseşti acest birou, eşti pe cont propriu.

Malko se ridică.

— Spune-i lui Duncan că voi fi la el în aproximativ o oră.

Simţi o mică strângere de inimă când trecu prin poarta ambasadei. De data aceasta, nu mai avea plase de siguranţă…

Cu piciorul apăsat până la podea, urcă spre nordul Panama-City, prin ambuteiaje. Mai înainte de toate, trebuia să afle unde se află Miranda Ochoa.

O singură persoană îl putea ajuta: Inès de Castro.

Tânăra jurnalistă lucra la o maşină de procesare a textului. O abandonă imediat când Malko veni şi se aşeză lângă ea. Nu pierdu nicio secundă.

— Miranda Ochoa a fost răpită, spuse el. Vreau să încerc s-o găsesc.

El îi povesti cele întâmplate, concluzionând:

— Acum că ştii totul, cum aş putea găsi ascunzătoarea lui El Guapo?

Inès de Castro îşi aprinse o ţigară, cu fruntea încruntă.

— Nu ştiu ce să zic, dar există un vechi reporter de ştiri care ştie totul despre bandiţi. Juan Paical. Îl vom întreba.

L-au descoperit pe Juan Paical în spatele unui morman de sticle de bere goale, în spatele unui mic birou, pe trei sferturi adormit. Era un bărbat corpolent, cu un aspect neîngrijit şi ochelari cu lentile groase. Inès de Castro i-l prezentă pe Malko.

— Prietenul meu vrea să afle despre El Guapo.

Jurnalistul pufni, se uită îngrijorat spre tavan, care putea adăposti microfoane şi spuse:

— Hai să ieşim afară şi să bem ceva.

Au ieşit în după-amiaza umedă pentru a ajunge într-o cafenea neatractivă unde Juan Paical a comandat o îngheţată uriaşă şi un pahar cu apă, în timp ce Inès şi-a luat eternul Cointreau pe un pat de gheaţă.

— Ce vrei să ştii? întrebă el.

— Vreau să ştiu totul.

Celălalt zâmbi ironic.

— Este un bandit, un proxenet şi un ucigaş.

— Este şi prietenul generalului Coiba, remarcă Malko.

Bătrânul jurnalist aruncă în jur o privire îngrijorată de parcă ar fi putut fi auzit. Pietrele de grindină ale unei ploi tropicale băteau pe acoperişul de tablă.

— Coiba are nevoie de oameni ca El Guapo pentru campanii electorale şi expediţii punitive, spuse jurnalistul, dar îl dispreţuieşte. El Guapo este o brută abominabilă. Ştii de ce a părăsit Columbia?

— Povesteşte! spuse Malko, aşteptându-se la ce e mai rău.

— Promisese la cinci contrabandişti de smarald să-i conducă prin Mato Grosso până la Guayaquil.

Ştia că au înghiţit sute de carate de smaralde. Mai întâi le-a tăiat gâtul şi apoi i-a tăiat bucăţi pentru a recupera pietrele pe care le aveau în stomac… Chiar aici, în Panama, într-o zi a măcelărit una dintre curvele sale care a refuzat să lucreze pentru că era însărcinată. Apoi a luat copilul şi l-a tăiat în bucăţi înainte de a-l da hrană la porci.

— Şi, probabil, nimeni nu a spus nimic…

— Este protejat. Toată lumea se teme de el.

— Unde locuieşte?

— Are un bordel în spatele parcului Lefevre şi o fabrică de incinerare a gunoiului pe 11 Octubre Avenue, dar bârlogul lui este în afara oraşului, la La Play a Fanfun, după Podul Americilor.

— Poţi să mă duci acolo?

Reporterul încruntă o sprânceană.

— Acum? Am treabă. Am putea merge mâine.

— Acum, spuse Malko.

Bătrânul jurnalist ezita, în mod clar nefiind prea încântat. Inès de Castro îl încurajă:

— Juan, este un prieten.

Malko puse pe masă o bancnotă de cincizeci de balboa.

— O să te aduc înapoi aici mai târziu, promise el.

— Bine, spuse Juan Paical, haideţi!

Băgă bancnota în buzunar şi fugit prin ploaia torenţială spre

maşină.

*
* *

Înainte de podul peste canal, drumul ocolea o lagună mărginită de case vechi de lemn în care se înghesuiau cei mai bogaţi dintre săracii din Panama.

Cartierul El Chorrillo. De cealaltă parte erau dealurile împădurite din Balboa.

— Trebuie să întoarceţi imediat după pod, spuse jurnalistul. Viraţi la stânga.

Un drum asfaltat mergea perpendicular pe drumul care ducea spre Costa Rica, şerpuind printre dealuri acoperite cu junglă, fără nicio locuinţă. Ajunseră la o plajă pustie imensă care se termina în dreapta într-un fel de mlaştină în care se jucau superbe păsări albe şi la stânga era o potecă ce ocolea dealul. În faţa lor se afla o baracă de lemn, un bar-restaurant construit pe marginea plajei.

Nu era ţipenie de om, cu excepţia a doi bărbaţi care beau bere din sticlă, cu picioarele în apă.

Malko se opri lângă tavernă. Locul era superb. În depărtare, se puteau vedea navele ancorate în golf.

Juan Paical arătă spre o casă rustică aflată la două sute de metri, pe stânga. În faţa ei era un fel de staul de vite plin de diverse resturi.

— Este acolo, spuse el. Nimeni nu-l deranjează aici. Nu ştiu dacă e aici chiar acum.

— Să mergem să vedem? sugeră Malko.

Reporterul a făcu o grimasă.

— Putem merge înainte. Poteca ocoleşte dealul şi revine de-a lungul canalului. Dar să nu vă opriţi.

Malko porni din nou la drum. Toyota se zguduia pe drumul de pământ. Aşezat pe epava unei maşini, un bărbat foarte slab, cu o pălărie de paie aruncată pe spate, citea un ziar în faţa casei. Aruncă o privire distrasă spre maşină şi Malko îi fotografie mental chipul slăbit şi bărbos, cu bărbia ascuţită şi ochi de dihor.

Îşi întoarse capul spre curte şi simţi că inima îi bate mai repede.

Pentru câteva secunde, zări bătrânul Buick negru care îl urmărise,

cu El Guapo la volan.

Erau deci şanse mari ca Miranda Ochoa să fi fost adusă acolo.

CAPITOLUL XII

Duncan O'Hara curăţa conştiincios cartuşele înainte de a le introduce în încărcătorul unui pistol automat Beretta, o armă terifiantă capabilă să facă zob un taur. Irlandezul îi făcu cu ochiul amuzat lui Malko.

— Îmi aminteşte de vremurile bune…

Degetele lui groase manipulau cartuşele cu dexteritate infernală. Lipi două încărcătoare pe un mini-Uzi, verifică un Magnum 357 şi se întinse.

— Eşti sigur că vrei să mă ajuţi? întrebă Malko.

O'Hara se uită la el încruntat.

— Ştii foarte bine cât de nebuni sunt irlandezii. Şi în Belfast, am făcut lucruri mult mai nebuneşti.

Malko îi dusese pe Inès de Castro şi pe Juan Paical la redacţia ziarului *La Prensa* înainte de a se întâlni cu Duncan O'Hara la el acasă. Acum conta fiecare secundă.

Irlandezul îndesă muniţia într-o sacoşă de pânză şi puse pistolul automat, Uzi-ul, Magnumul 357 şi un Herstall 225 într-o alta. Malko îl urmă în garaj. Trase o prelată, descoperind un Ford vechi fără plăcuţă de înmatriculare.

— Îl vom lua pe ăsta, spuse el. Nimeni nu-l cunoaşte. Apoi îl vom expedia în Costa Rica.

Porni motorul care mergea ca un ceasornic. Se îndepărtară pe micile străzi liniştite din Altos del Golf, pentru a ajunge în Avenida Balboa.

— Îl cunosc pe El Guapo după reputaţie, remarcă Duncan O'Hara. El şi oamenii lui sunt nişte ucigaşi. Trebuie să lovim tare şi repede. Eşti pregătit pentru asta?

— Absolut, spuse Malko.

Irlandezul oftă.

— Sper că n-au chinuit-o încă prea mult pe fata asta. Sunt nişte sălbatici…

Plecară din Balboa spre cartierul muncitoresc Santa Ana, care era aglomerat cu cozi de autobuze pline, tarabe pe trotuare şi vânzători ambulanţi care vindeau lămâi la fiecare colţ. Bieţii emigranţi cubanezi care mureau de foame se înghesuiau în mahalaua San Miquelito. Apoi o luară pe Avenida de Los Martyres, podul Americilor şi pe micul drum şerpuit. Cei doi bărbaţi nu mai spuseră nimic. Ieşiră în cele din urmă pe Play a Fanfun, un loc pustiu şi parcară lângă baraca restaurant.

— La ora asta, de multe ori vin oameni aici ca să se răcorească, spuse irlandezul. Nu vor fi suspicioşi. Aceea de acolo este casa?

— Da.

Se duseră în spate, deschiseră sacoşele şi întinseră armele, gata de a fi folosite, apoi le acoperiră cu o prelată.

— Eşti sigur că fata e aici?

— Aproape, spuse Malko. Maşina lui El Guapo este acolo. Ea a fost folosită în răpire.

O'Hara începu să fluiere, strecurându-şi pistolul Magnum 357 în faldurile burţii şi trăgându-şi cămaşa peste el.

— Mă duc să fac un tur, spuse el, aşteaptă-mă acolo.

Malko îl privi plecând. După agitaţia din Panama-City, aici era un paradis.

Trei pelicani trecură pe deasupra capului, zburând cu greutate şi se năpustiră pentru a se scufunda în valuri în căutarea cinei. Malko îşi întoarse atenţia către construcţia nevinovată din lemn către care se îndrepta Duncan O'Hara.

*

* *

El Guapo se uită atent la pieptul Mirandei Ochoa, cu gura uscată. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos. Îşi frecă bărbia nebărbierită cu dosul mâinii şi se apropie de tânără. Aceasta din urmă, cu ochii dilataţi, cu inima bătându-i în piept, încercă să facă un pas înapoi, dar se izbi de masa mare de lemn care ocupa o parte din încăpere. De când cei doi bărbaţi dăduseră buzna în apartamentul ei, ea avea impresia că trăieşte un coşmar. Încheieturile mâinilor îi erau legate la spate cu o sfoară, iar celălalt capăt era ţinut de Luis, unul

dintre oamenii lui El Guapo, ca pe o frânghie de animal.

În cabană era o căldură lipicioasă şi grea, abia risipită de briza Pacificului.

El Guapo făcu încă un pas spre prizoniera sa, întinse braţul drept spre ea şi degetul arătător se înfipse în carnea fermă a sânului drept al Mirandei Ochoa.

— *Bueno, guapita* (Bine, drăguţo), spuse el cu o voce blândă. O să…

Miranda Ochoa scoase un ţipăt, răsucindu-şi tot corpul pentru a-l evita. Columbianul se strâmbă de furie. Cu mâna stângă, îi smulse partea din faţă a rochiei, lăsând la vedere sânii splendizi, apoi rupse ţesătura, până când bucăţile de bluză atârnară în jurul taliei tinerei. Se opri, puţin mai calm, examinându-şi prada cu o privire tulburată. Miranda plângea şocată. El Guapo o îngrozea.

— Ştii că aş fi făcut orice pentru tine, *guapita*, spuse el. Chiar eşti o curvă frumoasă.

— Dă-mi drumul! strigă Miranda. Generalul vă va ucide pe toţi.

El Guapo clătină din cap şi spuse pe un ton sentenţios:

— Generalul, pe care-l respect mai mult decât sufletul meu, mi-a dat ordine, *guapita*. Eu le execut întotdeauna.

Se întoarse, luă un telefon de pe podea şi îl puse pe masă lângă Miranda Ochoa.

— *Bueno*, ştii numărul iubitului tău, ziaristul… Aşa că îl suni şi îi spui că îl aştepţi aici pentru ceva sex.

Acum înţelegea de ce amantul ei îi pusese să o răpească. Se uită la telefon, luptându-se cu panica. Simţea de parcă inima îi va trece prin coaste. Dacă îl făcea pe iubitul ei efemer să cadă în această ambuscadă, El Guapo l-ar tortura până când ar mărturisi aventura. El va muri cu siguranţă şi probabil şi ea.

Îşi spuse că generalul ţinea prea mult la ea ca să o lase să fie ucisă, trase aer în piept şi spuse:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Spre marea ei surpriză, în timp ce se ghemuia deja în aşteptarea reacţiei columbianului, aceasta din urmă rămase foarte calm, chiar zâmbind. Îşi dădu seama că acesta nu-i dezlegase încheieturile, şi că, prin urmare, aştepta răspunsul ei.

— *Bueno, bueno*, făcu el. Deci, eşti îndrăgostită… E plictisitor.

Generalul mi-a spus să nu-ţi fac rău, pentru că eşti foarte frumoasă. Dar, în acelaşi timp, ar vrea să am o discuţie cu iubitul tău. Pentru că şi eu am o problemă de rezolvat cu el. Aşa că m-am gândit la o mică şmecherie ca să te fac să te hotărăşti.

În spatele ei, Luis chicoti slugarnic.

El Guapo scoase din buzunar ceva care semăna cu un inel de perdea cu fire de păr pe el. Se apropie şi-l plimbă prin faţa ochilor Mirandei Ochoa.

— Ştii ce este asta?

Ea se uită la el printre lacrimi şi se îngrozi. Arăta ca un *guesquel*, un inel pe care era fixată o pleoapă de capră, pe care unii indieni andini îl foloseau când făceau sex pentru a le excita pe femei. Frecarea genelor de capră de pereţii interiori ai femeii provocau o emoţie extraordinară şi un orgasm intens. Privirea ei fu interceptată de columbian.

— Ah, văd că ştii! spuse El Guapo cu un zâmbet sălbatic. Dar nu te bucura prea tare, *guapita*, ăsta nu e ca celelalte.

Îşi strecură inelul flexibil în jurul degetului mare, întinse mâna şi mângâie curba unui sân. Miranda Ochoa strigă de durere şi apărură zgârieturi fine pe pielea ei întunecată.

Gusquelul, în loc de gene de capră, era făcut din fire subţiri de metal.

— Deci, întrebă columbianul, vrei să suni? Sau preferi să te „gâdil” puţin.

Mirandei Ochoa îi veni să vomite.

— *Perro inmundo!* (Câine nenorocit!)

Nu putea să se supună. Ar fi fost mai rău.

Cu faţa luminată de bucurie, El Guapo îşi deschise pantalonii, arătând un penis deja umflat. În timp ce punea *guesquelul*, îi spuse Mirandei:

— Când aveam curve mai leneşe în Medellin, le-o trăgeam cu asta; apoi cereau mai mulţi clienţi…

O privea cu ochii strălucind de răutate şi groaza o cuprindea.

Cu ochii aţintiţi la sânii ei goi, El Guapo începu să se masturbeze. În scurt timp, penisul lui căpătă proporţii impresionante. Respira greu, cu burta proeminentă, încordându-se în aşteptarea plăcerii sadice pe

care urma să o primească. Miranda era îngrozită de mădularul lui uriaş, roşcat în jurul căruia *guesquelul* forma o coroană de oţel. Ea îl imploră:

— Nu! Ai milă, te rog!

El Guapo făcu un pas spre ea. Cu mâna stângă, el îi ridică fusta, dezvăluindu-i burta, iar cu dreapta, îi smulse chiloţii ei subţiri, aruncându-i în spatele lui, dezvăluind organul ei genital acoperit de păr negru mătăsos şi strălucitor. Miranda, cu spatele proptit de marginea mesei, nu se putea da înapoi. Luis trase de sfoară şi ea se rostogoli pe spate. Cu un genunchi brutal, El Guapo îi deschise picioarele. Arcuindu-se pe ea, se aplecă, penisul lui forţând deja drumul spre pântecul victimei sale. Miranda îi întâlni privirea şi înţelese că, chiar dacă ar fi fost de acord să sune acum, el tot o va face să sufere această abominaţie.

— O să cedezi, spuse El Guapo, altfel ţi-o voi trage până nu vei mai avea nicio bucată de piele.

Împingerea lui s-a contopit cu ţipătul agonizant al Mirandei Ochoa. Îi înfipsese jumătate din sexul său în pântec. Picioarele ei se zbăteau în aer şi începu să ţipe inuman. Luis se repezi la un radio care începu imediat să verse ritmuri de salsa.

El Guapo, cu o a doua împingere, se îngroapă adânc în vaginul Mirandei Ochoa. El o apucă de coapse pentru a avea un punct de sprijin şi începu să se balanseze înainte şi înapoi în ritmul muzicii, cu un zâmbet sadic.

Miranda Ochoa se zvârcolea pe masă, cu vaginul sfâşiat de vârfurile metalice ale *guesquelului*, sângele începând să-i curgă pe coapse. Cu gura deschisă, ea ţipa fără oprire.

Columbianul simţit plăcerea ridicându-i-se în coapsă şi, cu o lovitură teribilă, îşi împinse instrumentul de tortură cât mai adânc posibil, smulgând tinerei un strigăt sfâşietor. Cu mâinile pe coapse, se goli în ea cu un geamăt de fericire. Pe măsură ce se retrăgea, el îi provoca în continuare o durere insuportabilă. Miranda Ochoa zăcea întinsă pe masă, ruptă, cu părul lipit pe faţă plină de sudoare şi lacrimi, cu sângele mânjindu-i coapsele. El Guapo se aranjă sumar.

— *Bueno*, nu vrei să suni nici acum?

Ca şi cum ar fi fost inconştientă, înnebunită de durere, ea nu

răspunse, iar el o luă de şolduri şi o întoarse cu brutalitate pe burtă.

— Dacă nu vrei, urmează şi el pe partea cealaltă.

Luis, cu ochii ieşindu-i din cap, se uita la rana roşie din sexul ei, cu gura uscată.

— Cum să nu! răcni el.

El Guapo îi întinse *guesquelul*.

— Estre rândul tău.

*
* *

Duncan O'Hara înşurubă cu grijă un amortizor de zgomot lung şi negru pe un Herstall 225, băgă un glonţ în ţeavă şi strecură arma sub cămaşă… Puţină transpiraţie i se împrăştie pe tâmple. Un pescăruş ţipă. Soarele cădea pe plaja pustie. Irlandezul luă o sticlă de J&B de pe podea, luă o înghiţitură lungă şi o puse jos.

— Eşti bine?

— Sunt pregătit, spuse Malko.

După ce Duncan O'Hara se întorsese din recunoaştere, ei se pregătiseră pentru asalt. Totul se rezuma la viteză. Duncan O'Hara văzuse paznicul de pe drum, dar nu ştia câţi oameni erau în colibă. Din fericire, locul era pustiu şi nimeni nu era probabil să intervină. Cu condiţia ca Miranda să fie într-adevăr acolo… Maşina neagră nu era o dovadă absolută, dar trebuia să-şi asume riscul.

Malko era cuprins de o determinare rece. Ferocitatea cu care oamenii lui Coiba îi măcelăriseră pe *contras* nu lăsa loc pentru iluzii. Ăsta nu era războiul dantelelor. Se urcă la volan şi plecă încet, cu Duncan O'Hara lângă el, cu cotul sprijinit de geamul coborât, ca doi prieteni care se întorc acasă după ce au băut o bere la Play a Fanfun… Coliba era la două sute de metri distanţă. Câteva secunde…

*
* *

Luis avu probleme în a-şi pune *guesquelul* în jurul penisului său, care era atât de umflat. Se apropie de tânăra ţinută de El Guapo cu faţa în jos pe masă. Gâfâia, pe jumătate inconştientă.

— Sparge-i fundul! ordonă columbianul cu un rânjet malefic. Va fi

o schimbare faţă de fundurile cu care erai obişnuit tu.

Un obicei prost pe care Luis îl dobândise în tinereţe în Columbia. Sexul arzător îi zgâria fesele rotunde ale Mirandei care, în faţa acestui nou atac, scoase un strigăt sugrumat. Luis se aplecă, încercând să o pătrundă, dar era atât de excitat încât explodă prematur… În acelaşi timp, salsa se oprit, lăsând loc ştirilor.

— *Disgraciado de mierda!* urlă El Guapo.

Se năpusti asupra Mirandei Ochoa, deschizându-i coapsele cu mâinile lui mari şi aspre. Ea scoase un ţipăt îngrozit.

*

* *

Toyota se apropie de bărbatul cu ochi de dihor care stătea pe carcasa sa de maşină. În acelaşi timp, un ţipăt înfiorător rupse liniştea, venind din coliba de lemn. Paznicul îşi întoarse capul în acea direcţie şi nici măcar nu văzu braţul întins al lui Duncan O'Hara ieşind din maşină, prelungit de un Herstall, la câţiva centimetri de capul lui.

Fu lovit de două ori.

Primul proiectil îi pătrunse craniul lângă tâmplă, al doilea îi zdrobi bulbul rahidian.

Căzu ca o piatră, fără să scoată un sunet. Duncan O'Hara aruncă pistolul pe banchetă, luă Uzi-ul şi sări din maşină, împreună cu Malko. Irlandezul trecu primul prin poartă. Nu mersese trei metri când în spatele lui se auzi un strigăt.

— *Hei, hombre!*

Un bărbat stătea în curte, ascuns de zid, invizibil din afară. Îndreptă un pistol spre irlandezi, apoi îl văzu pe Malko şi se întoarse, gata să tragă. Acesta din urmă apăsă pe trăgaciul pistolului. Se auzi o bubuitură asurzitoare, se văzu un jet de foc, iar omul încercă să fugă, cu o gaură în stomac, dar se prăbuşi în mijlocul curţii.

Uşa colibei se deschise brusc şi un om uscăţiv apăru, ţinându-şi pantalonii cu mâna stângă şi un revolver mare în dreapta. Nu avu timp să-l folosească. Încă alergând, Duncan O'Hara goli în el jumătate dintr-un încărcător Uzi. Rafala letală zbura orizontal, iar bărbatul îşi lăsă pantalonii şi arma să cadă, înainte de a se prăbuşi peste uşă.

Malko sări peste trupul său inert, intrând în colibă, scoţându-şi

pistolul de la şold.

Privirea lui o surprinse pe Miranda Ochoa, pe jumătate goală, întinsă pe masă şi o siluetă fugind pe o uşă din spate. Descărcă pistolul automat, spulberând o parte a uşii. Malko alergă spre uşă, văzu silueta enormă a lui El Guapo urcând pe un terasament. Columbianul trase mai multe focuri în direcţia sa. Malko trebui să se adăpostească şi când înaintă din nou, columbianul dispăruse în jungla deasă care acoperea dealul. Se întoarse în colibă.

Duncan O'Hara o dezlega pe Miranda Ochoa. Tânăra femeie gemea, plângea, pe jumătate inconştientă de durere. Malko văzu sângele de pe coapse şi îşi reprimă o senzaţie de greaţă. Îi întinse pistolul lui Duncan O'Hara şi o luă în braţe.

— Repede, spuse irlandezul. Întotdeauna sunt poliţişti care se învârt pe unde nu ar trebui să fie.

Traversară curtea în fugă, iar Malko o puse pe tânără pe bancheta din spate înainte de a se întoarce la volan. Treizeci de secunde mai târziu, părăsea locul confruntării. Malko reluă drumul întortocheat care ducea la Podul Americilor, temându-se să nu se piardă. Nu trecu pe lângă niciun vehicul înainte de a se întoarce la drumul principal. Miranda Ochoa gemea, ghemuită pe bancheta din spate. Duncan O'Hara îi aruncă o privire îngrijorat.

— Nu arată bine…

— Cunoşti un doctor?

Irlandezul dădu din cap.

— Prea periculos. O va duce la spital şi acolo…

— Bine, spuse Malko, mă ocup eu de asta. Pe tine te las acasă.

Noaptea se lăsa repede, ca întotdeauna la tropice. Porni radioul, în caz că era vreo veste interesantă, dar erau eternele salse.

Făcură transferul în faţa garajului irlandezului, iar Malko plecă cu Toyota, sub privirea îngrijorată al lui Duncan O'Hara. Miranda Ochoa trebuia tratată şi salvată cu orice preţ. La Marriott nici nu se punea problema. În Baza Aeriană Howard nu l-ar fi lăsat să intre, aşa că mai rămânea o singură soluţie.

*

* *

Toyota termina de urcat pe curbele în ac de păr din La Cresta cu cauciucurile scârţâind şi se opri în faţa porţii vilei lui Herbert Lawn. Malko coborî, sună la sonerie şi la interfon. Poarta telecomandată se deschise câteva clipe mai târziu. Americanul apăru pe verandă când maşina se opri în faţă.

Şeful staţiei CIA aruncă o privire în maşină şi se albi.

— Ea este.

— Da, spuse Malko, dar este grav rănită. Nu ştiu la ce tratament a fost supusă, dar mi se pare deosebit de urât.

Herbert Lawn îi aruncă o privire admirativă.

— Deci ai reuşit! Ai diavolul în trup. Îţi dai seama de problemele pe care le vom avea?…

— Ajută-mă! Îl rugă Malko.

O scoaseră pe Miranda Ochoa din Toyota şi o duseră pe canapeaua din sufragerie. Herbert Lawn era alb ca cearceaful. Dispăru în biroul său şi se întoarse câteva clipe mai târziu.

— Un doctor este pe drum.

Americanul merse să-şi toarne un pahar de J&B, cu faţa îngrijorată.

— Au existat pagube?

— Trei morţi, anunţă Malko. Oamenii lui El Guapo.

— La naiba, mormăi americanul.

Malko nu răspunse. Îşi putea imagina cu uşurinţă ce avea să se întâmple în continuare. Generalul Coiba avea de gând să facă orice pentru a pune mâna pe Miranda Ochoa şi a se răzbuna pe Malko.

— Rămâi cu domnişoara Ochoa, spuse Herbert Lawn. Veţi petrece amândoi noaptea la baza Howard. Voi raporta la Langley. Vreau să-mi stabilească o poziţie. Dacă nu punem capăt confruntării cu Coiba, s-ar putea termina foarte rău. Oricum, nu ieşi de acolo până nu se rezolvă problema. Nu vreau să te caut la morgă.

CAPITOLUL XIII

Malko se trezi de lumina zilei. În patul alăturat, Miranda Ochoa încă dormea, ameţită de sedativele care i se administraseră. Bubuitul unui elicopter îl asurzi pentru o clipă. Se ridică să privească afară. În Baza Howard activitatea era deja în plină desfăşurare.

O ambulanţă militară îi transportase acolo în seara precedentă, la ordinul CIA. Un medic al Forţelor Aeriene a tratat-o pe Miranda Ochoa, ale cărei răni nu erau, din fericire, grave. Va trebui să păstreze abstinenţa sexuală timp de câteva săptămâni şi să ia doze masive de antibiotice. Dar groaza încă stăruia în ochii ei când îşi pierduse cunoştinţa. Malko se duse să facă un duş. Fuseseră instalaţi într-un mic pavilion de lemn, cu aer condiţionat, construit puţin mai izolat, rezervat în principiu persoanelor contagioase, în caz de epidemie.

Când se întoarse, Miranda avea ochii deschişi. Privirea îi era încă înspăimântată.

— Unde sunt? întrebă ea.

Malko îi explică totul. Ea începu să plângă cu o grimasă de durere.

— Mă doare! Doamne, ce groaznic! Unde sunt oamenii aceia?

— Eşti în siguranţă aici, nu rişti nimic, spuse Malko. Nici măcar generalul Coiba nu va veni să te caute aici…

— Dar atunci, întrebă Miranda. Ce voi face? Unde voi merge? O să mă omoare!

— Te vom trimite în Statele Unite, spuse Malko. Mă duc să aflu veştile.

Se înţeleseseră cu Herbert Lawn să se întâlnească cu el la sediul Southland Command, ceea ce îl scutea de călătoria în oraş. Reacţia generalului Coiba ar fi fost probabil violentă…

Miranda Ochoa îl apucă de mână şi i-o strânse cu putere.

— Dacă nu ai fi intervenit tu, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat, spuse ea. Sunt nişte fiare sălbatice. Când mă gândesc că Emiliano s-a prefăcut că este îndrăgostit de mine! Şi a poruncit să mi se facă aceste grozăvii! Voi rămâne mutilată pe viaţă.

— Nu, spuse Malko. În câteva săptămâni, nu vei mai avea nicio urmă. Doctorul a confirmat-o.

Miranda clătină din cap.

— Întotdeauna vor fi acolo în mintea mea.

Începu din nou să plângă şi Malko ieşi afară. Soarele îl lovi ca un pumn. Maşina lui ardea, ca un adevărat cuptor. Părăsi baza, verificând dacă nu era vreo maşină suspectă la pândă în apropiere. Pe marginea drumului, vânzătorii de suveniruri îşi ofereau în continuare tapiseriile şi tricourile erotice. Traficul era redus pe Autostrada Panamericană.

Traversă Podul Americilor şi viră imediat la dreapta pentru a ajunge la gazonul îngrijit de la Southland Command.

Un puşcaş marin stătea de pază la intrarea în casa generalului MacAuliffe şi îl conduse pe verandă. Îi aduse ziarele zilei şi îl anunţă:

— Domnul Lawn va întârzia puţin. Vreţi o cafea?

Malko acceptă cu toată inima şi deschise ziarul *La Prensa*. Pe prima pagină zăcea cadavrul bărbatului pe care el îl omorâse. Fotograful îi dăduse hainele la o parte, astfel încât rana groaznică provocată de pistolul automat să poată fi văzută clar. Malko simţi o greaţă, sătul de asta. Unde îl adusese meseria!?... Chiar a trebuit să facă asta pentru a salva o femeie nevinovată. Răsfoi articolul. Poliţia credea într-o reglare de conturi între traficanţii de droguri columbieni, din cauza sălbăticiei atacului.

Proprietarul casei, Gustavo Cholez, cunoscut sub numele de „El Guapo”, nu a putut fi găsit. Cei trei morţi erau foşti condamnaţi columbieni cunoscuţi de poliţie. Unul fusese deja judecat pentru crimă şi era căutat în Columbia.

Malko închise jurnalul.

Cenzura jucase bine. Niciun cuvânt despre Miranda Ochoa. Dar generalul Coiba nu ar trebui să-şi facă iluzii. Malko se gândi brusc la Inès de Castro. Îşi dorea să nu i se întâmple nimic. Se duse la telefonul de pe hol şi îi formă numărul. Ea răspunse imediat, cu acel „bună ziua” agresiv al ei.

— Eu sunt, spuse Malko. Am vrut să aud de la tine ce mai faci.

— Oh, eram îngrijorată! Am citit ziarele.

— Totul mulţumită ţie.

— Şi…

El ştia ce vrea să întrebe. Gelozia ei nu dezarmase.

— Se va vindeca, spuse Malko, dar a fost destul de îngrozitor.

— Unde eşti?

— Nu-ţi pot spune acum. AM să te mai caut.

Tocmai auzise o maşină. Închise şi se trezi faţă în faţă cu Herbert Lawn, îmbrăcat într-un impecabil costum strălucitor, cravată, foarte elegant, dar arătând epuizat. Îşi aruncă servieta pe un scaun de răchită şi se aşeză pe un altul.

— Asta e! anunţă el. Am făcut pace!

— Adică?

Americanul luă o înghiţitură de cafea rece înainte de a răspunde.

— Am schimbat mesaje cu Langley o parte din noapte, după ce v-am dus la loc sigur. L-am trezit pe directorul general. Am fost instruit să opresc măcelul cu orice preţ. Datorită unui mediator, am fost primit în această dimineaţă la ora opt de către generalul Coiba… Faţă în faţă. I-am explicat totul. Mi-a jurat din nou că nu a ordonat niciodată uciderea lui Julio Chavarria.

— Minte!

Americanul făcu un gest fatalist.

— Cu siguranţă, dar nu mai contează. Chavarria este mort şi asta nu-l va învia. Am vorbit apoi despre tine.

— Îmi imaginez.

— Mi s-a părut că era mai furios de infidelitatea amantei lui decât de acţiunea ta de aseară. El a promis că nu va fi nicio investigaţie care să ne facă de ruşine.

— Şi tentativa de asasinare a lui?

— Am recunoscut că am reacţionat poate exagerat, dar că totul s-a încheiat.

— Pe scurt, interveni Malko, în ciuda a trei masacre şi unei duzini de morţi, este adevărat nu dintre oamenii noştri, ci colaboratori, ca să nu mai vorbim la ce a fost supusă Miranda Ochoa, totul este bine, dacă îndrăznesc să spun asta.

Americanul nu observă ironia.

— Generalul Coiba m-a asigurat că sprijinul său pentru Statele Unite nu va slăbi, continuă Herbert Lawn, imperturbabil şi că se consideră cel mai bun aliat al nostru în regiune. Din partea mea, i-am promis că „trucurile murdare” s-au terminat şi i-am trimis o invitaţie la Pentagon pentru sfârşitul anului…

Asta arăta că micile crime menţin vie prietenia. Malko era prea obişnuit cu lumea paralelă pentru a se mai supăra de acest final fericit. Cu atât mai mult cu cât nu-l merita…

— Pe scurt, conchise el, planul tău de a-l înlocui pe Coiba cu Santo Domingo este anulat.

— Din păcate, oftă Herbert Lawn, ticălosul acela de Coiba va continua să se îmbogăţească cu droguri şi să vândă micile noastre

secrete cubanezilor cu binecuvântarea noastră, şi trebuie să-i spun lui Santo Domingo că renunţăm la el. L-am chemat.

— Va fi dezamăgit.

Americanul făcu un gest de neputinţă.

— Am îngropat securea războiului.

Se auzi un zgomot de maşină.

— Iată-l, spuse şeful staţiei.

Ofiţerul panamez urcă treptele spre verandă, cu faţa crispată. Era clar că el era deja la curent cu împăcarea. Strângerea de mână cu Herbert Lawn era mai mult decât rece. Se aşeză cu o aparentă rigiditate într-un scaun de răchită şi atacă imediat:

— Ştiu că l-aţi întâlnit pe generalul Coiba în această dimineaţă, spuse el. Sper că rezultatul a fost pozitiv…

Apăsase pe ultimul cuvânt.

— Într-un fel, spuse americanul.

Apoi îşi dezvoltă cu calm argumentul. Uneori, colonelul Santo Domingo îşi netezea mustaţa distrat. Privirea lui era absolut lipsită de expresie.

Când Herbert Lawn termină, el spuse pur şi simplu:

— Nu-şi va ţine promisiunea. Nu-l cunoaşteţi pe Coiba. Se va răzbuna. Poate chiar împotriva dumneavoastră.

Degetul lui arătător arăta răzbunător spre şeful staţiei. Acesta din urmă schiţă un zâmbet uşor nesigur.

— Nu cred, spus el, dar această schimbare nu-mi schimbă stima ce v-o port. Şi nu există nimic care să spună că peste ceva timp…

Santo Domingo se ridică brusc de parcă s-ar fi aşezat pe o piuneză şi spuse cu o voce de gheaţă:

— Sper că nimeni nu va şti vreodată natura exactă a relaţiei noastre din trecut.

Tăcere mormântală. Părea că un înger trecu, cu aripile picurând sânge. Herbert Lawn se scarpină la gât, colonelul Santo Domingo se uită la ceas şi îi întinse mâna americanului.

— *Hasta luego, señor Lawn.*

Îl salută pe Malko cu un semn din cap şi coborî treptele de lemn, apoi intră în maşina lui.

— Nu ţi-ai făcut un prieten, observă Malko.

Americanul făcu o figură dezamăgită.

— Sunt funcţionar public, nu pot să nu mă supun ordinelor şefilor mei. Mai ales că această a mers prost şi eu sunt responsabil pentru desfăşurarea ei… Păcat. Santo Domingo are o altă clasă decât această brută Coiba. Când mă gândesc la felul în care a fost tratată Miranda Ochoa.

— Îmi imaginez că şederea mea în Panama se va scurta, declară Malko.

— Avem rezervare, zise americanul, pentru zborul de mâine spre Miami. Şi apoi, un zbor fără escală Air France spre Paris. Dacă nu cumva preferaţi să zburaţi cu Air France pe ruta Mexico-Houston-Paris din Mexic. Generalul Coiba a cerut să părăsiţi ţara cât mai curând posibil şi vă îndeamnă să nu vă întoarceţi. Asta e regula jocului…

După toate aceste emoţii, Malko voia să se relaxeze. La Siesta din Saint Martin părea perfectă pentru un weekend romantic alături de vulcanica Inès. De acolo, ar putea lua un Air France 747 spre Paris.

— Voi trece prin Miami, spuse el.

— Ai fost minunat, continuă şeful staţiei cu vocea lui plină. Voi face un raport elogios. Acum mi-a mai rămas o singură treabă pentru a finaliza această nefericită afacere.

— Care?

— Să o avertizez pe văduva lui Julio Chavarria că Statele Unite au renunţat temporar să-i răzbune soţul. Nu e chiar plăcut.

— Vrei să mă ocup eu de asta? sugeră Malko. Nu mai am ce face altceva în Panama-City.

Văduva delicioasă îl intrigase încă de la prima lor întâlnire. Ideea de a o revedea nu-l nemulţumea. Chiar şi în afaceri oficiale.

Americanul nu-şi ascunse uşurarea.

— Serios? Ai face tu asta? Fii diplomat. Explică-i că sunt în joc interesele cele mai importante ale ţării noastre.

— O să încerc, promise Malko.

Îşi notă numărul de telefon, ştiind deja adresa.

Herbert Lawn îi strânse mâna mult timp.

— Te voi însoţi mâine în avion.

Malko se îndepărtă încet, meditând la complexitatea politicii. Cei din State erau cu adevărat nişte monştri reci. Ce se va întâmpla cu

Miranda Ochoa? În cel mai bun caz, ea va fi o vânzătoare în Miami, în cel mai rău caz o damă de companie. Viaţa ei era terminată. Din cauza CIA şi a lui. Se simţea teribil de vinovat.

*
* *

Apelă numărul Angelinei Chavarria şi dură mult până să răspundă. Malko se recomandă ca venind din partea lui Herbert Lawn şi văduva, rece la început, deveni mai umană.

— Vino mâine la ceai, sugeră ea.

Avionul lui era a doua zi seara. Deci, ar fi avut timp. El acceptă, regretând că nu o vedea chiar în seara aceea. După ororile din ultimele zile, spera la o compensaţie. Nu mai rămânea decât să-şi organizeze cina. Îl sună pe Duncan O'Hara şi îl invită, făcu acelaşi lucru cu Inès, apoi rezervă o masă pentru trei persoane la *Bistro* înainte de a se cufunda în lectura revistei *Times Magazine*. Îşi spuse că în seara asta probabil că va face dragoste pentru ultima dată cu focoasa Inès de Castro.

Noaptea se lăsă repede. Se simţea ciudat, frustrat de acest sfârşit straniu al misiunii.

Sună telefonul.

— Eu sunt, anunţă Inès. Sunt jos.

— Nu vrei să urci?

— Nu, te aştept la bar.

O mulţime zgomotoasă umplea barul. Inès de Castro, cu o geantă mare de umăr, cu corpul ei nervos modelat într-o rochie de jerseu extrem de strâmtă, era înconjurată de mai mulţi *machos*, cocoţată pe un taburet. Ea se lăsă să alunece pe podea şi întrebă simplu:

— Mergem?

El o sărută pe gât şi observă că se stropise cu parfum.

În maşină, el îi puse o mână pe genunchiul ei învelit cu ciorap de nailon şi ea îl lăsă să-şi urce mâna pe picior, apoi îşi strânse coapsele cu brutalitate.

— Vrei să ştii dacă am chiloţi?

— Nu, spuse el, vreau să ştiu dacă mă mai vrei…

Fără să răspundă, ea îşi aprinse o ţigară şi îl ghidă în timp ce el

încerca să găsească vila lui Duncan în labirintul de străduţe din Altos del Golf. Deodată ea se aplecă şi îşi puse capul pe umărul lui.

— Iartă-mă! spuse ea, sunt o idioată, dar mă înnebuneşte că ţi-ai riscat viaţa ca să o salvezi pe marea târfă Miranda Ochoa.

Încă o înţepătură adorabilă… El se opri şi o sărută. Ea se încolăci imediat pe el ca un şarpe, gâfâind.

— Vreau să fac dragoste, murmură ea.

Toyota Crown nu prea se preta la aşa ceva. Cu toate acestea, reuşi să o pună deasupra lui şi să-i pătrundă în pântece dintr-o singură lovitură. Acest lucru declanşă un orgasm violent şi repetat. Picioarele ei se loviră de bord, agrafa de păr îi căzu şi în cele din urmă se înţepeni pentru un orgasm final.

Îşi cam pierduseră răsuflarea când se opriră în faţa vilei lui Duncan O'Hara. Inès de Castro îşi puse la loc agrafa de păr, îşi trase rochia şi se agăţă de braţul lui Malko.

Căldura sufocantă încă se simţea ca o saună. Maşina irlandezului era parcată în faţa casei. Malko apăsă pe butonul soneriei şi aşteptă. Niciun răspuns. Era lumină, însă… Trebuie să fi fost beat mort. Bătu la uşă şi, în cele din urmă, se gândi să rotească mânerul uşii, care se deschise fără dificultate.

Un potop de adrenalină îi invadă arterele. Nu se potrivea cu prudenţa obişnuită a irlandezului. Intră în holul întunecat de la intrare şi Inès observă:

— Miroase ciudat.

Malko se împiedică de un obstacol şi bâjbâi după întrerupător. Ţipătul lui Inès îl luă prin surprindere. Chupita, micuţa indiană, stătea întinsă pe spate, cu o gaură mare negricioasă în frunte.

— Dă-te înapoi, spuse Malko.

Nici măcar nu-şi luase Beretta 92. Potrivit lui Herbert Lawn, războiul se terminase… Inès de Castro se uită la cadavru, palidă. Mâna i se înfipse în geanta ei mare şi ieşi cu un revolver mare Taurus, pe care i-l întinse lui Malko. Acesta din urmă luă arma şi înaintă pe coridor, păşind peste cadavru.

— Duncan?

Duncan O'Hara nu mai putea să răspundă. Era prăbuşit pe scaun, cu mâna stângă la câţiva centimetri de o sticlă de Gaston de Lagrange,

cu capul pe piept. Cămaşa lui nu era decât un pieptar însângerat. Irlandezul primise un încărcător întreg în burtă şi în piept. Sângele de abia se uscase. Murise instantaneu.

Malko intră în birou. Dulapul blindat nu fusese spart. Nu atinseseră nimic. Fusese o execuţie. Inès se uită în jur, lividă. Îl trase pe Malko de mânecă.

— Să mergem, să mergem.

Plecară fără un cuvânt. Malko mai avea în urechi cuvintele lui Herbert Lawn: pace. Era războiul pe care tocmai îl declarase din nou generalul Coiba. Dacă Duncan O'Hara fusese împuşcat, el era următorul.

CAPITOLUL XIV

Malko se întoarse pe străzile sinuoase şi întunecate, cu creierul în clocot, cu stomacul întors pe dos. Mirosul dulce-amărui al morţii îl urmărea. Se cufundase din nou în groază. Lângă el, Inès de Castro îşi aprinse nervoasă o ţigară.

— Ce facem acum? întrebă ea.

— Trebuie să avertizez pe cineva imediat, spuse Malko. Uciderea lui Duncan pune totul sub semnul întrebării. Vrei să mă aştepţi la hotel?

— Dacă doreşti.

El merse pe Via Porras şi o lăsă în faţa hotelului Marriott, dându-i cheia camerei lui. Înainte de a-l părăsi, ea luă pistolul Taurul din geantă şi îl pus pe banchetă.

— Păstrează ăsta.

— De ce ai o armă?

Ea avu un zâmbet strâns.

— Generalul Coiba mi l-a dat. Într-o zi am făcut un reportaj despre un transport de arme confiscate. I-am spus că îmi era frică să nu fiu atacată, seara, când plecam de la redacţia ziarului *La Prensa*…

Ştiind că şeful staţiei lucrează până târziu, Malko o luă pe Avenida Brasil, spre Ambasada SUA. Era nerăbdător să-i spună lui Herbert Lawn cum generalul Coiba şi-a ţinut promisiunile…

Din fericire, Miranda Ochoa era în siguranţă la baza forţelor

aeriene Howard.

*
* *

— E un nenorocit teribil! Va plăti pentru asta.

Vocea profundă şi gravă a şefului staţiei CIA tremura de furie. După cum prevăzuse Malko, era încă la biroul lui. Li se alăturase agentul special DEA Patrick Stephens, şi el înnebunit de furie.

— De ani de zile susţin eliminarea şui Coiba, spuse el.

— Duncan a fost un tip fantastic, declară Herbert Lawn. Nu mă voi consola cu moartea lui. A făcut o treabă superbă pentru luptătorii noştri *contras*. Când mă gândesc la ce mi-a spus Coiba chiar în această dimineaţă…

— N-ar putea fi asta o răzbunare izolată a acelui columbian, El Guapo? întrebă Malko. A reuşit să-l recunoască pe Duncan aseară.

— Imposibil, spuse americanul. El Guapo nu ar ucide un străin fără ordin. Este doar un executant.

— Asta îţi schimbă oficial atitudinea faţă de Coiba?

Herbert Lawn şi agentul special DEA schimbară o privire şi omul de la CIA spuse:

— Voi face tot ce îmi stă în putere pentru a-i convinge pe cei de la Langley să-şi schimbe decizia, spuse Lawn. Voi trimite un raport în această seară prin care am să propun să ne revenim la proiectul iniţial. Într-o formă diferită, dar cu acelaşi scop.

— Puteţi conta pe mine, afirmă agentul special DEA. Nenorocitul ăsta nu mă lasă să dorm.

— Ei bine, spuse Malko, am lăsat-o pe Inès de Castro la *Marriott*. Mă voi întoarce.

Americanul îi aruncă o privire ascuţită.

— Ai grijă. El Guapo este deja pe urmele tale. Am sentimentul că această jurnalistă te place. Bruce s-ar putea supăra.

Malko îşi permise să zâmbească.

— Îmi place să trăiesc periculos.

*
* *

Întinsă pe pat, Inès de Castro urmărea Canal Quatre.

— Aşadar? întrebă ea.

— Aşadar nimic, spuse Malko. Birocraţilor li se cere opinia.

Nu-i mai era foame. Îşi deschise valiza, scoase Beretta 92 şi îi înapoie Taurul lui Inès.

— Fii atentă, o sfătuit el. Dacă El Guapo află că m-ai ajutat…

Ea clătină din cap.

— El Guapo nu înseamnă nimic, Coiba contează.

Rămaseră în faţa televizorului, rumegând gândurile lor negre. Până când Inès se scutură şi spuse:

— Trebuie să merg la ziar să scriu un articol despre Duncan.

— Şi mai vii înapoi?

— Nu ştiu, sunt prea obosită…

*
* *

A doua zi, când Malko s-a trezi, Inès de Castro nu se întorsese. Era ora unsprezece, vremea era excepţional de bună şi era ultima lui zi în Panama.

A luat ziarul *La Prensa* de sub uşă. Cadavrul lui Duncan O'Hara era pe prima pagină, însoţit de un articol lung care relata crima şi o lega de traficul de arme. Ca întotdeauna, Guardia şi G2 promiteau o arestare promptă a vinovaţilor… După ce s-a pregătit, şi-a strecurat Beretta 92 la centură, hotărât să nu împartă soarta lui Duncan.

Vizita la văduva lui Julio Chavarria era singurul eveniment care i-ar fi putut oferi o surpriză plăcută.

Între timp a sunat Inès, propunându-i să se întâlnească la hotel la sfârşitul zilei.

*
* *

Infirmul din scaunul cu rotile care bântuia pe Calle Jean XXIII se repezi înainte, ţinându-şi lămâile. Malko îi dădu un balboa, iar celălalt izbucni în mulţumiri.

— Dumnezeu să vă ferească, domnule!

La primul sunet al soneriei, uşa se deschise, iar în prag apăru

Angelinei Chavarria. Malko simţi cum stomacul îi ia brusc foc. Văduva era machiată ca pentru o filmare, cu gura desenată cu pensula, ochii subliniaţi în negru, părul căzând în cascadă pe umeri. O bluză neagră din dantelă abia ascundea doi sâni mari care se descurcau foarte bine fără sutien. O fustă care părea cusută pe ea dezvăluia picioarele ei învelite în ciorapi negri de nailon.

Angelina Chavarria îi dădu lui Malko o mână parfumată.

— Mă bucur să vă văd din nou, domnule. Sper că aveţi veşti bune pentru mine…

Îl conduse într-o sufragerie mică cu pereţi căptuşiţi cu afişe politice şi fotografii. Pe o masă joasă era pregătită o tavă de ceai. Canapeaua era atât de înghesuită încât aproape că se atingeau, dar Angelina Chavarria îşi ţinea ochii în jos, în timp ce Malko îi dădea toate motivele rele pentru care CIA renunţase la asasinarea generalului Coiba.

Când el îşi termină explicaţiile, ea scoase un oftat adânc.

— El Viejo este prea puternic, chiar şi pentru americani. Soţul meu îmi spunea mereu asta.

Ea îşi tamponă simbolic ochii cu o batistă mică brodată. Atmosfera era ireală. Malko se uită la pieptul ei care se ridica sub dantelă. O femeie atât de apetisantă nu putea rămâne mult timp fără bărbat.

Tăcerea continua. El nu mai avea absolut nimic să-i spună şi totuşi nu avea nici cea mai mică dorinţă de a pleca. Se gândi că odată trecut dincolo de uşă, avea prea puţine şanse să o mai revadă vreodată pe delicioasa Angelina.

În mod curios, nici ea nu părea hotărâtă să îl alunge. Totuşi, ea se ridică în cele din urmă şi el o imită.

— Aş fi vrut să am veşti mai bune pentru dumneata, spuse el.

Angelina încuviinţă din cap şi lacrimile îi inundară ochii mari şi negri.

— Ştiu, spuse ea. Mulţumesc! (Ea adulmecă puţin.) Mă simt atât de singură, simt că toată lumea a uitat de mine.

Dintr-o dată, se clătină de parcă urma să leşine şi, instinctiv, Malko o sprijini.

Imediat, ea se refugie în braţele lui, cu capul pe umărul lui.

— Sunt atât de tristă, iertaţi-mă, şopti ea.

Malko era cu atât mai mult gata să o ierte cu cât sânii ei minunat de fermi erau zdrobiţi de cămaşa din voal. Punctele dure i se scufundau ca două creioane în piept, provocându-i o tulburare care cu greu ar fi putut scăpa văduvei.

Rămaseră astfel câteva clipe fără să vorbească, Malko ţinându-şi respiraţia pentru a nu rupe vraja. Pelvisul Angelinei era încă departe de al lui. El îi trecu o mână în jurul taliei şi, cu blândeţe, ea se rezemă de el, părând că nu mai era conştientă de starea lui. Se aştepta ca ea să se retragă uşor. Dimpotrivă, i se părea că atingerea bărbăţiei lui nu îi era dezagreabil. Angelina era ceea ce crezuse de la început: o curvă tropicală orbitoare.

Tot fără să spună nimic, el îi mângâie şoldurile, coborând, simţind contururile unui jartiere sub fusta strâmtă.

Ea încă se prefăcea că nu observă nimic. Devenind din ce în ce mai îndrăzneţ, el îşi strecură mâna între cele două corpuri ale lor, mângâind movila ei pubiană. Mai întâi, ea îşi deschise coapsele, venind în întâmpinarea lui şi apoi se îndepărtă brusc.

— Doamne, ce ai să crezi despre mine? şopti ea. Trebuie să pleci acum.

Se uita la el, cu ochii tulburi, gura întredeschisă, sânii îndreptaţi spre el, ridicându-i-se repede. Stomacul lui era în flăcări. Mâinile lui îi căutară sânii, prinzându-i în palme prin dantelă. Erau grei şi fermi, cu sfârcurile întărite.

Malko se aplecă să o sărute, dar ea întoarse capul.

— Nu, ai să mă demachiezi. Aştept pe cineva.

Asta era încă o tachinare.

Renunţă să o sărute, atacând nasturii bluzei. Malko o prinse de şolduri cu intenţia fermă de a o trânti pe canapeaua mică. Ea încercă să se elibereze, dar el o lipi de perete. Ea gâfâia, era şi mai excitată, ochii îi străluceau, cu bluza desfăcută, toată tristeţea ei mare dispăruse ca prin minune.

— Te vreau, spuse el. Acum.

Ea privi în jos.

— Nu, vorbeşti prostii.

Avea impresia că privirea ei coborâtă îi confirma dorinţa lui, ceea ce îl entuziasma şi mai mult.

— Cred că o să te violez, spuse el.

Ea scoase un oftat greu.

— Ei bine, nu mă deranjează să flirtez puţin cu tine, dar nu aici…

— Atunci, unde? La hotelul meu?

Ea scoase un râs îngrozit.

— Nu te gândi la asta. Nimeni nu trebuie să ştie.

— Atunci?

În starea în care se afla, ar fi acceptat orice. Angelina Chavarria ar fi fost un superb premiu de consolare pentru o misiune eşuată.

— O prietenă de-a mea este plecată într-o călătorie, aşa că eu îi ud florile în fiecare zi. Dacă vrei poţi să mă însoţeşti acolo. Peste… o oră?

Malko se uită la ea, plin de neîncredere.

— Vei veni?

— Îţi jur că voi veni. E vorba de Edificio Bali, pe Via Porras. Vei intra prin parcare. Apartamentul este la etajul şase, numărul 62. Acum pleacă, vine cineva.

Ea îl împinse la propriu pe uşă.

Malko se trezi în Calle Jean XXIII, înnebunit de dorinţă. Dacă Inès l-a fi văzut…

Euforic, se întoarse la *Marriott*, nevrând să meargă în cerc în Panama-City timp de o oră. Telefonul sună exact când era pe punctul de a pleca.

— Pot să vin să-mi iau rămas bun de la tine?

Era vocea lui Inès de Castro.

Dilemă dureroasă.

— Trebuie să văd pe cineva, spuse el. Vrei să ne întâlnim aici peste două ore?

— Foarte bine, spuse ea sec.

Închise înainte de a-i lăsa timp să se lămurească. Se simţea puţin ruşinat. Inès se dovedise în cele din urmă a fi cea mai de preţ colaboratoare a lui din Panama-City, în ciuda caracterului ei exclusivist. Dar perspectiva de a o avea pe superba Angeline îi dădea aripi. Coborî din nou şi porni fără să se grăbească spre Edificio Bali. Înconjură clădirea, găsi parcarea şi se strecură înăuntru.

Parcă lângă lift şi coborî. Avu timp să parcurgă trei metri. În timp ce ocolea un stâlp de ciment, primi o lovitură violentă în ceafa. Un văl

negru îi trecut peste ochi şi căzu ca o piatră, fără simţiri.

*
* *

Inès de Castro se afla în holul hotelului Marriott când îl sunase pe Malko. Închise, nebună de frustrare şi gelozie. Era îmbrăcată, parfumată, pregătită pentru această ultimă îmbrăţişare! Ceva îi spunea că o minţise. Era pe cale să plece când îl văzu ieşind din lift.

Se îndrepta spre parcare. Maşina lui se afla în faţa hotelului, ceea ce îi permise să-l urmeze. Urcă pe stradă, intră pe Calle 50, virând la dreapta, apoi la stânga la luminile intermitente.

Încotro se îndrepta?

Îl văzu dispărând în parcarea de la Edificio Bali. Furioasă, merse în viteză spre Via Espana. Un şir nesfârşit de vehicule aşteptau la semafor. Exasperată, Inès a făcu cale întoarsă, coborând pe Via Porras. Întoarse mecanic capul spre Edificio Bali când trecu pe lângă el şi aproape că a doborî un pieton.

Toyota Crown a lui Malko tocmai ieşea din parcare, dar nu el era cel care conducea!

Se opri în spatele ei la semaforul de pe Calle 50, cu inima bătându-i cu putere.

Ce se întâmplase cu Malko? Şoferul maşinii sale era tânăr, cu o faţă plată de columbian şi un tricou galben. Merse drept înainte şi trase în parcarea hotelului *Marriott*. Parcă Toyota acolo şi merse liniştit prin hol şi prin hotel. Inès îşi parcă maşina şi îl urmă. Îl regăsi la o staţie de autobuz peste drum de Atlapa.

Din ce în ce mai intrigată şi îngrijorată, îşi luă maşina şi ajunse la staţia de autobuz. Străinul urcă într-un autobuz vechi care se îndrepta spre Panama Viejo. Acesta coborî cu un kilometru mai înainte şi continuă pe jos pe Avenue del 11 Octubre, pentru a intra apoi într-o curte plină de maşini vechi şi coşuri de gunoi.

Inès de Castro trecu mai departe, cuprinsă de angoasă, iar gelozia ei dispăru complet. Nu părea deloc a fi o întâlnire.

Malko fu trezit de o căldură insuportabilă. Spatele îi ardea. Deschise ochii şi văzut o magazie cu acoperiş din tablă ondulată. Stătea întins pe podea, cu gleznele şi încheieturile mâinilor legate.

Capul îl durea îngrozitor şi abia putea să-şi adune gândurile. Se rostogoli pentru a se îndepărta de sursa căldurii şi văzu un incinerator imens pe o bază de beton, conectat prin conducte la un cazan pe gaz. În faţă, o bandă transportoare făcea posibilă alunecarea în gura incineratorului a obiectelor ce urmau a fi arse.

Un bărbat cu pieptul gol şi în pantaloni scurţi, lucra în jurul lui. Acesta deschise uşa incineratorului apăsând pe o pârghie, inspectă interiorul şi-l închise. Apoi se duse la o uşă de sticlă, o deschise şi strigă:

— *Bueno!*

Se întoarse la Malko, îl apucă de legături şi început să-l tragă spre banda transportoare. Apoi încercă să-l ridice pentru a-l aşeza pe bandă, dar nu reuşi. Malko îi văzu chipul indiferent, încordat de efort.

În cele din urmă, columbianul îi dădu drumul să cadă şi, de ciudă, îi dădu o lovitură cu piciorul.

Malko, care se întreba de ce îi întinsese Angelina Chavarria o capcană, era copleşit de un val de panică viscerală, înţelegând ce avea să i se facă. În acelaşi timp, uşa de sticlă se deschise pentru a scoate la iveală mustaţa lui El Guapo, columbianul.

Acesta din urmă se apropie de Malko fără să se grăbească. Ochii lui mici şi afundaţi în orbite străluceau de răutate.

— *Bueno, hombre!* Spuse el. De data asta ne vom părăsi definitiv.

Cu un efort al tuturor muşchilor săi, îl ridică pe Malko pe banda transportoare. Făcu semn din cap către bărbatul cu pieptul gol, care apăsă pe pârghia care controla uşa incineratorului. Uşa se deschise şi un val de aer arzător îl învălui pe Malko.

El Guapo se aplecă asupra lui, cu faţa strălucind de sudoare şi spuse cu o voce amuzată:

— *Adios, gringo!*

Creierul lui Malko se goli. Urma să fie aruncat şi ars de viu în incinerator!

CAPITOLUL XV

Inès de Castro strânse din dinţi şi întoarse volanul, intrând în curte plină de epave de maşini. Inima i-a bătut cu putere în coaste, iar bluza

plină de transpiraţie i se lipise de corp.

La cabina telefonică din capătul bulevardului, ea încercase să-l sune pe Bruce Gonzales, dar acesta nu se afla în birou. Ceva îi spunea că acum nu era momentul să ezite. Îşi opri maşina foarte aproape de intrarea în clădire, chiar în faţa unei uşi pe care era scris: *Entrada prohibida* (Intrarea interzisă).

Nervii ei o împinseră să iasă afară din maşină, cu geanta atârnată pe umăr. Trebuia să-şi adune tot curajul: picioarele i se înmuiaseră de frică. Rugându-se în minte Cerului, ea deschise uşa hangarului.

Se opri în loc, reţinută de căldura abominabilă care domnea aici. Se uită în jur şi scoase o exclamaţie îngrozită.

Nu-l văzuse niciodată pe El Guapo în carne şi oase, dar ghici că era uriaşul care stătea lângă banda transportoare a incineratorului.

În acelaşi timp, îl identifică fără dificultate pe Malko, care era cu picioarele la un metru de gura strălucitoare din care izvorau câteva flăcări şi un sforăit sinistru…

El Guapo o văzu pe Inès nemişcată în prag şi explodă de furie:

— *Hija de puta!* (Fiică de târfă!)

Se întoarse către slăbănogul fără cămaşă şi-i strigă:

— Prinde-o!

Complicele lui dădu drumul manetei cu care manevra uşa incineratorului şi uşa se închise, doborâtă de contragreutatea sa. Degetul mare al lui El Guapo care era pe cale să pornească banda transportoare se opri. Cu un strigăt de furie, columbianul se repezi să deschidă din nou uşa, de data aceasta blocând-o în poziţia sus.

Slăbănogul o apucă pe Inès de braţul stâng şi o trase spre incinerator, fără să se asigure că este inofensivă. Nici măcar nu văzu mâna dreaptă a tinerei ieşind din geantă, înarmată cu pistolul ei. Capătul ţevii se afla la câţiva centimetri de pieptul lui când ea apăsă pe trăgaci. Detonaţia fu parţial înăbuşită de vuietul cuptorului, dar slăbănogul deschise gura, de parcă ar fi căutat aer, se uită mai întâi la tânără, apoi la gaura din piept din care începea să curgă sângele şi simţi că picioarele cedează sub el.

Mâna lui dreaptă se duse spre gâtul tinerei pentru a o sugruma. Înnebunită de groază, ea trase pentru a doua oară. Glonţul pătrunse chiar în inimă. Slăbănogul sughiţă, ochii îi deveniră sticloşi şi căzu în

genunchi.

El Guapo nu le da atenţie. Dintr-un salt ocoli banda transportoare şi deschise din nou incineratorul şi, de data aceasta degetul lui mare apăsă butonul roşu care pornea banda transportoare, care porni cu o smucitură uşoară.

Tocmai când Malko, cu un efort disperat, reuşi să se rostogolească şi să cadă la pământ!

El Guapo ezită o fracţiune de secundă. Apoi, spunându-şi că Malko cu greu poate scăpa, se repezi înainte, drept spre Inès, beat de furie. Tânăra îşi ridică braţul drept ca un automat. Degetul ei arătător se strânse pe trăgaci şi pistolul ei Taurus începu să-şi scuipe întregul încărcător.

Fiecare glonţ lovi ţinta. Uriaşul se opri mai întâi, cu o grimasă de durere, apoi se dădu înapoi, împins de gloanţe care pătrundeau în corpul lui puternic. Era deja aproape mort când spatele său lovi banda transportoare aflată în mişcare. Se simţi tras înapoi, scoase un urlet dement şi ultimul glonţ îl trânti peste rolele de metal. Încercă cu disperare să se desprindă, dar puterea îi pierise.

Capul îi fu înghiţit mai întâi în gura incineratorului şi strigătul său agonizant se întrerupse scurt, în timp ce restul corpului dispărea înăuntru. Era un „vlouf” sinistru, un snop de flăcări se revărsă afară şi zumzetul crescu brusc.

Paralizată, Inès de Castro lăsă braţul în jos, dădu drumul pistolului şi începu să ţipe, în mijlocul unei căderi nervoase.

Apoi un jet de bilă îi ţâşni din gură şi se aplecă înainte, vărsând totul din stomac.

Mâinile lui Inès îi tremurau atât de tare, încât îi luă câteva minute ca să-l elibereze pe Malko. Gura deschisă a incineratorului transforma magazia într-o anticameră a iadului. Malko se ridică, încă în stare de şoc, îngheţat pe dinăuntru. Rareori se apropiase atât de aproape de moarte… Şi ce moarte!…

— Ai fost minunată, spuse el.

O conduse pe Inès de Castro afară. Nu se simţise niciodată atât de fericit să vadă cerul.

Tânăra se bâlbâi:

— Nu pot să conduc…

Pe tot drumul până la *Marriott*, ea continuă să plângă nervoasă, povestind ce se întâmplase.

Malko merse direct în camera lui şi se aruncă sub duş. Se uită la ceasul său Seiko-Quartz: trecuse mai puţin de o oră de când plecase din hotel pentru a merge la întâlnirea cu văduva. Un val de furie îl cuprinse şi se îmbrăcă.

— Unde te duci? întrebă Inès. Stai cu mine.

— Am o datorie de plătit. Încuie uşa şi nu deschide nimănui. Nici măcar servitoarei.

— Dar unde mergi? insistă ea. Vreau să vin cu tine.

— Nu, ai făcut destule pentru azi.

Nu era nevoie să-i spună despre Angelina Chavarria.

Malko se simţea ca un bloc de gheaţă. După cum îi spusese Inès, îşi găsi maşina în parcare, cu cheia în ea. Beretta 92 era încă sub scaunul unde îl lăsase în timpul vizitei la Angelina. Introduse un glonţ în ţeavă şi porni.

Calle Jean XXIII era la fel de liniştită ca o biserică. Malko îşi parcă maşina la colţul cu Avenida Italia şi-şi strecură Beretta 92 sub centură. Flăcările incineratorului gata să-l devoreze încă dansau în faţa ochilor lui. În faţa lui Inès, făcuse o faţă curajoasă, dar groaza încă îi chinuia stomacul.

Când se apropia de casa Angelinei Chavarria, auzi un fluier slab şi se opri, cu mâna pe tocul pistolului Beretta.

Infirmul în scaunul lui cu rotile răsări din semiîntuneric. Îl prinse pe Malko de mânecă.

— Señor! Nu mergeţi acolo acum!

Malko se uită la el, surprins.

— De ce?

— Señora are un vizitator, explică infirmul. Unul care vine regulat. E acolo deja de o oră, va pleca în curând.

— De ce îmi spui asta?

Celălalt zâmbi sub mustaţă.

— De fiecare dată când vii, domnule, îmi dai un balboa. El mă urmăreşte şi mă ameninţă că mă aruncă în mare. Este un om puternic şi periculos. Mă sperie.

— Îl cunoşti?

— Cum să nu! Este colonel în Guardia.

Malko îşi ascunse surprinderea. Deci neconsolata văduvă nu era chiar aşa de neconsolată. Iar iubitul ei se întâmpla să fie un colonel din Guardia. Ar putea fi mai mult decât o coincidenţă.

Se întoarse şi se înapoie la maşină după ce-i dădu infirmului o bancnotă de cinci balboa. Nemişcat în întuneric, începu să se gândească. Deodată, evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore căpătau o altă lumină.

Douăzeci de minute mai târziu, o siluetă ieşi din casa văduvei şi plecă pe jos. Malko se repezi spre casa văduvei. Voia ca ea să creadă că vizitatorul ei se întorcea. Apăsă butonul soneriei, cu inima bătând cu putere. Uşa se deschise imediat. Trăsăturile Angelinei Chavarria se prăbuşiră înainte ca să vadă Beretta la câţiva centimetri de sânii ei somptuoşi. Ea scoase un strigăt înăbuşit şi încercă să închidă uşa.

Malko o împinse uşor înapoi înăuntru.

Îşi schimbase ţinuta de vampă cu un halat de baie roşu de mătase, deşi îşi păstrase ciorapii şi pantofii. Se dădu cu spatele la perete, cu gura trasă în jos, bărbia tremurând.

— Aşadar, spuse Malko, tu şi Santo Domingo aţi sărbătorit cu stil moartea mea…

Angelina se uită la el de parcă ar fi fost diavolul. El o împinse înapoi în sufragerie, o făcu să cadă pe canapea şi îi aşeză ţeava pistolului pe frunte, armând arcul trăgaciului.

— Acum, spuse el, vreau adevărul sau îţi zbor creierii.

— Nu, nu, nu mă ucide! se bâlbâi ea. Te implor.

Braţele înconjurară şoldurile lui Malko şi ridică privirea implorând.

— Au vrut să mă bage de viu într-un incinerator… insistă el.

— Nu! Nu! Nu este adevărat.

Ea ţipase şi după groaza din ochii ei, el îşi dădu seama că probabil că nu cunoştea toate detaliile operaţiunii.

— *Tien piedad!* (Ai milă!) gemu ea. Eu nu ştiam.

— Minţi, spuse Malko. Spune-mi adevărul. De ce această comedie ca să mă trimiţi la moarte?

Faţa ei era contorsionată de frică.

— Dar nu a fost o comedie, chiar îmi plăcea de tine…

— Nu te juca cu cuvintele, spuse sec Malko. Ştiai foarte bine că nu

vei veni la această întâlnire… Cine ţi-a spus asta?

Tăcere. O simţea tremurând de frica lui.

— Santo Domingo?

Ea dădu afirmativ din cap.

Deci era colonelul de la Guardia, iubitul secret al Angelinei.

— De ce?

— Nu ştiu, nu ştiu.

— De unde a ştiut că vin?

— I-am spus eu.

Lacrimile începură să-i curgă pe faţă. Întregul trup îi era zguduit de suspine. Malko puse deoparte pistolul, nedumerit. Părea cu adevărat supărată, dar după comedie pe care i-o jucase…

— De o lună, nu mai pot să dorm, gemu ea. Îmi spun că este din cauza mea.

Restul cuvintelor se pierdură în lacrimi. Malko aşteptă ca ea să se calmeze puţin, apoi o întrebă, încă neîncrezător:

— Ai ajutat la uciderea soţului tău?

Angelina Chavarria ridică capul cu un strigăt sălbatic.

— Nu, jur că nu! Nu am ştiut nimic despre asta!

— Ce nu ai ştiut?

Ea îşi prinse capul cu ambele mâini, părul lung ascunzându-i faţa şi continuă în grabă:

— Santo Domingo şi cu mine, eram împreună de mult timp… Eram foarte îndrăgostită de el. Soţul meu nu a avut grijă de mine. S-a gândit doar la politică, la cercetările lui. Ignacio m-a curtat. Într-o zi mi-a cerut să merg cu el în Columbia…

— La Barranquilla, observă Malko.

Ea tresări.

— De unde ştii asta?

— Nu contează. Continuă!

— S-a dovedit a fi un amant extraordinar. M-am îndrăgostit de el nebuneşte, spuse ea, dar apoi a fost foarte greu pentru că Panama-City este un oraş foarte mic. Ne-am văzut în secret, dar eu visam la altceva. Ca să ne găsim unul pe altul. Le-am spus prietenilor mei că merg în Cuba pentru o săptămână. A fost ca o lună de miere. Minunat, a fost foarte grijuliu…

— Şi unde ai fost, de fapt?

Angelina îi aruncă o privire surprinsă.

— În Cuba, bineînţeles. Ignacio mi se alăturase prin Mexic…

Malko nu insistă, deşi era intrigat. Cuba nu era chiar locul de vis pentru o lună de miere. Şi colonelul Santo Domingo trebuie să fi fost privit cu ochi răi acolo, ca simpatizant al americanilor. Ciudat…

— N-a ştiut nimeni că era în Cuba?

— Nu, nimeni.

— Şi apoi?

— Am continuat să ne vedem în secret. Îi spuneam de îndată ce soţul meu pleca într-o călătorie. Când a fost ultima dată în Costa Rica, Santo Domingo m-a întrebat când se va întoarce, despre itinerariul lui. I-am spus tot ce ştiam. Am crezut că este doar pentru a ne organiza.

Lacrimile începură să curgă din nou. Între două suspine, reuşi să spună:

— Îmi voi aminti de acea noapte toată viaţa. Ignacio a sosit la ora trei după-amiaza. Am făcut dragoste şi siesta. Apoi l-am îndemnat-o să plece pentru că soţul meu trebuia să vină. Mi-a spus că Julio va întârzia cu siguranţă, că vom fi bine. Nu l-am crezut şi l-am forţat să plece. Şi apoi, două zile mai târziu, am aflat ce se întâmplase. Am fost îngrozită. Când Ignacio a venit să mă vadă două zile mai târziu, în miezul nopţii, pentru că jurnaliştii îmi asediau casa, l-am întrebat. Apoi mi-a mărturisit cu cinism că a organizat uciderea soţului meu în numele lui El Viejo, generalul Coiba.

— Şi ai continuat să fii amanta lui?

Angelina Chavarria inspiră puternic.

— Eram singura care ştia la ce oră pleacă Julio. Îi rezervasem un loc în avionul lui David, iar Ignacio a ameninţat că va dezvălui că sunt complicele ucigaşilor. De frică, am cedat şi am continuat să-l văd.

De data aceasta era evident că spunea adevărul. Ceea deschidea orizonturi curioase.

Imaginea colonelului Santo Domingo era afectată.

Prima sa minciună: a pretins că a vrut să prevină uciderea lui Julio Chavarria. Dimpotrivă, părea să fi luat parte activ la ea.

Şi acum, asasinarea lui Duncan O'Hara şi tentativa asupra lui Malko. La prima vedere, ambele atribuibile generalului Coiba.

— Şi cu mine cum rămâne? întrebă Malko. Cum s-a întâmplat?

Angelina inspiră din nou puternic. De când pistolul se îndepărtase de fruntea ei, ea îşi revenise puţin din frica de moarte.

— I-am spus că voi primi vizita ta aseară, când a venit să mă vadă. La momentul respectiv, nu a reacţionat. Apoi, azi dimineaţă, s-a întors să-mi spună ce vrea de la mine. Trebuia să-ţi dau impresia că am fost sedusă şi că te trimit într-un loc pe care mi l-a indicat…

— Ţi-a spus că acolo urma să mă asasineze?

— Nu, nu a făcut-o. A susţinut că El Viejo voia să-ţi dea o lecţie pentru că faci lucruri care îl deranjează.

Evident.

Se lăsă liniştea, tulburată doar de suspinele Angelinei, care se prăbuşise pe canapea. Halatul de baie de mătase se desfăcuse pe jumătate, lăsând să se vadă o bucată de sân şi partea de sus a unei coapse, deasupra ciorapului.

Malko regretă brusc că El Guapo fusese înghiţit de incinerator. Ar fi putut oferi detalii interesante despre un anumit număr de lucruri.

Încercă să facă bilanţul. În ciuda pericolului, brusc nu mai avu nicio dorinţă să părăsească Panama.

Când Ignacio Santo Domingo venise ultima dată la văduvă, nu putea şti că Malko scăpase de incinerator. În cel mai bun caz, avea să afle acum.

— Unde se ducea Santo Domingo când a plecat? Întrebă el.

— La Guardia, ca în fiecare seară, spuse ea. Are o întâlnire zilnică, de aproape două ore. Uneori se întoarce să mă vadă după aceea.

În câteva ore, colonelul ar putea afla. Malko încercă să se pună în pielea ofiţerului panamez. De îndată ce va aflat că Malko trăieşte, se va grăbi la Angelina, complice la crima sa, spunându-şi că prima vizită a lui Malko o va face la ea.

Va veni s-o elimine sau pentru a o proteja?

Înclină mai mult spre a doua soluţie. Colonelul de la Guardia, pe de o parte, părea serios îndrăgostit de tânăra văduvă şi, pe de altă parte, suficient de sigur de el însuşi pentru a o păstra în continuare. Se uită la ceas: ora şapte. Încă mai avea timp. De când începuse povestea asta, primise doar lovituri. Chiar şi eliberarea Mirandei Ochoa fusese doar o reacţie. Se săturase. Acum avea de gând să atace, să ia în

sfârşit iniţiativa.

Luă pistolul cu intenţia de a-l pune la centură. Angelina înţelese greşit gestul şi scoase un strigăt îngrozit.

— Nu! Te implor! Nu mă omorî!

Din nou, ea îşi înfăşură braţele în jurul lui, frecându-se de el, halatul de baie deschise complet, dezvăluind trupul în plină floare. Gura ei se apăsă pe stomac de parcă ar fi vrut să-l sugă prin pantaloni. Primul lui reflex a fost să o alunge, fără iluzii despre această pasiune bruscă… Apoi vederea picioarelor ei lungi învelite în ciorapi de nailon negru şi a chipului ei bestial de senzual îl aprinse. Îşi spuse că aşa este corect. Ea încerca să-şi plătească datoria cu ceea ce avea. El o lăsă. Ea îi eliberă mădularul cu febrilitate, mângâindu-l, frământându-l cu o dexteritate respectuoasă şi eficientă, suspinând, strângându-şi sânii în jurul lui. Limba ei îl tachina, aproape timid. O fecioară vestală.

În cele din urmă, ea îi luă membrul în gură, aşa cum cineva se împărtăşeşte. Cu religiozitate, în timp ce mâinile ei dansau în jur un balet diavolesc, aducându-l foarte aproape de plăcere. Îngenuncheată pe canapea, părea să se gândească doar la asta. Ea îşi ridică capul să spună cu o voce răguşită, voit vulgară:

— Devine mai mare în gura mea, o să mă sufoci…

El nu voia să termine aşa. O trase pe spate de părul ei lung şi negru, smulgându-i astfel mădularul din gură şi introducându-i-l între picioare.

Imediat halatul de baie dezlegat îi alunecă de pe umeri, lăsând-o goală, îmbrăcată doar în ciorapi. Fără un cuvânt, el o întoarse, iar ea îngenunche ascultător pe canapea.

Întregul ei corp tresări când îşi dădu seama ce căuta el, dar nu încercă să se sustragă, mâinile ei agăţându-se de spătarul canapelei. Se aruncă înainte cu toată greutatea lui, violând brusc deschiderea dintre coapsele ei. Angelina scoase un urlet de durere în timp ce el îşi înfipsese membrul pe toată lungimea în ea, continuând să geamă în timpul acestui viol binemeritat. Dar treptat, suspinele ei îşi schimbară tonul, iar când el explodă în cele din urmă în ea, coapsele ei se ondulau sub împingerile lui. Când el o abandonă, ea spuse doar:

— Chiar m-ai rănit.

Malko se întrebă în acel moment dacă va rămâne… Avea să aibă o

surpriză neplăcută. Când ieşi din baie, ea îşi ridicase halatul de baie şi îl aştepta, aşezată în linişte pe canapea, cu faţa încă devastată, cu ochii umflaţi de lacrimi. Se aşeză lângă ea.

— Ştii ce se va întâmpla dacă vorbeşti despre vizita mea lui Santo Domingo? întrebă el.

— Nu-i voi spune nimic, promise ea.

Obişnuită cu o viaţă dublă, nu ar fi costat-o prea mult să-i spună. Dar el insistă asupra acestui aspect.

— Angelina, spuse el, dacă vreodată iubitul tău, Santo Domingo, ar afla că ai vorbit cu mine, ai ajunge ca soţul tău.

Faţa ei se umplu de groază.

— Îţi jur, nu voi spune nimic, promise ea. Dar mi-e frică. Vreau să fug…

— Asta mai ales, nu, spuse Malko. Există lucruri mai bune de făcut. Vrei să mă ajuţi să-ţi răzbun soţul?

— Cum să nu?

— Atunci fă cum îţi spun eu. După părerea mea, Santo Domingo te va adăposti astfel încât să nu te găsesc. El bănuieşte că eşti prima persoană la care voi încerca să ajung. Trebuie să ştiu unde eşti. Ca să te putem proteja dacă este necesar. Sună-mă, mâine dimineaţă, la hotelul meu. De la o cabină publică. Şi spune-mi ce se întâmplă.

— Bine.

Ea se ţinu de braţul lui până la uşă, apoi se lipi de el cu tot trupul.

— Îmi cer iertare pentru ceea ce am făcut, murmură ea. Jur că nu am ştiut nimic…

Malko se scufundă în noaptea caldă, se îndreptă spre maşina lui, şi fu întâmpinat de infirm. Pierduse avionul, dar îşi spuse că nu va părăsi Panama până nu-i va fi plătit colonelului Santo Domingo cu propria monedă.

Împărtăşirea favorurilor sufocantei Angelina fusese de fapt doar un aperitiv.

CAPITOLUL XVI

Miranda avea o expresie ciudată când Malko intră în camera ei.

— Ce este? întrebă el.

Ea schiţă un zâmbet puţin constrâns.

— În primul rând, am crezut că ai plecat din Panama fără să-ţi iei rămas bun de la mine. Şi apoi…

Se opri şi lacrimile îi înecau ochii ei mari, pe care îi şterse repede.

— Suferream prea mult ca să înţeleg totul când ai venit să mă smulgi de lângă brută aia de El Guapo. De atunci, am reflectat şi mi-am dat seama de ce ai vrut atât de mult să mă cunoşti. Lucrezi cu cei care au vrut să-l omoare pe Emiliano.

Malko deschise gura, dar ea continuă.

— Oh, nu te învinovăţesc. Mai ales acum că ştiu de ce este capabil. Dar am fost puţin tristă. Pentru că m-am îndrăgostit cu adevărat de tine. Cred că sunt prea naivă. Te-ai folosit de mine.

— Lucrurile nu sunt atât de simple, spuse Malko. Ai dreptate în ceea ce priveşte începutul. Apoi m-am îndrăgostit şi eu.

Ea ridică un pic din umeri fatalist.

— Nu-i nimic. A fost minunat când am făcut dragoste. Dar cine eşti tu cu adevărat?

— Nu contează, spuse Malko.

— Acum o să pleci din nou, o să dispari.

— Nu, spuse el. Nu încă.

Chipul tinerei femei se lumină:

— Tu rămâi! Din cauza mea?

— Nu în totalitate, recunoscu el.

Se aşeză lângă patul ei şi îi povesti despre ultima lui aventură.

Sângele se scurs de pe chipul fostei Miss Panama.

— Probabil că asta intenţiona să-mi facă Emiliano şi mie, şopti ea. E oribil.

— Nu este singur, observă Malko. Santo Domingo pare la fel de periculos ca el. Ce ştii despre el?

— Emiliano are încredere totală în el. Santo Domingo este cel care se ocupă de toate treburile „rezervate”, lucruri de care nu vrea ca G2 să se ocupe. Intimidarea sau execuţiile adversarilor, manevrele şi afacerile.

— Columbianul, cel pe care noi îl numim El Guapo, se supune lui Santo Domingo?

— Desigur, spuse Miranda Ochoa. Coiba este prea puternic pentru a

se amesteca direct în aceste sarcini uşoare. Îşi dă ordinele prin Santo Domingo.

— Ca execuţia lui Julio Chavarria?

— Oh, nu, era furios! Eram cu el când a aflat că Chavarria a fost ucis. L-a apucat o furie groaznică, susţinând că a fost înţeles greşit, că a fost o mare greşeală, că americanii aveau să fie furioşi. Chavarria îl enerva, dar nu-şi putea pune puterea în pericol.

Malko înregistra fiecare cuvânt.

— Eşti sigură de ceea ce spui? întrebă el, uimit. Coiba nu a vrut să-l asasineze pe Julio Chavarria?

— Absolut, spuse Miranda. Era atât de supărat încât nici nu am făcut sex. S-a întors în biroul lui.

Aşadar, colonelul Santo Domingo minţise şi pe amanta sa, soţia lui Chavarria. Acest lucru deschidea multe orizonturi, deoarece această crimă declanşase răzbunarea americanilor faţă de Coiba.

De ce a fost Santo Domingo prea zelos?

Malko începea să întrezărească adevăratele linii de forţă ale unei lupte acerbe pentru putere. Miranda Ochoa nu avea niciun motiv să mintă. Şi dacă Santo Domingo l-a manipulat pe Coiba în povestea Chavarria, nimic nu l-a împiedicat să facă acelaşi lucru pentru Duncan O'Hara şi Malko.

— Deci, insistă el, El Guapo s-a supus fie la Coiba, fie la Santo Domingo?

— *Claro que si!*

— Nu putea verifica cine dădea ordinele?

— Imposibil, spuse Miranda. El nu avea acces la Coiba.

Un înger trecu pe acolo, îngrozit de atâta turpitudine.

Un lucru părea sigur: colonelul Santo Domingo, „prietenul" CIA, părea să fie în centrul ultimelor evenimente…

— În afară de aceste afaceri politice, întrebă Malko, există şi alte legături între Coiba şi Santo Domingo?

Miranda Ochoa ezită puţin înainte de a răspunde:

— Da. Împreună conduc un laborator de prelucrare a „pastei de bază" în cocaină.

Din ce în ce mai bine… Hotărât, CIA pariase cu adevărat pe calul potrivit…

— Eşti sigură de asta?

— Da, am ascultat convorbiri telefonice.

— Unde este acest laborator? În Panama-City?

— Nu, undeva în Darien. Au un alt partener, Virgilio Zuniga, care le oferă eterul necesar transformării.

— Cine este aceasta?

— Un negustor din *zona franca* a oraşului Colon.

— Din punct de vedere politic, unde se află?

Miranda zâmbi frecându-şi degetul mare de degetul arătător.

— Din punct de vedere politic, el este pentru balboa.

— Pe Virgilio Zuniga îl cunoşti personal?

— Nu.

— Cum pot lua legătura cu el?

Miranda îi aruncă o privire speriată.

— Nu va vorbi. Americanii au încercat să intervină. Emiliano a lansat o operaţiune militară cu Fuerza Especial Antinarcotrafico pentru a le face pe plac. Dar şi-a avertizat mai întâi prietenii. Soldaţii au găsit doar butoaie goale de acid clorhidric şi eter. Zuniga este un om periculos şi are protecţia Guardiei. Nu te pune cu el.

— Mulţumesc, spuse Malko. Îmi voi continua investigaţia.

Lacrimile inundară din nou ochii Mirandei Ochoa.

— Sunt speriată, am dureri şi mă plictisesc, spuse ea. Te vei întoarce?

— Promit, spuse Malko.

Îl trase spre ea, până când buzele lor se atinseră pentru un sărut care dură mult. Apoi, Miranda luă mâna lui Malko, o strecură sub cearşaf şi o aşeză pe pieptul ei.

— Sper să rămâi în Panama suficient de mult încât să facem dragoste din nou.

— Şi eu sper, spuse el. Mă voi întoarce mâine. Aici nu rişti nimic.

*

* *

Era târziu, dar Bruce Gonzales era încă la biroul lui, singur. Se ridică şi-l îmbrăţişă pe Malko.

— Inès tocmai m-a sunat. Ce poveste! Nu înţeleg de ce Coiba

continuă aşa… Va ajunge să-i enerveze definitiv pe americani.

— Nu e Coiba, spuse Malko.

Îi povesti despre episodul văduvei. Panamezul rămase uluit.

— De ce vrea Santo Domingo să te omoare?

— Nu ştiu încă, spuse Malko, dar intenţionez să aflu. Îl cunoşti pe un anume Virgilio Zuniga?

— Sigur că da! De ce?

— Ce face?

— Este în *narcotrafico* până-n gât. El este cel care cumpără mii de kilograme de acid clorhidric şi eter din exterior pentru a transforma baza de cocaină; se mai spune că controlează un laborator clandestin. Este în zona unde nu exista drum, spre Columbia. Ar fi nevoie de o mulţime de elicoptere.

— Şi unde sunt duse drogurile?

Panamezul făcu un gest evaziv.

— Am auzit că sunt transportate cu elicopterul sau avionul pe insula Coco, în Golful Panama. Acolo vin bărci să le ia şi pleacă în Caraibe. Dar nu trebuie să te atingi de asta, e foarte periculos, mai mult decât politica.

— Nu ai auzit niciodată că Santo Domingo ar fi asociat în această afacere?

— Nu.

— Ai putea să mă pui în legătură cu acest Virgilio Zuniga?

Colaboratorul CIA îi aruncă o privire stânjenită şi oftă:

— Uite, îmi place domnul Lawn şi îi fac favoruri ori de câte ori pot. Oamenii ştiu că sunt de partea americanilor, dar aici, în Panama, suntem toleranţi cu politica. Suntem o ţară mică. Numai că traficanţii de droguri nu sunt acelaşi lucru. Ei bine, nu pot. Dacă te duc la Virgilio şi e o problemă după aceea, sunt mort. Vor trimite ucigaşi columbieni la mine, mâine sau peste trei luni, îmi vor ucide toată familia, inclusiv câinele… Aceasta este metoda lor de a-i pedepsi pe cei care vorbesc prea mult.

— Ei bine, spuse Malko, înţeleg.

Îl lăsă pe panamez puţin amărât. Se lovi de zidul de oţel al narcodolarilor, un element inevitabil al Americii Latine. Dacă puternica DEA şi-a rupt dinţii acolo, nu a fost degeaba. Se grăbea să-l

găsească pe Herbert Lawn pentru a-i povesti despre evenimentele din ultimele ore, dar mai întâi dorea să adune cât mai multe informaţii.

*
* *

Inès sări spre el ca o pisică sălbatică de îndată ce intră în cameră.

— Unde ai fost? Am fost foarte îngrijorată.

Ea îşi făcuse un Cointreau uriaş din toate sticlele din minibar, iar Malko îl termină. Lichidul rece cu aromă fină îi făcu bine.

— Am încercat să aflu cine a vrut să mă omoare mai devreme, explică el.

Îi povesti despre cele două vizite ale sale, omiţând anumite detalii.

Chipul jurnalistei se întunecă instantaneu.

— Cu siguranţă preferi curvele, chiar şi atunci când încearcă să te ucidă!

— Îl cunoşti pe Virgilio Zuniga? întrebă Malko pentru a devia furtuna.

— Zuniga? Acest porc! Am scris douăzeci de articole despre el! Din cauza drogurilor.

— Ştii dacă are legătură cu Santo Domingo?

— Nu. De ce?

— Mi-ar plăcea să-l cunosc.

— Ultima dată când l-am văzut, spuse ea, a ameninţat că mă aruncă într-o piscină plină de rechini dacă voi continua să scriu în *La Prensa* că el este traficant de droguri…

Evident, mai eficient decât un proces de calomnie.

— Deci e nasol.

— Vrea atât de mult să mi-o tragă încât va fi de acord să mă primească, îl corectă ea. Numai că nu îţi va spune nimic.

— Ştiu, spuse Malko. E în regulă.

Ideea lui era să joace rolul de „capră”. Dacă Zuniga l-ar vedea venind, şi-ar avertiza prietenii care ar putea să reacţioneze şi să se expună.

— Eu plec din nou, spuse el.

Inès de Castro scoase un ţipăt.

— Nu, stai! Îţi dai seama ce am făcut? Am ucis doi bărbaţi pentru

tine! Mă doare peste tot, mă arde înăuntru.

— Mă întorc foarte curând, promise Malko.

Trebui să se smulgă din braţele lui Inès pentru a părăsi încăperea, împins de o energie feroce. Nu-şi putea scoate din minte viziunea gurii strălucitoare a incineratorului. Afară, cerul se limpezise şi temperatura era minunat de blândă. Respiră adânc. Era îmbucurător să fii în viaţă! În depărtare, turnurile din Punta Paitilla cu sutele lor de ferestre luminate dădeau un aer festiv oraşului Panama.

Herbert Lawn avea să fie uimit.

*

* *

Şefului staţiei CIA nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Nu ai plecat? Ce se întâmplă? Am sunat la *Marriott* să-mi iau rămas-bun şi să-ţi dau o veste bună.

— Care?

— Cei de la Langley m-au contactat după-amiază târziu. Directorul general a avut o întâlnire de două ore cu Consiliul Naţional de Securitate. I-a convins să revină la linia noastră iniţială, în ceea ce-l priveşte pe Coiba! Sărmanul Duncan nu va fi murit degeaba… Au fost de acord că un om care şi-a încălcat cuvântul cu un asemenea cinism nu putea fi un partener valid. În anii următori, Panama va constitui unul dintre obiectivele esenţiale ale marxiştilor din regiune.

Uimit de această nouă răsturnare de situaţie a administraţiei americane, Malko îl urmă pe american şi se aşeză pe canapeaua din sufragerie, unde Miranda Ochoa fusese întinsă cu două zile mai devreme.

— Ce înseamnă asta? întrebă el.

— Colonelul Santo Domingo este pe picior de plecare. L-am convins să participe direct la înlăturarea definitivă a generalului Coiba.

În mod clar, înalţii oficiali nu puteau să nu folosească jargonul administrativ. Malko simţi că i se învârte capul. Lucrurile mergeau prea repede. Se simţi brusc fierbinte, de parcă pielea i-ar fi păstrat arsura de la incinerator.

— Cum a reacţionat Santo Domingo?

Herbert Lawn schiţă un zâmbet grav şi stânjenit.

— Surprins, dar foarte bucuros.

Astfel colonelul Santo Domingo devenea din nou candidatul oficial al americanilor care încă nu erau conştienţi de ticăloşiile sale. La ora asta, trebuie să fi ştiut că Malko era în viaţă. Deci, în ochii lui, cel mai urgent lucru era să o îndepărteze pe Angelina Chavarria, care îl lega de tentativa de omor. Fără ea, pista s-ar fi încheiat şi toată lumea ar continua să-l suspecteze pe generalul Coiba. El Guapo murise, nu mai era nimeni care să-l acuze pe colonelul Santo Domingo.

Desigur, Coiba avea să nege, dar nimeni nu l-ar fi crezut.

Diabolic.

— Dar ce ai? întrebă americanul. De unde vii?

Malko îl privi drept în faţă.

— Din focurile iadului, spuse el. Unde m-a aruncat dulcea ta văduvă.

De multă vreme, nu văzuse un chip descompunându-se astfel, pe măsură ce povestea lui progresa. Herbert Lawn era buimac. Îşi aprinse o ţigară cu o mână nesigură.

— Ceea ce îmi spui este îngrozitor, spuse el cu vocea plată. Dacă ai dreptate, Santo Domingo este mai rău decât Coiba. Prin urmare, el este cel care a pus la cale un întreg complot pentru a ne întoarce noi împotriva lui Coiba, iar el să-i ia locul.

— În esenţă, asta e, recunoscu Malko. Doar că trebuie cercetată foarte bine problema. Putem descoperi şi alte lucruri.

Americanul se întoarse spre el cu o privire patetică.

— Nu pot spune asta la Langley! Eşti sigur de ceea ce avansezi?

Malko îl privi rece.

— În mod normal, nu aş fi aici. Maşina mea ar fi fost în parcarea hotelului. Ar fi putut să verifice dacă am plecat nevătămat din casa Angelinei Chavarria. Nu spusesem nimănui despre această întâlnire. Deci ai fi fost primul care s-a fi gândit că generalului Coiba ar fi făcut ceva. Ceea ce v-ar fi sporit şi mai mult dorinţa de a-l înlocui în fruntea ţării.

Herbert Lawn rămase tăcut. Acest raţionament era de necombătut. Părea complet destabilizat şi Malko nu voia să profite de confuzia lui. Şeful staţiei îşi făcea meseria şi era conştient de asta.

— Ce intenţionezi să vei faci? întrebă americanul.

— Să vă ajut, spuse Malko.

— Cum?

— Hai să recunoaştem. Problema voastră este să puneţi în fruntea acestei ţări un om de care sunteţi relativ siguri, nu-i aşa?

— Corect.

— Bun. I-aţi dat prioritate lui Santo Domingo şi aţi descoperit că are aceleaşi defecte ca şi Coiba. Acest lucru nu schimbă în mod fundamental problema. Se schimbă un ticălos vechi cu un ticălos nou.

— Unde vrei să ajungi?

— La asta, spuse Malko. Dacă această poveste ar fi fost doar un truc al lui Santo Domingo pentru a fura puşculiţa lui Coiba, nu ar fi mare lucru. Ai fi în stare să-l reţii, aşa cum ai făcut cu Coiba. Numai că mă întreb dacă această manipulare nu ascunde o alta, mai vicioasă şi mai periculoasă pentru tine.

Herbert Lawn se încruntă.

— Explica-te!

— E prea devreme, spuse Malko. Am doar un indiciu fragil şi un sentiment vag. Dar, dacă eşti de acord, intenţionez să sap puţin mai adânc.

Americanul se scarpină în cap, părând nedumerit. Malko avea impresia că abia aştepta să pună o întrebare, dar nu se putea hotărî să o facă, de teamă să nu obţină un răspuns tulburător.

— OK, spuse el pe un ton un pic prea liber. Hai să facem aşa. Voi face un protest oficial la generalul Coiba în legătură cu tentativa de asasinare a ta. Fără să o menţionez pe Angelina Chavarria, desigur.

— Aş vrea să-l văd pe prietenul tău de la DEA, Patrick Stephens, spuse Malko. Poate că mă poate ajuta în investigaţia mea.

— Nicio problemă.

Deşi atmosfera era relaxată, Malko simţi că americanul nu-i spusese încă totul.

— Ce planuri concrete aţi stabilit cu Santo Domingo? întrebă el.

Herbert Lawn păru imediat inconfortabil.

— N-am avut timp să-ţi spun. Pleacă mâine dimineaţă în Honduras pentru a se întâlni cu câţiva prieteni de-ai noştri care trebuie să-i dea nişte bani pentru a realiza ceea ce îşi doreşte.

Malko, iritat de toate aceste tergiversări, întrebă scurt:

— Adică?

— Suntem obligaţi să dăm aparenţa unui accident dispariţiei lui Coiba.

— Ce fel de accident?

Şeful staţiei îşi lăsă ochii în jos cu modestie.

— Cred că este vorba de un dispozitiv exploziv cu declanşare întârziată. Doar un om ca Santo Domingo are posibilitatea de a-l pune în aplicare cu şanse de succes.

Trecu un înger, lăsând în urma lui o urmă sulfuroasă…

Malko se gândi la îndoielile sale şi simţi fiori pe şira spinării.

— Dacă anulezi ordinul de a-i da mărţişorul tău exploziv, el va suspecta ceva, remarcă el.

— Mi-e teamă că da, mărturisi americanul.

Nu mai rămăsese nimic de făcut decât să o roage pe Angelina Chavarria să nu-i se spună nimic amantului ei şi ca Malko să poată confirma sau infirma ipoteza lui… Trebuia să acţioneze rapid.

— Mă duc să reiau cercetările, spuse el ridicându-se. Dar toate acestea nu sunt în regulă. În cel mai bun caz, veţi înlocui un ticălos cu altul. Vor fi o mulţime de morţi degeaba.

*
* *

Colonelul Santo Domingo era epuizat şi capul îi ardea. De când era copil, nu-şi putea aminti o zi care să-i fi pus nervii atât de mult la încercare.

Încetini înainte de a vira pe Via Italia, reluând în minte toate etapele afacerii sale. Totul părea în perfectă ordine şi era pe cale să zboare spre Tegucipalga, fără probleme. El Guapo era mort. Reconstituise scena când văzuse sângele de pe banda transportoare a incineratorului. Unul dintre oamenii lui Coiba o văzuse venind pe Inès de Castro şi apoi plecând împreună cu agentul american.

Angelina era în siguranţă şi avea să reapară doar atunci când Santo Domingo va fi la putere, ceea ce urma să se întâmple curând.

Cât despre Coiba însuşi, pentru puţinul timp pe care îl mai avea de trăit, va fi obligat să creadă într-o răzbunare personală a lui El Guapo. Toată lumea ştia că columbienii sunt fiare sălbatice însetate de sânge.

Şi nu ucigaşul va veni să contrazică acest lucru.

Colonelul de la Guardia se întoarse în Calle Jean XXIII. Voia să se asigure de mişcările adversarului său. Se opri în faţa casei Angelinei şi a aprinse farul de două ori. Câteva clipe mai târziu, infirmul cu lămâi ieşi din întuneric, împingând febril mânerele scaunului cu rotile. Santo Domingo coborâse geamul maşinii sale.

— Unde ai fost adineauri? întrebă el.

— Am fost la spital, domnule colonel, pentru a-mi pune protezele.

Infirmul era informatorul său de multă vreme. Era un cubanez, refugiat, fără acte în regulă…

— Ai văzut ceva interesant?

— Nu prea multe, domnule colonel. Doar că vizitatorul de la señora Chavarria s-a întors, imediat după dumneata.

Colonelul Santo Domingo simţi cum sângele îi îngheaţă în vene.

— Eşti sigur că a fost acelaşi om?

— Da, sunt sigur. Mi-a dat chiar şi o bancnotă de cinci balboa. Poftiţi.

Scoase bancnota din buzunar şi i-o arătă ofiţerului. Gândurile se ciocneau în creierul acestuia din urmă. Un foc de artificii de panică, furie şi uimire. Căţeaua aia de Angelina îl minţise. Când se întorsese după ea să o ducă la loc sigur, ea îi jurase că nu văzuse pe nimeni, mai ales pe acest bărbat. Şi dacă ea a minţit, asta însemna că a vorbit… Aşa că agentul american ştia că el a jucat un rol în ambuscadă. Acum era aproape de obiectivul său.

Santo Domingo se sufoca de furie.

Băgă mâna în buzunar, scoase o bancnotă de zece dolari şi i-a dădu schilodului.

— Ei bine, iată zece balboa. Pleacă acum.

Celălalt, încântat că avusese o zi atât de bună, salută şi plecă pe Calle Jean XXIII, împingându-şi scaunul cu rotile. Santo Domingo îl privi gânditor câteva clipe.

Apoi băgă maşina în viteză şi porni cu viteză pe strada liniştită. Infirmul se întoarse tocmai când bara de protecţie a BMW-ului îi lovi scaunul cu rotile cu o violenţă incredibilă. Strigătul său de groază fu întrerupt de grila radiatorului care îi rupse spatele, aruncându-l înainte. Una dintre roţi trecu din nou peste el, strivindu-i capul. Santo

Domingo continuă până la capătul străzii, se întoarse şi reveni cu viteză mică. Se opri lângă corpul inert, coborî şi-l examină. Abia după ce se asigură că omul era mort, plecă mai departe.

Se blestema pentru că fusese zelos. Dacă ar fi crezut că uciderea unui simplu agent precum Duncan O'Hara ar fi suficient pentru a-i face pe americani să se mişte, nu l-ar fi atacat niciodată pe Malko.

Acum era prea târziu pentru a avea vreun regret. Avea de gând să facă curăţenie.

Trebuia să şteargă sistematic orice l-ar fi putut face să eşueze în ultimul moment.

Era o cursă acerbă contra cronometru pe care avea toate intenţiile să o câştige.

CAPITOLUL XVII

Telefonul sună o dată, apoi apelul se întrerupse. Malko avea de gând să se bage sub duş, enervat, când sună din nou. Vocea Angelinei Chavarria părea să vină de la capătul lumii.

— Mi-ai spus să te sun, spuse ea.

— Unde eşti? întrebă Malko.

— M-a dus pe insula Contadora, într-un bungalou de weekend pe care îl deţine, chiar lângă pista de aterizare. Apoi a plecat.

— Ce ţi-a spus?

— Că sunt în pericol, din cauza americanilor. Că a acţionat la ordinele generalului Coiba, dar că s-ar putea ca Guardia să mă caute în mod oficial pentru a face pe placul CIA. Şi că trebuie să stau aici câteva zile, ascunzându-mă.

— Cât de departe este de Panama-City?

— Zece minute cu avionul şi o oră cu barca rapidă… Mi-e frică, aici singură.

— Dă-mi numărul de telefon, spuse Malko, şi te sun înapoi în seara asta…

Erau puţine şanse ca telefonul să fie interceptat. Notă numărul şi închise. Încă un element rezolvat. Încă nu ştia la ce îi va fi de folos văduva delicioasă, dar era un joker în jocul său întortocheat împotriva colonelului de la Guardia. Avea să aibă o zi lungă şi noaptea fusese

scurtă. Inès de Castro îl ţinuse treaz cu mult dincolo de zori, săturându-se de trupul său, până la ultimul fragment de erotism. Îşi recăpătase puţină putere cu o ceaşcă mare de cafea cu câteva cuburi de zahăr, care îi dăduse un sentiment de revigorare. Jurnalista se dusese să încerce să stabilească o întâlnire cu traficantul de droguri Virgilio Zuniga.

Mai avea încă treabă înainte de a merge la Colon.

*
* *

Agentul special DEA Patrick Stephens era dezamăgit şi mai degrabă amărât, ţinându-i lui Malko o prelegere despre Panama.

— Datorită ficţiunii dolarului deghizat în balboa, explică el, narcoticele au reuşit să aducă două miliarde de dolari în Statele Unite anul trecut. Prin intermediul băncilor panameze. Circuitul este simplu. Un tip depune un milion de dolari în Baranquilla sau la Bogota. Banca îl transferă în sucursala sa din Panama-City şi, de aici, pleacă la Miami sau în altă parte. Uneori, sub forma unei ipoteci. Întregul oraş este construit astfel.

— Colonelul Santo Domingo este implicat în acest trafic?

— Poate, dar nu am avut niciodată vreun indiciu.

— Ai auzit de un mare laborator de procesare a cocainei din Panama, care aparţine generalului Coiba?

Americanul a zâmbit ironic.

— Evident! Încerc să-l distrug de doi ani. În zadar, din moment ce Guardia îl protejează. Câteva sute de kilograme de cocaină pleacă de acolo în fiecare lună, îndreptându-se spre noi. Şi nu putem face nimic, ar trebui să-i bombardăm.

Pe Avenida Balboa, un difuzor scuipa salsa presărată cu reclame. Agentul DEA a continuă:

— Nenorociţii ăştia au avioane care zboară din jungla Darien. Aterizează pe Insula Coco, de unde bărcile cubaneze le iau pentru a le transmite mai departe.

— Cubanezi? se întrebă Malko.

— Desigur, spuse americanul, acesta este cel mai sigur lucru. Mai întâi se duc şi îşi duc arme în Nicaragua şi, la întoarcere, vor duce

cocaina prin canal, în schimbul unui comision corect pentru DGI-ul cubanez, desigur. Apoi totul este transferat în golfurile din jurul Cubei şi ultima etapă a călătoriei se face cu ţigări în Florida sau Bahamas… La Guardia susţine că nu îşi permit să ţină o garnizoană permanentă în Insula Coco. Oricum, băieţii ar fi cumpăraţi, aşa că…

— Mi-ai putea mijloci o întâlnire cu Osiris Cordero? întrebă Malko.

Agentul special îi aruncă o privire nedumerită.

— De când se ocupă Compania de narcotice? Nu v-aţi săturat de bătăliile voastre politice?

— Caut informaţii despre colonelul Santo Domingo, explică Malko. Am impresia că avem o idee greşită despre el.

— Bine, atunci. Îl voi avertiza pe Cordero. Poţi merge la el oricând vrei. Vei vedea, e un bandit, dar va face orice pentru a-şi salva fiul. În plus, adăugă el, trebuie să ne grăbim să-l folosim. Avocatul fiului său este un derbedeu şi aproape sigur va obţine respingerea cazului. Judecătorul a fost cumpărat. El i-a promis chiar şi un permis de liberă trecere ca Osiris Cordero să vină să-şi vadă fiul în închisoare. Numai că el nu ştie încă, dar nu voi putea bloca informaţia la infinit.

Sună telefonul. Patrick Stephens îi făcu semn lui Malko.

— Herbert vrea să te vadă.

*
* *

Herbert Lawn îl invită pe Malko să intre. Stătea lângă biroul lui, cu un telefon lipit de umăr.

— Generalul Coiba neagă orice implicare a Guardiei sau a G2 în ceea ce s-a întâmplat ieri, anunţă el. A cerut deschiderea unei anchete.

— Nu e surprinzător, spuse Malko. Cred că este nevinovat în această poveste.

— Ai ceva nou?

— Încă nu, mă duc la Colon.

— Fii atent.

Malko ridică uşor din umeri:

— Dacă teoria mea este corectă, nu risc nimic pentru moment. Santo Domingo se va mişca doar dacă voi descoperi ceva mai mult decât mă tem.

— Nu-mi vine să cred, oftă şeful de staţie.

Desigur asta îl obliga să nu ţină cont deloc de propria-i judecată. Malko decise să trateze asta cu umor.

— Dacă mă vor băga din nou în incinerator, spuse el, contez pe tine să-mi împrăştii cenuşa în cimitirul Arlington, unde se odihnesc cei mai merituoşi spioni…

— Nu este amuzant, spuse Herbert Lawn. Îţi dai seama în ce rahat sunt dacă ceea ce spui despre Santo Domingo este adevărat. Se va afla şi voi fi învinuit pentru asta.

— Conform principiului lui Peter, spuse Malko, te vei găsi în fruntea unei divizii, în Langley.

Nu mai aşteptă răspunsul lui Herbert Lawn.

Părăsi ambasada SUA, foarte hotărât. Aproape totul era clar în capul lui. Rămânea de descoperit ceea ce americanii numesc „arma fumegândă”, adică dovada oficială. Altfel, teoria lui nu ar împiedica ascensiunea irezistibilă a colonelului Santo Domingo.

Când îşi luă cheia de la *Marriott*, găsit un bilet prin care i se cerea să o sune de urgenţă pe Inès de Castro. Ceea ce şi făcu. Jurnalista puse mâna pe telefon.

— Unde ai fost? Avem o programare la prânz cu Virgilio Zuniga. În Colon. Vino să mă iei de la ziar.

Malko era copleşit de recunoştinţă. Inès era cu siguranţă minunată. Desigur, traficantul nu-i va spuse nimic. Dar vizita lui risca să-l sperie pe Santo Domingo.

Îşi aruncă privirea pe ziarul *La Prensa*.

Incidentul incineratorului fusese raportat, dar nu se făcuse nicio menţiune despre El Guapo.

*
* *

O imensă navă de containere japoneză aluneca încet prin ecluzele Miraflores, trasă de şase locomotive. În spatele său, alte trei nave din Atlantic îşi aşteptau rândul în lacul artificial. Traseul ocolea mai întâi canalul apoi se strecura printre micile dealuri care separă zona Atlanticului de cea a Pacificului, botezată pompos „Cordillera”.

— Îţi place cum arăt? întrebă Inès neliniştită.

Jurnalista se depăşise pe sine. Purta o fustă de mătase verde, strâmtă ca o mănuşă erotică şi o bluză transparentă. Se aplecă să-l sărute pe Malko cu riscul de a provoca un accident… Traficul era intens pe singurul drum care lega Colon de Panama-City.

Câteva clipe mai târziu, văzând jungla deasă de pe ambele părţi ale drumului îngust, Malko se gândi în sinea lui că acesta era locul perfect pentru o ambuscadă.

— N-ai spus nimănui despre întâlnirea noastră? întrebă el.

— Bineînţeles că nu, spuse Inès, dar sunt convinsă că telefoanele ziarului sunt monitorizate. Ce mai contează? Ce ai de gând să-l întrebi pe Virgilio Zuniga?

— I-ai spus cine sunt?

— Un jurnalist străin care investighează în Panama.

— Te-a crezut?

— Nu ştiu, el…

Ajunseră în Colon, un orăşel tropical cu barăci din tablă ondulată, un fel de oraş mare la intrarea din Atlantic în Canalul Panama. Malko încetini pe strada principală. Aproape la fiecare metru, era câte un *rasta* rezemat de un perete, părând adormit sau ghemuit între două maşini. Malko deschise geamul: căldura era mult mai intensă şi mai grea decât în Panama, aflat la doar o sută de kilometri distanţă.

— Îi vezi pe tipii ăştia, spuse Inès, aşteaptă să atace un trecător. Nu trebuie să cobori din maşină aici.

Ajunseră la intrarea în zona liberă unde fuseseră grupaţi toţi comercianţii, închisă de un zid înalt şi păzit de poliţie. Inès îşi arătă legitimaţia de presă şi au fost lăsaţi să treacă. Străzile din „zona franca” se intersectau în unghi drept, toate identice, mărginite de depozite, magazine mai mult sau mai puţin luxoase, rezervate cumpărătorilor de pe continentul latino-american. Aici se puteau găsi de toate, de la ceasuri japoneze la computere şi chiar arme. Inès îi spuse lui Malko să se oprească în faţa unei clădiri albe mari unde era scris cu litere uriaşe: VIRGILIO ZUNIGA.

Un bărbat corpolent, cu o cămaşă albă deschisă până la burtă, blugi ţinuţi de o curea cu cataramă uriaşă de aur, veni în întâmpinarea lor, afişând un zâmbet orbitor. Nasul său foarte borcănat îi dădea un aspect pronunţat de negroid.

— Inès! Ce plăcere să te revăd!

O sărută pe jurnalistă, îmbrăţişând-o, mângâindu-i fesele în timp ce trecea, iar ea se trase cu o expresie dispreţuitoare, de parcă ar fi fost lovită de un păianjen.

— Virgilio, spuse ea, ţi-am adus un prieten. Un jurnalist austriac…

Virgilio Zuniga se repezi la Malko ca un seminarist la papă şi îi luă mâna într-a lui.

— Este o mare plăcere, domnule Linge! Sunt foarte mândru că aţi venit până la Colon pentru a vedea modesta mea afacere. O să vă arăt împrejurimile... Veniţi.

— Totul, spuse Inès, chiar şi fabrica de cocaină.

Panamezul îi zâmbi cu tristeţe lui Malko şi spuse pe un ton plin de îngăduinţă:

— Señorita de Castro îşi doreşte absolut să fiu un *narco*. Ea a scris lucruri oribile despre mine, dar nu-i port pică.

— Virgilio m-a ameninţat că va face să mă violeze porcii, spuse Inès cu răceală, asta numeşte el a nu-mi purta pică.

— Oh, băusem puţin! spuse comerciantul. Intraţi, prieteni, este atât de cald aici încât nu poţi da un *rasta* afară.

Înăuntru domnea un frig siberian. Începură vizita: un bazar foarte îngrijit unde oficia o femeie de culoare sculpturală, cu stive de televizoare şi videorecordere Akai încă în cutii, apoi birouri cu covoare groase, pereţi cu lambriuri de lemn, computere şi ceasuri expuse. O atmosferă opulentă şi plină de bună dispoziţie.

O secretară, cu coafura ca nişte aripi de corb, aduse cafele. Virgilio Zuniga îşi netezi mustaţa, încercând să zărească coapsele lui Inès de fiecare dată când îşi încrucişa picioarele.

— Ce vreţi să ştiţi, domnule? întrebă Virgilio Zuniga amabil. Lucrăm mult cu Japonia şi…

— Aş dori să ştiu rolul colonelului Santo Domingo în treburile tale, întrebă politicos Malko.

Zâmbetul fals dispărut instantaneu şi o sclipire periculoasă trecu prin ochii săi negri, apoi panamezul se adună şi-şi arătă dinţii orbitori.

— Señor, aţi fost dezinformat. Santo Domingo îmi este prieten, ne vedem des, bineînţeles, dar el este militar, nu face afaceri.

Inès de Castro chicoti şi Malko crezu că panamezul o să-i sară în

gât. Atmosfera se deteriorase dintr-odată. Virgilio întrebă brusc:

— Apropo, la ce ziar lucraţi?

— O revistă austriacă, *Kurier*. Señor Zuniga, continuă el, mi s-a spus că împreună cu colonelul Santo Domingo operaţi un laborator de procesare a cocainei. Aş dori să ştiu dacă este corect.

De data aceasta zâmbetul dispăru definitiv. Virgilio Zuniga se uită la Inès şi spuse pe un ton care nu era deloc politicos:

— Dacă aş fi ştiut că o să-mi puneţi o astfel de întrebare, domnule, nu v-aş fi primit. Căţeaua asta mică…

— Ei, bine, spuse Inès, iată că lacul se crapă. Acest mare porc redevine el însuşi. În cele din urmă va mărturisi.

Virgilio Zuniga se ridică, tremurând de furie.

— Nu mă voi lăsa insultat, spuse el. Vă cer să părăsiţi acest birou!

Malko nu mai insistă. Totul de termina aşa cum era de aşteptat. Pe un om ca Virgilio Zuniga nu-l puteai doborî cu o conversaţie socială. Se întoarseră în hol. Apăru o secretară şi spuse pe un ton suav:

— Am rezervat restaurantul, domnule Virgilio.

— Nu mai există restaurant! interveni brusc Zuniga.

Îi salută pe Malko şi pe Inès de Castro cu un scurt semn din cap şi se întoarse în biroul său, lăsându-i în cuptorul de afară.

Reportera râse ironic.

— Te-am avertizat!…

— Nu mă surprinde, spuse Malko, dar cred că chiar acum se grăbeşte la telefon.

Se întoarseră la maşina care ardea ca un cuptor. Inès părea cam nedumerită de comportamentul lui Malko.

— Ce cauţi mai exact? îl întrebă ea.

— Vreau să ştiu dacă colonelul Santo Domingo vrea putere pentru el sau dacă este manipulat, spuse Malko.

— Şi o să găseşti răspunsul aici, în Colon?

— Poate, spuse el. Mai este cineva pe care trebuie să-l văd, Osiris Cordero.

În timp ce pleca, Malko observă un tânăr care se uita la el, sprijinit de un camion care încărca. Purta ochelari de soare de culoare închisă, un tricou galben, blugi vechi şi pantofi sport uzaţi. Se duse la o motocicletă şi se urcă pe ea. Malko verifică în mod mecanic prezenţa

pistolului Beretta 92 la îndemână, sub scaunul său.

— Serios, chiar vrei să vezi doar traficanţi de narcotice, remarcă Inès. Cordero este şi el unul dintre ei. Depozitul său se află în Avenida Santa Isabel, la două străzi distanţă. Virează la dreapta.

Malko se supuse. Osiris Cordero ocupa o jumătate de bloc şi birourile lui păreau chiar mai luxoase decât ale lui Zuniga. O secretară amabilă îi întâmpină, cu multe scuze. Señor Cordero nu avea să vină până după-amiază.

— Hai să luăm prânzul, sugeră Malko.

Ieşiră din zona liberă şi ajunseră în centrul Colonului.

— Cunosc un restaurant cu homari, pe Avenida del Frente, spuse Inès. Se numeşte *V.I.P.*

*
* *

Ferestrele restaurantului dădeau spre un teren viran şi spre portul unde navele aşteptau să intre pe canal. Nu era un loc vesel…

— Să mergem, spuse Malko.

Homarii lor păreau să fi fost gătiţi în ulei ars, iar restul nu era cu mult mai bun.

Porniră din nou spre zona liberă. Un superb Cadillac era parcat în faţa depozitului Osiris Cordero, pe Avenida Santa Isabel. Malko abia pusese piciorul jos, când uşa se deschise la o apariţie ciudată.

Un bărbat cu capul mumificat, pielea trasă pe oase, cu câteva petice de păr negru şi un nas încârligat ca un cioc de papagal, cu ochii rotunzi şi negri, foarte scufundaţi. Corpul său slab plutea într-o cămaşă mexicană albă orbitoare. Înaintă spre Malko, la fel de cald ca şi Virgilio Zuniga.

— Am fost informat despre vizita dumneavoastră, spuse el. De fapt, l-am văzut pe prietenul nostru azi dimineaţă în Panama-City.

Malko nu avu timp să-i răspundă. Tânărul în tricoul galben pe care îl zărise deja dimineaţa tocmai îşi oprise motocicleta în spatele lor. Coborî de pe motocicletă, puse mâna dreaptă la spate, scoase un pistol şi ţinti, cu braţul întins.

Se auzi o bubuitură şi o gaură a apăru în uşa de sticlă din spatele lui Malko.

CAPITOLUL XVIII

Malko întoarse capul şi văzu doi ochi negri îngrijoraţi şi ţeava unui pistol mare care tremura uşor. O flacără roşie izbucni don ea şi, instinctiv, se aruncă într-o parte şi apoi se aruncă spre Toyota sa pentru a-şi lua Beretta 92.

Inès de Castro rămase pe loc încremenită, în timp ce împuşcăturile continuau să se audă. Ucigaşul părea să fie în panică: nici măcar nu ţinea arma cu ambele mâini, ca un profesionist, şi la fiecare lovitură, reculul şi eliminarea tubului gol deviau ţeava… Alte două proiectile se izbiră de faţada depozitului.

Osiris Cordero îşi încrucişă un braţ, protejându-şi faţa, cu un rânjet de groază pe buze. El ţipă:

— Carlos! Carlos!

Ceea ce mai rămăsese din uşa de sticlă se deschise cu violenţă, dezvăluind un bărbat voinic, cu părul cărunt, îngrijit, cu o faţă de pensionar cuminte. Îşi băgă mâna sub cămaşa mexicană şi scoase o armă uriaşă.

În acel moment, culata armei ucigaşului lovi în gol. El rămase nemişcat o fracţiune de secundă, apoi îşi aruncă pistolul în direcţia micului grup şi urcă pe motocicletă.

Carlos, cu patul revolverului ferm ancorat în palma mâinii stângi, ţinti şi trase.

Fugarul se prăbuşi cu un strigăt de durere şi Osiris Cordero strigă imediat:

— *No lo mata! No lo mata!* (Nu-l ucide! Nu-l ucide!)

El şi Carlos se repeziră la tânărul ucigaş care se târa în mijlocul Avenida Santa Isabel, fără să-şi poată folosi piciorul rănit, şi îl prinseră de ambele picioare. Acesta începu să plângă ca un câine zdrobit, în timp ce cei doi bărbaţi îl târâră până la intrarea în clădire. Malko îi zări chipul rotund, aproape copilăresc, contorsionat de groază, cu incisivi metalici şi o pată de sânge care se întindea pe blugi. Capul i se lovi de o treaptă şi scoase un ultim strigăt înainte de a leşina.

Inès şi Malko urmară grupul înăuntru.

— Închideţi uşa! ţipă Cordero.

O secretară îngrozită se repezi înăuntru.

Osiris Cordero era livid, mormăind cuvinte incoerente. Pielea de pe faţa lui era atât de întinsă încât părea gata să explodeze. Auziră o sirenă a poliţiei apropiindu-se. Inès schimbă o privire cu Malko. Bătrânul Carlos deschisese o uşă care ducea la o scară spre subsol. Încărcă pe umăr corpul fără viaţă al tânărului ucigaş şi dispăru tocmai când o maşină cu girofaruri opri în faţa sediului lui Cordero.

Osiris Cordero îşi afişă instantaneu o faţă paşnică şi zâmbitoare pentru a-i întâlni.

Un poliţist în uniformă coborî şi se apropie.

— *Buenos!* spuse poliţistul. Am auzit împuşcături.

— *Claro que si*, spuse Cordero. Am încercat un pistol.

Celălalt arătă spre geamul spart.

— Şi ăsta?

— O greşeală.

Băgă mâna în buzunar, scoase un teanc de bani şi puse o bancnotă mototolită în mâna poliţistului.

— Mulţumesc pentru vizită. *Hasta luego.* (La revedere!)

— *Hasta luego*, repetă poliţistul.

Nu era prea convins, dar se urcă înapoi în maşină şi plecă.

Într-o clipă, Osiris Cordero intră înăuntru.

— Unde este acest *hijo de puta?*

Din nou trăsăturile lui erau convulsionate de furie. Văzu scara de la subsol şi se aruncă pe ea, sărind treptele câte patru.

Inès de Castro şi Malko se repeziră după el, ajungând într-o încăpere mare, plină de cutii şi lăzi, luminată violent. Atacatorul zăcea întins la pământ într-un colţ, ţinându-şi piciorul însângerat cu ambele mâini, sub îngrijirea bătrânului Carlos, impasibil ca un majordom stilat. Cu mica lui mustaţă cenuşie, purtarea decentă şi faţa lui cu trăsături grele, arăta ca bătrânii mafioţi pe care îi vedeai prin Palermo la ora pentru Martini.

Osiris Cordero se repezi asupra bărbatului rănit şi-l lovi cu piciorul în faţă. Celălalt scoase un ţipăt de durere şi se ghemui pentru a scăpa de lovituri.

Cordero îl luă de guler, strigându-i injurii şi scuipându-l.

— Cine te-a trimis? Cine te-a trimis?

Ochii îi ieşiră din cap.

Tânărul ucigaş bâlbâi câteva negaţii. Cordero îl lăsă jos cu putere şi se întoarse spre Carlos.

— *La mâquina!*

Bătrânul, ascultător, urcă înapoi pe scări.

Inès pălise.

— E nebun, şopti ea. Nu trebuie să rămânem aici.

Malko nu avu timp să se întrebe ce a vrut să spună. Bătrânul bătăuş se întorcea, ţinând la distanţă o mică drujbă.

— Haide, să-l facem să-şi verse măruntaiele! strigă Osiris Cordero.

Bătrânul trase de cordonul de pornire. La a treia încercare, motorul porni într-un nor de fum albastru.

Malko se repezi spre Cordero.

— Opreşte! N-ai de gând să…

Celălalt se întoarse cu rapiditatea unui şarpe, smulgând din centură un mic „38” cu cinci lovituri. Ochii lui negri aveau o expresie aprigă, inumană.

— Señor, spuse el, nu te băga în asta. Nenorocitul ăsta a vrut să mă omoare şi o să aflu cine l-a trimis.

— Şi dacă a vrut să mă omoare pe mine? întrebă Malko.

Osiris Cordero ridică din umeri.

— Rahat! ştiu ce spun. Acum, dacă nu-ţi place, urcă înapoi şi mă voi alătura ţie pe urmă. Altfel, nu faceţi pe prostul.

Pistolul „38” din pumnul său era ţinut atât de strâns încât degetele i se albiseră, şi asta era şi mai convingător decât cuvintele lui. Inès de Castro se dădu cu spatele spre scări. Malko nu se mişcă, ştiind că celălalt nu va ezita să-l împuşte în starea de nervi în care se afla.

Drujba se întoarse cu zgomotul unei motociclete. Cordero o smulse din mâinile bătrânului Carlos şi se îndreptă spre rănitul care scoase un ţipăt îngrozit. Malko încercă să-l ţină pe Cordero de braţ. Instantaneu, mânerul marelui revolver al lui Carlos îi lovi puternic coastele.

— Señor…

Aerul fals politicos al bătrânului mafiot ascundea o ferocitate tăcută. Fără un cuvânt, Osiris Cordero se aplecă şi trecu ferăstrăul cu lanţ peste piciorul rănit al ucigaşului.

Un urlet abominabil umplu subsolul, pantalonii au fost instantaneu udaţi de sânge, iar prizonierul se zvârcolea pe podea, târându-se ca o omidă tăiată în două. Osiris Cordero, cu chipul contorsionat de furie, îşi urmări victima, fluturându-şi maşina morţii şi strigând pentru a domina zgomotul motorului:

— *Carajo*, cine te-a trimis? Am să te tai în bucăţi…

Rănitul început să urle o serie de cuvinte dezbinate în care se repeta numele de Mercedes. Ferăstrăul cu lanţ tăia aerul la câţiva centimetri de faţa lui. Cordero nu se mişca, de parcă încă ezita să mai facă un lucru oribil.

Inès de Castro, cu mâna la gură, era pe cale să leşine. Malko fierbea de furie neputincioasă. Mirosul de combustibil ars amestecat cu mirosul mai slab de sânge îi agitat inima.

Osiris Cordero îşi repetă întrebarea, vizibil neîncrezător, iar tânărul ucigaş se lansă într-un şir de explicaţii, vorbind un argou din care Malko înţelegea un cuvânt din cinci.

De câteva ori, dinţii ferăstrăului cu lanţ se apropiau, declanşând un val de ţipete. Apoi, cu un gest sec, Osiris Cordero opri maşinăria şi o aruncă într-un colţ. Îşi întoarse faţa de pergament către Malko.

— Vino sus!

Bătrânul Carlos îi făcu semn cu mâna lui Malko să treacă prin faţa lui, cu o politeţe sinistră. Se aflau la jumătatea scărilor când auziră o împuşcătură. Inès de Castro scoase un strigăt sugrumat. Malko se întoarse. Carlos urca treptele, părând la fel de impasibil ca întotdeauna. Îi aruncă lui Malko un zâmbet complice.

— Era prea deteriorat, señor.

Osiris îi conduse direct în biroul său, o cameră foarte luxoasă, cu aer condiţionat, a cărei uşă o încuie cu cheia. Apoi se plantă în faţa lui Malko.

— Ce-i cu salata asta?

— Ce vrei să spui?

Cordero nici nu clipi.

— Ticălosul ăla mi-a dat numele femeii care l-a trimis aici. Mercedes. O fată care conduce un hotel în El Chorrillo. Nu ştia nimic altceva, era prea speriat ca să mintă. I s-au promis cinci mii de balboa ca să te omoare.

— Să mă omoare, repetă Malko.

Avea un sentiment curios. În primul rând, bucuria de a fi avut dreptate. Vizita lui la Virgilio Zuniga avusese un impact imediat. Deci era pe drumul cel bun. Dar cum a putut colonelul Santo Domingo să reacţioneze atât de repede? Şi de ce se temea atât de mult să nu fie descoperit?

— De ce vor să te omoare? Şi cine? insistă Osiris Cordero. Nu-mi place să ies cu oameni ca tine.

— Am o mică idee, spuse Malko, dar vreau să vorbesc cu tine între patru ochi.

Osiris Cordero îl concedie pe Carlos cu un gest al mâinii, iar acesta se strecură afară cu un zâmbet servil. Inès se aşeză cu picioarele încrucişate şi-şi aprinse o ţigară.

— Domnule Cordero, spuse Malko, vreau să ştiu sigur cine a trimis acest criminal. Să dau de urma diverşilor intermediari.

Panamezul clătină încet din cap.

— Nu este treaba mea, domnule Linge. Te-am primit pentru că mi s-a cerut să fac asta. Dar am crezut că vrei nişte informaţii. Asta e tot.

— Señor Cordero, îl întrerupse Malko, vrei să-ţi revezi fiul înainte de douăzeci de ani?

Un fel de ceaţă ascunse cu brutalitate privirea fixă a traficantului de droguri. Malko îşi spuse că dacă ar fi putut să-l omoare pe loc, ar fi făcut-o.

— Ce vrei să spui? lătră el.

— Că dacă mă ajuţi, asta va influenţa considerabil soarta fiului tău…

Cordero clătină din cap.

— Mi s-a spus deja asta. Eşti de la DEA?

— Nu, dar Patrick Stephens îţi va spune asta. Un lucru concret: dacă mă ajuţi, vei obţine o siguranţă dreptul de a-ţi vizita fiul în Fort Lauderdale. Nimic nu se va face împotriva ta.

— Vorbeşti serios?

Totul trecuse prea repede şi se blestema că se lăsase descoperit astfel. Malko simţea cum se agaţă ca peştele în nadă. În lupta sa împotriva colonelului Santo Domingo, avea nevoie de un aliat local. Osiris Cordero se uită fix la Malko.

— Dacă îmi mai spui vreodată vreun rahat, te voi spinteca pe tine, pe ticălosul ăla de Stephens şi toată familia lui. Şi vreau să mi se repete ceea ce ai promis tu.

— O va face, spuse Malko.

Urmară câteva secunde de tăcere tensionată, apoi panamezul spuse cu o voce plată:

— Bine, ai o înţelegere.

Malko se relaxă imperceptibil.

— În primul rând, întrebă el, ştii dacă Santo Domingo este asociat într-o afacere de rafinare a cocainei cu generalul Coiba?

Cordero făcu o grimasă.

— Aşa se spune. Eu nu am nimic concret.

— Ştii unde este acest laborator clandestin?

— Da, ştiu. Aproape.

— M-ai putea duce acolo?

— Nu. Nu aş putea. Doar dacă nu ai elicoptere şi cincizeci de oameni.

Un înger trecu în zbor pe acolo.

— Ei bine, să lăsăm asta baltă, spuse Malko.

Osiris Cordero se agita pe scaun.

— Bine, dacă vrei să mergi înainte, trebuie să plecăm acum. Înainte să-şi dea seama că treaba lor a eşuat. Dar mai întâi, îl vom vedea pe prietenul tău Stephens…

— Bine, spuse Malko. De ce ai pus să fie ucis tânărul acela?

Cordero îi aruncă o privire rece.

— Señor, trebuie să omori unul pentru a educa o sută. Dacă se răspândeşte vestea prin oraş că orice fiu de curvă poate să vină să mă lovească fără să rişte mai mult decât un picior rupt, nu voi fi prin preajmă multă vreme.

— Încă un lucru. Crezi că această Mercedes va colabora?

De data aceasta, zâmbetul lui Osiris Cordero i-ar fi dat fiori pe şira spinării şi unui crocodil.

— *Claro que si*, señor Linge, *claro que si*. Ştiu să vorbesc cu femeile. Mai ales cu o curvă ca Mercedes. Să mergem.

*

* *

Avenida de las Poetas era o alee sordidă care curgea de-a lungul unei lagune noroioase din care ieşeau câteva ambarcaţiuni putrede. Inima vechiului cartier din Chorrillo din vechiul Panama, la câteva doar câteva străzi de cartierul general al Guardia, era format din cocioabe vechi din lemn, decrepite, conace vechi ale oligarhiei, mâncate de umiditate şi vârstă, şi hoteluri ponosite. Carlos, care conducea, aproape că dădu peste un vânzător de lămâi care-şi flutura frenetic săraca lui marfă în faţa parbrizului. Oamenii trăiau pe străzi, înconjuraţi de gunoaie şi de un trafic nebun. Nenumărate autobuze se grăbeau fără oprire pe străzile înguste, zdruncinând casele vechi. În mod curios, preşedinţia Republicii stătea puţin mai departe, izolat de soldaţii Guardia care interziceau circulaţia.

Carlos anunţă respectuos:

— Aici este, Señor.

O firmă ştearsă pe trei sferturi, atârnând de ultimul său şurub, anunţa: *Hotel Estrella del Mar*. În acest colţ, camerele erau închiriate cu zece balboa pe lună, inclusiv gândaci, ploşniţe şi şopârle. Totuşi, acesta era doar al doilea cerc al iadului, unde se stabileau săracii din marele orăşel de mahala San Miguelito, de îndată ce reuşeau primul lor jaf.

Carlos parcă maşina într-o nişă. Un copil mesteca o bucată de trestie de zahăr, aşezat în faţa hotelului, luând din zahăr suficientă putere pentru a supravieţui. Se grăbi să păzească Cadillacul, sperând să-şi cumpere un braţ de trestie de zahăr, cât să reziste o săptămână. Chiar şi trestia zdrobită se mai vindea, atât de mare era puterea nutritivă a zahărului, cea mai ieftină energie.

Două târfe care sorbeau bere priviră cu poftă la maşina mare.

— Aşteptaţi-mă, îi spuse Osiris Cordero lui Malko.

Veniseră de la Colon cu o viteză ameţitoare. Prima oprire fusese la Ambasada SUA unde Malko îşi lăsase Toyota. Din fericire, Patrick Stephens era acolo. El, desigur, confirmase înţelegerea cu Cordero.

Prudentă şi după ce văzuse destule orori pentru acea zi, Inès de Castro se întorsese la redacţia ziarului *la Prensa*.

Malko privi cum cei doi bărbaţi se grăbeau să intre în micul hotel. Nu avea niciun rost să-i repete lui Osiris Cordero că nu mai vrea

abominaţii, se aştepta la ce e mai rău. Din păcate, uneori trebuia să-ţi murdăreşti mâinile. Altfel, colonelul Santo Domingo şi-ar continua ascensiunea fulgerătoare fără probleme.

*

* *

Osiris Cordero şi Carlos intrară în holul mic al hotelului *Estrella del Mar*. O singură persoană se afla în spatele tejghelei.

Era o fată de rasă metisă, îmbrăcată într-o salopetă din latex alb mulată pe forme generoase, închisă în faţă printr-un fermoar care se termina în partea inferioară a abdomenului… faţa ovală, cu părul foarte negru strâns într-o coadă era destul de armonioasă, luminată de o gură mare roşie. Privirea era atrăgătoare şi rece. Evident, cicatricile de variolă marcau obrajii şi ochii duri, aproape invizibili sub pleoapele umflate, îi reduceau mult farmecul… Deschise gura pentru a-i informa despre preţurile de cazare, când îl recunoscu pe Osiris Cordero.

Ea îi oferi imediat un zâmbet servil plin de surpriză. Un om de importanţa lui ajungea rareori în Chorrillo.

— Bine aţi venit, señor Osiris! spuse ea.

Osiris Cordero se apropie de tejghea, zâmbind şi el.

— Bună, Mercedes. Ce faci?

Carlos, nu spuse nimic, nemişcat lângă casa de marcat.

— Vrei să ştii ce caut eu aici? Întrebă Osiris Cordero pe un ton uşor. Voiam să-ţi cer nişte informaţii. Chiar vrei să mă ajuţi?

— Cum să nu? spuse Mercedes tremurând deja.

Osiris Cordero se aplecă spre ea, cu faţa împietrită.

— Vreau să ştiu de ce l-ai trimis la Colon pe un nenorocit pe nume Felipe când încă mai respira, şi cine a îndrăznit să mă împuşte pe mine, Osiris Cordero?

Trăsăturile lui Mercedes se înmuiară, privirea i se dădu peste cap. Instinctiv, făcu un pas lateral pentru a fugi.

O lamă de pumnal îi izbi încheietura mâinii, fixând-o de lemnul tejghelei. Bătrânul Carlos avea încă reflexe bune.

Mercedes îşi privi prosteşte mâna, scoase un ţipăt şi deveni palidă.

În linişte, Osiris Cordero prinse mânerul pumnalului, îl smulse din

lemn, eliberând mâna, şterse lama pe frumoasa salopetă albă de latex şi i-l întinse cu vârful bătrânului Carlos.

Strângându-şi mâna rănită cu cealaltă, Mercedes se dădu înapoi şi se rezemă de perete. Panamezul spuse cu o voce blândă:

— Mercedes, am venit să vorbesc cu tine. Vreau să spun că nu vreau să-ţi fac niciun rău. Am nevoie doar de o mică informaţie.

Ea nu răspunse.

Apoi, cu o încetineală înfiorătoare, Cordero îşi trecu degetul arătător de-a lungul gâtului ei şi o întrebă:

— Chiar nu vrei?

Un client apăru în uşă, aruncă o privire îngrozită către micul grup şi dispăru în stradă. Zgomotul din cartierul Chorrillo, strigătele, claxoanele păreau să vină din altă lume.

— Nu ştiu cum îl cheamă, spuse în cele din urmă lui Mercedes. Jur pe capul fiului meu că nu ştiu.

— Nu ai un loc liniştit pentru a discuta? întrebă Osiris Cordero.

Fără să aştepte un răspuns, împinse o uşă care ducea la un mic living asemănător cu cabină de portar cu un pătuţ şi obiecte de cult peste tot… Un bebeluş era într-un leagăn, lângă fereastră. Înainte ca Mercedes să aibă timp să reacţioneze, Cordero era aproape de leagăn.

Se repezi în cameră, strângându-şi mâna rănită, dar fu imediat blocată de bătrânul Carlos, care îi răsuci mâinile la spate. Osiris Cordero se aplecă înainte cu un prefăcut interes spre leagăn.

— Ah, bună, este fiul tău?

Mercedes dădu din cap afirmativ.

— Drăguţ, nu? zise Cordero.

Încă zâmbind, îşi îndreptă degetul arătător spre gâtul bebeluşului şi i-l puse chiar pe trahee, întorcându-se spre Mercedes.

— Ştii, Mercedes, aş putea s-o ucid cu un deget, pe broscuţa asta…

Foarte uşor, apăsă degetul pe gâtul bebeluşului. Acesta se trezi şi începu imediat să ţipe. Ochii lui Osiris Cordero semănau cu cei ai unei şopârle. Mercedes scoase un strigăt nearticulat. În mod răutăcios, Carlos îi strânse mâna rănită, făcând-o să ţipe din nou. Copilul se alătură ţipetelor ei.

— Vezi, este încă foarte viu, spuse Cordero. Dar poate nu pentru mult timp.

— Ai milă! gemu Mercedes.

— Ai milă, pe dracu! spuse Osiris Cordero.

De data aceasta, degetul se scufundă cu un centimetru. Copilul se înecă de groază. Mercedes ţipă:

— Lasă-l în pace, o să-ţi spun.

— Spune mai întâi.

— Nu-i cunosc numele, se bâlbâi Mercedes, l-am văzut o singură dată. Avea accent cubanez, atâta tot.

Deoarece în Panama erau două sute de mii de refugiaţi cubanezi, descrierea era vagă.

— Unde l-ai întâlnit?

— La barul *Mandarin*, pe Avenida Ecuador. Era pe terasă aseară…

— Nu te-a abordat de unul singur, nu-i aşa?

Mercedes îşi înăbuşi lacrimile.

— Nu, era cu un chiriaş al hotelului, un tânăr pe nume Hugo. Pe acesta îl cunosc bine. Mi-a spus că prietenul lui ar putea să-mi facă rost de nişte bani. Aşa că am băut o cafea cu el şi mi-a explicat ce vrea…

— Ce…

— Pe cineva pentru un contract. El oferea cinci mii de balboa. Jumătate plătit în avans.

— Un contract pentru cine?

— Nu ştiu. Nu a vrut să-mi spună. Am spus că cunosc pe cineva. Mi-a dat două mii cinci sute de balboa şi m-am dus să-l iau pe Felipe.

— Cât i-ai dat?

— O mie de balboa, şopti ea.

Cordero se apropie de metisă. Mâna lui se întinse cu o forţă incredibilă, lovindu-o suficient de tare încât îi suci capul.

— Târfă! Şi restul, trebuia să-l plătească?

— În seara asta, la *Mandarin*, dar nu pentru mine, ci pentru Hugo.

— Unde este acest Hugo?

Era tentată să nu răspundă, dar când văzu privirea lui Osiris Cordero îndreptându-se spre leagănul fiului ei, se grăbi să spună:

— Cred că e sus. Momentan lucrează.

— Du-ne acolo!

O împinse afară din cameră şi o urmă pe scara îngustă. La etajul al

doilea, Mercedes scoase o cheie din buzunar şi deschise o uşă. Camera era cufundată în întuneric şi automat Carlos îşi scoase marele revolver. Ochii lor se obişnuiră cu semi-lumina şi putură distinge o jumătate de duzină de bărbaţi care stăteau în faţa unui bovindou luminat din interior.

Aceşti spectatori se mişcau cu mişcări bizare şi sacadate. Unul dintre ei protestă când Cordero îl împinse. Imediat, Carlos îi puse pistolul sub nas.

— Ieşi afară!

Toţi se masturbau… Carlos şi Cordero îi alungară, ajutaţi de blestemele lui Mercedes care pretindea că vine Guardia. Camera se goli repede. În cameră se simţea un miros greu, compus din spermă, tutun şi transpiraţie. Cordero şi Carlos ajunseră la geam. Era o sticlă transparentă într-un singur sens. Pe cealaltă parte, era o platformă. O femeie de culoare complet goală era în patru labe, aşezată în profil faţă de geam. Îngenuncheat în spatele ei, un tânăr foarte subţire împingea încet înăuntru şi din pântecele ei un penis disproporţionat faţă de mărimea lui, cu mâinile strânse pe şolduri femeii, cu o expresie de fericire absolută pe trăsăturile sale grosiere. Osiris Cordero se întoarse spre Mercedes.

— Ăsta e Hugo?

— Da, el este.

— Ţi-o trage şi ţie din când în când, nu?

— Da.

De aceea ai avut încredere în el.

Osiris Cordero luă revolverul din mâinile lui Carlos şi lovi sticla violent cu patul. Sticla se sparse imediat cu un zgomot teribil. Cei doi participanţi la spectacol se opriră instantaneu. Osiris Cordero trecu în cealaltă cameră, îl prinse pe Hugo de umăr şi îl smulse de la partenera sa, care se ridică în picioare, ţipând de groază.

— Tu pleacă dracului de aici! ordonă traficantul de droguri.

Fata nu avu nevoie să i se spună de două ori. Carlos începu să-l lovească cu piciorul pe nefericitul Hugo, a cărui erecţie dispăru cât ai clipi. Cordero îl lăsă puţin să-l lovească, apoi când faţa lui Hugo era plina de sânge, îl opri pe Carlos cu un gest şi se apropie.

— Tu eşti, Hugo?

— Da.

— Sunt Osiris Cordero. Ştii cine sunt eu.

Celălalt deveni palid.

— Da, da, dar…

O lovitură în abdomen îi tăie respiraţia. Suficient cât să vomite puţin. Cordero îl trase de păr şi spuse calm:

— Ai un amic cu accent cubanez care i-a oferit acestei căţele cinci mii de balboa ca să mă împuşte.

Celălalt căzu în genunchi, se lipi de picioarele lui Cordero şi strigă:

— Nu ştiam că eşti tu, pe numele lui Dumnezeu…

Bătrânul Carlos îi băgă uşor ţeava armei în urechea dreaptă şi spuse cu o voce mormântală:

— Din moment ce tu vorbeşti cu Dumnezeu, roagă-l să te ajute puţin.

Hugo protestă şi mai mult.

— Nu, nu, nu mă ucide, nu ştiu nimic! I-a spus doar lui Felipe.

Osiris Cordero îl lăsă să cerşească milă câteva clipe, apoi vorbi:

— Ascultă, nu sunt interesat de tine. Amicul tău e cel pe care îl vreau. Cum îl cheamă?

— Îi ştiu doar prenumele: Justo.

— Unde l-ai întâlnit?

— La *Mandarin*. I-am oferit un spectacol. Şi apoi i-am găsit nişte fete.

— Ştii unde stă?

— Nu, nu mi-a spus niciodată. Vine la *Mandarin* pe Avenida Ecuador în seara asta. În jur de ora şase.

Osiris Cordero se uită la ceas. Era cinci şi jumătate. Îşi trase victima în picioare şi spus pe un ton jovial:

— Păi, o să te îmbraci şi o să bem o cafea, bine? Dar dacă nu vine, te ducem direct la Puente de Las Americas. Ca să înveţi să te scufunzi.

CAPITOLUL XIX

Pentru a-şi înşela nerăbdarea, Malko examină pentru a douăzecea oară faţada verzuie a Edificiului Amparo, chiar vizavi de *Mandarin*, o clădire veche, putrezită şi hidoasă. Pe Avenida Ecuador maşinile

treceau cu viteză maximă, într-un vacarm infernal.

Să sperăm că misteriosul Justo o să fie acolo!

Hugo era la a treia cafea şi nervozitatea lui era evidentă şi, din cauza nervozităţii sale, se abţinea cu greu să nu se ridice şi să fugă. Capul lui părea să fie montat pe rulmenţi cu bile. Îşi ştergea constant fruntea, deşi temperatura nu era mai mare decât de obicei. Mărul lui Adam, înnebunit, urca şi cobora. De fiecare dată când întâlnea privirea îngheţată a lui Osiris Cordero, aşezat la trei mese mai departe de el, făcea o grimasă îngrozită.

Terasa de la Mandarin era locul perfect pentru a respira gazele de eşapament ale maşinilor care defilau pe Avenida Ecuador şi clienţii se succedau acolo fără să zăbovească prea mult.

Carlos se ascundea în Cadillacul lui Cordero, parcat de-a lungul trotuarului de vizavi.

Malko aruncă o privire spre ceasul său. Şapte fără un sfert…

Malko încerca să facă un bilanţ mental. Dacă au încercat să-l ucidă, asta însemna că le sta în cale. Dar în ce fel? Deocamdată, doar implicarea colonelului Santo Domingo în atac ar fi trebuit să-l coste viaţa. Cu toate acestea, ofiţerul Guardia nu era conştient de ceea ce ştia Malko.

Dacă nu cumva Angelina Chavarria îl trădase din nou…

Era imposibil să ajungă la ea pentru a afla. Şi, în orice caz, era mai bine să aibă dovezi concrete. Cum ar fi Justo, cel care îl angajase pe tânărul criminal.

Osiris Cordero îşi părăsi masa şi se aşeză lângă Malko.

Mestecând un chibrit, avea o privire sumbră.

— Încă mă întreb dacă ticălosul ăla nu a minţit, spuse el. Spunând că tu erai ţinta din contractul lui. Poate s-a gândit că nu-l voi ierta că m-a împuşcat.

— Nu cred, spuse Malko, dar vom afla foarte repede. Cel puţin, dacă Justo vine la întâlnire.

— Altfel, continuă traficantul de droguri, ticălosul ăsta mic de Hugo nu va mai face sex niciodată.

Întotdeauna ferocitate sănătoasă. Cu siguranţă, Patrick Stephens avea o companie ciudată… Malko tuşi, asfixiat de fumul negru al unui autobuz. Cum ar putea supravieţui pelicanii cocoţaţi pe copacii de pe

Avenida Ecuador?

— Atenţie! avertiză deodată Osiris Cordero, cu voce joasă.

Hugo nu mai era singur: i se alăturase un bărbat elegant, cu o jachetă lejeră, cravată şi batistă la buzunar, cu o mustaţă în furculiţă. Pantofi ascuţiţi. Un adevărat dandy tropical. Cei doi vorbeau animat. Hugo se întoarse şi întâlni privirea lui Malko, clipind de mai multe ori. Era omul pe care îl aşteptau. Misteriosul Justo. Cordero se uită la el cu ferocitate. El mormăi:

— E nenorocitul ăla?

— Îl cunoşti?

— Nu.

Un alt intermediar. Era greu şi nevoie de timp să tragi de un astfel de fir…

Bătrânul Carlos coborâse din Cadillac şi fuma pe trotuar…

— Ce vom face? spuse Malko.

— Îl ducem la mine acasă să vorbească, spuse Cordero fără să întoarcă capul.

— Unde? În Colon?

— Nu, aici, la mine acasă.

Malko se simţea inconfortabil.

— Sunt lucruri pe care le dezaprob, spuse el.

Cordero îi aruncă un zâmbet feroce.

— Señor Linge, nu-mi place violenţa de dragul violenţei… Vă pot spune că, atunci când acest băiat ştie unde şi cine sunt eu, va fi capabil să-mi recite cartea de telefon de la cap la coadă, dacă o citeşte o singură dată. Fără să-l ating măcar cu vârful degetului. Ai auzit vorbindu-se de Martinez din Bolivia?

— Desigur.

O familie de bolivieni feroce care a ajuns pe prima pagină a ziarelor deoarece au masacrat cu mitraliere sute de ţărani care s-au opus cultivării de coca.

— Am cumpărat casa lor din Panama-City. Când le era cald, se refugiau aici cu paşapoarte panameze. Prin amabilitatea generalului Coiba. Acum au plecat acasă, iar eu le ocup casa. Prietenul nostru Justo va descoperi piscina lor.

— Vrei să-l îneci?

Cordero zâmbi cu un zâmbet atât de feroce, care ar fi făcut să-i clănţăne dinţii unui rechin.

— Nu. De fapt acolo nu se poate înota.

— De ce?

— Este plin cu de acid sulfuric, explică Cordero. Când un dealer îl trăda, Martinez îl arunca acolo.

Malko rămase mut în faţa acestei orori programate. Sumele colosale câştigate din comerţul cu droguri creaseră o nouă generaţie de criminali, a căror ferocitate depăşea orice imaginaţie. În comparaţie cu ei, oamenii mafiei erau filantropi. La masa alăturată, dandy Justo tocmai îi înmânase lui Hugo un plic. Cei doi bărbaţi se ridicară, ieşiră şi traversară Avenida Ecuador în unghi, fără să se grăbească. Puţin mai încolo era o mică piaţă mărginită de case coloniale vechi. Hugo primise ordin să-şi ducă prietenul acolo.

Cadillacul pornise. Malko şi Cordero veniseră la rândul lor.

Hugo şi însoţitorul lui se opriseră lângă negustor indian, gras şi palavragiu. Evident, tânărul Hugo făcea tot posibilul pentru a-l reţine pe elegantul sponsor de moarte subită.

Cadillacul alunecă tăcut pe trotuar şi se opri în spatele lor. Carlos ieşi din el, îndreptându-se spre cei doi bărbaţi. În acel moment, Justo se întoarse şi-l văzu.

Trebuie să fi avut al şaselea simţ pentru că, fără să ezite, îl lăsă pe tânăr acolo şi porni în mare viteză spre o vilă înconjurată de o mică grădină. Hugo rămase îngheţat pe loc, în timp ce bătrânul Carlos se îndepărtă cu viteză. Surprinzător de agil pentru vârsta lui.

Îl ajunse din urmă pe dandy, tocmai când acesta din urmă se urca pe poarta vilei şi-l lovi cu centura, făcându-l să cadă înapoi la pământ.

Osiris Cordero sărise la volanul Cadillacului şi îl trase mai aproape. Când bărbatul urmărit începu să ţipe, claxonă, atrăgând atenţia asupra maşinii. Carlos îi măturat capul fugarului cu tocul pistolului. Cadillacul era acolo, cu portbagajul deblocat din interior, întredeschis. Carlos se aplecă şi, cu un efort violent, ridică corpul fără viaţă pe umerii lui. Din doi paşi ajunsese la maşină şi dandy se prăbuşi în portbagajul deschis. Câţiva privitori priveau, dar nimeni nu se gândi să intervină.

Malko tocmai avu timp să urce lângă Cordero. Cadillacul rula deja

pe Calle 21 spre Avenida Balboa.

Osiris Cordero conducea cu viteză maximă. Malko îi înţelegea dorinţa de a-l ajuta: nu era chiar sigur că nu-l privea…

Urcară pe Via Espana până la vilele elegante din La Cresta, o mică zonă rezidenţială pe un deal de sub Universitate.

La trei sute de metri mai încolo, Cadillacul se opri în faţa unei porţi negre, încadrată de ziduri înalte. Un sunet al claxonului şi poarta se deschise pentru a dezvălui trei pistolari, abia ascunzându-şi armele sub cămăşi mexicane… Casa albă, foarte frumoasă, se întindea în mijlocul unei peluze în pantă şi priveliştea magnifică domina tot oraşul şi golful. Osiris Cordero aduse maşina în garaj şi aici deschise portbagajul.

Dandy era destul de mototolit. Ieşi clătinându-se, cu ochii ieşindu-i din cap, cu sânge pe faţă, încă ameţit şi începu să înjure pe toată lumea. Bătrânul Carlos se apropie apoi de el, şi-l lovi calm cu piciorul în vintre, băgându-i testiculele în gât. Frumosul Justo se prăbuşi cu un strigăt ascuţit, îndoit de durere, vomitând pe podeaua de ciment a garajului. Osiris Cordero fu cel care îl îndreptă şi-l sprijini de maşină, încă aşezat pe pământ.

— Tu ştii cine sunt eu? îl întrebă el.

Celălalt clătină negativ din cap.

— Osiris Cordero, anunţă traficantul de droguri. Îţi sună cunoscut?

Dandy îşi ridică o privire toropită şi îngrozită.

— Nu. Cine eşti tu? De ce m-ai răpit?

Pielea diafană a lui Cordero se strânse şi mai mult pe pomeţi; îl prinse pe tânăr de cravată.

— Sculă bleagă! Pentru că mi-ai trimis *o torpilă*…

Îşi ridică braţul ameninţător şi tânărul Justo strigă imediat:

— *No me toques! No me toques!* (Nu mă lovi!)

Lui Cordero nu-i venea să creadă că cineva care locuia în Panama-City nu-i cunoştea reputaţia. Băgă mâna în buzunarul mototolit al jachetei şi scoase un portofel, pe care îl deschise examinându-i conţinutul. Malko îl văzu luând un cartonaş şi fluierând uimit.

— Maica Domnului! E cubanez! Un diplomat.

Malko citit legitimaţia împodobită cu o fotografie. Acreditare diplomatică din Republica Panama pe numele lui Rodolpho Sanchez,

consilier secund la Ambasada Republicii Democratice Cuba! Ce făcea acest diplomat cubanez în această întunecată reglementare a conturilor? Malko, uluit, se întrebă dacă nu a fost confundat cu cineva. Oroare absolută…

Examinară celelalte hârtii din portofel, dar toate se potriveau: nu era o identitate falsă. Osiris Cordero părea şi el supărat. Îi aruncă o privire sumbră lui Malko, de parcă acesta l-ar fi târât într-un truc murdar. Apoi îl ajută pe cubanez să se ridice şi se plantă în faţa lui.

— De ce i-ai dat bani acelei târfe micuţe de Hugo?

— Nu înţeleg, te înşeli…

Încă o dată pielea maronie se strânse pe pomeţi.

— Te-am văzut, spuse Cordero.

— Îi datoram, mi i-a împrumutat, spuse celălalt îngrozit.

Strălucirea periculoasă reapăru în ochii negri ai lui Osiris Cordero.

— Ticălosul ăla mic nu a avut niciodată mai mult de zece balboa în acelaşi timp, spuse el, îţi baţi joc de mine. L-ai plătit pentru *torpila* pe care mi-ai trimis-o.

Diplomatul îşi şterse sângele de pe gât, încercând să facă faţă.

— Nu înţeleg nimic din ceea ce spui, spuse el cu o voce ceva mai fermă. Ceea ce ai făcut este un act criminal. Eliberează-mă imediat, altfel consecinţele vor fi foarte grave pentru ţara ta.

— Mai întâi vor fi grave pentru tine, băi sculă! spuse panamezul. Carlos, vezi că ăsta e obosit, trebuie să se relaxeze. Du-l la piscină.

Carlos îl împins pe diplomat spre ieşirea din garaj şi, în timp ce acesta se dădea înapoi, îl lovit cu piciorul în gleznă, ceea ce-l făcu să ţipe. Apoi îl târî afară.

— Îţi interzic să… îl avertiză Malko.

Cordero zâmbi cu zâmbetul lui otrăvitor.

— Nu, doar îi vom arăta. După părerea mea, asta va fi suficient. Tipul ăsta nu este un dur.

— Trebuie să dau un telefon, spuse Malko.

— Veniţi!

Îl condus într-un living şi-l instală într-o canapea somptuoasă în stil Ludovic al XV-lea de Romeo, cu lemn lăcuit accentuat cu auriu şi perne de mătase din brocart albastru. Pe măsuţa de cafea stătea un telefon placat cu aur.

— Ştii că export acest tip de mobilier chiar şi în Cuba; pentru nomenclatură, spuse el, parcă pentru a lumina atmosfera, arătând o piesă de mobilier în lac negru combinată cu un televizor şi un aparat stereo Akai.

Malko formă numărul personal al lui Herbert Lawn pe telefonul de aur. Americanul preluă el însuşi apelul.

— Ai ceva nou? întrebă el. Cum a mers la Colon?

— Foarte bine, spuse Malko. Am cunoscut pe cineva azi, as vrea sa-mi spui dacă îl cunoşti.

— Desigur. Cine este?

— Un anume Rodolpho Sanchez, un diplomat cubanez.

Malko simţi surpriza americanului.

— Eşti sigur că e Sanchez de la ambasada cubaneză? întrebă Herbert Lawn.

— Absolut. Îl cunoşti?

— La naiba! Da. El este omologul meu.

— Ce vrei sa spui?

— El este şeful postului DGI cubanez din Panama.

Malko rămase tăcut câteva clipe. Dintr-o dată, totul se aşezase la locul lui şi devenea coerent. Intuiţia lui se confirma.

Tot ce mai rămăsese de făcut era să obţină cel mai important lucru: o mărturisire.

— Eşti sigur de asta? insistă Malko.

— Desigur, este un tip pe care îl urmărim de luni de zile. Este foarte activ în Panama şi vă pot oferi tot CV-ul lui complet.

— Mă întreb dacă nu deţinem cheia întregii noastre poveşti, spuse Malko. Te sun eu mai târziu.

Nu era nevoie să-i mai spună că-l răpiseră pe falsul diplomat cubanez. Herbert Lawn ar fi făcut un atac de cord.

Închise şi se duse în sala în care era piscina interioară. Carlos îl scosese deja pantofii cubanezului, care se uita îngrozit la baia cu acid sulfuric. Diplomatul, livid, nici nu se mai zbătea.

Malko se apropie de el.

— Señor Sanchez, spuse el, ştiu că sunteţi şeful postului DGI din Panama.

Cubanezul ridică privirea spre el panicat.

— Cine eşti tu? Şi ce înseamnă toată această comedie sinistră? Sunt diplomat şi…

— Eşti un agent al DGI, i-o tăie Malko şi nu este o comedie. Ai vrut să mă omori. Vreau să ştiu de ce.

— Cine eşti tu? repetă cubanezul, nu înţeleg nimic din ceea ce-mi spui.

— Ar trebui să răspunzi, spuse Malko, prietenul meu are cam puţină răbdare.

— Dă-mi drumul, eşti un bandit! vărsă cubanezul.

— Foarte bine, spuse Malko. Vă las cu domnul Cordero. Mi-e teamă că te va trata mai rău decât mine.

Părăsi camera. Abia avu timp să meargă trei metri, că auzi un urlet oribil.

— Opreşte-te! Opreşte-te! Întoarce-te aici! Señor! Señor!

Malko se întoarse. Picioarele goale ale diplomatului cubanez se aflau la câţiva centimetri de suprafaţa de fum. Impasibil, cu braţele încrucişate, Osiris Cordero contempla scena.

— Opriţi-vă! Am să vă spun totul! Strigă sufocat omul de la DGI.

— Vorbeşte mai întâi, spuse Malko.

— Ce vrei să ştii?

— De ce ai trimis un ucigaş la Colon?

— Pentru a proteja pe unul dintre agenţii noştri.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Acest om este în posesia unor informaţii foarte periculoase despre unul dintre oamenii noştri.

— Cine este acesta?

— Nu pot să vă spun.

Urlete noi. De data aceasta, picioarele atinseseră acidul. Era timpul să-şi tragă sufletul şi falsul diplomat începu să vorbească fără întrerupere.

— Este colonelul Santo Domingo, începu el.

Malko îşi simţi pieptul umplându-se de bucurie.

— Deci colonelul Santo Domingo este un agent cubanez? insistă el.

— Da, confirmă Rodolpho Sanchez. A fost recrutat în urmă cu câţiva ani.

— Tu eşti cel care-l prelucrează?

— Nu, a fost întotdeauna procesat în Mexic sau în Columbia.

— Atunci de ce ai intervenit?

— Este un ordin de la Centrală, explică cubanezul. O prioritate de top. Altfel, nu mă implic niciodată în treburi speciale şi violente… Dar a venit din Havana.

Osiris Cordero îl întrerupse pe un ton neîncrezător:

— Vrei să spui că nenorocitul ăla de Fidel Castro a dat ordin să fiu împuşcat!

— Nu tu, spuse el.

— De ce voiaţi să-l protejaţi pe Santo Domingo? întrebă Malko.

— Nu ştiu, jur. Havana a dat ordinul. Ştiu doar că este foarte important şi că Lider Maximo s-a ocupat singur de asta…

Totul era clar acum pentru Malko. Santo Domingo, lipsit de ucigaşii săi obişnuiţi ca urmare a dispariţiei lui El Guapo, a cerut ajutor protectorilor să-l lichideze pe Malko care se apropia prea mult. Iar miza era atât de mare pentru cubanezi, încât au mers până la capăt, cu o oarecare imprudenţă. Rodolpho Sanchez nu era, evident, obişnuit cu operaţiunile „de acţiune”.

— O să-mi dai drumul acum? întrebă cubanezul cu nerăbdare. Sunt doar un executant.

Acesta era un lucru bun de spus.

— De ce l-ai folosit pe acest Hugo? întrebă Cordero. Lucrează cu tine?

— Sigur că nu! Dar mă ducea adesea să-i văd spectacolul la hotel şi îmi făcea cunoştinţă cu fete.

Din acest punct de vedere, totul era clar.

Malko se întoarse către Osiris Cordero. Era clar că era imposibil să-l pună acum în libertate pe agentul cubanez.

— Poţi să-l ţii aici pentru o vreme?

Cordero îşi flutură caninii într-un zâmbet puţin prea amabil.

— Cum să nu! Va fi un oaspete de onoare. Un spion cubanez. Poate l-aş schimba cu câteva kilograme de *pasta*. Cât valorează un spion?

Diplomatului nu-i venea deloc să râdă. Îi aruncă o privire rugătoare lui Malko:

— Doar n-o să mă laşi pe mâna lor?

— Veţi fi eliberat mai târziu. Cordero, vreau să-mi dai cuvântul că

nu i se va întâmpla nimic.

Osiris Cordero jură cu mâna pe inimă.

— Îţi jur pe capul iubitei mele mame, Dumnezeu să-i odihnească sufletul, că voi depune această şopârlă în faţa ambasadei cubaneze de îndată ce îmi spui…

Bătrânul Carlos dădu din cap, vizibil impresionat de acest jurământ solemn.

— Dispariţia mea va fi remarcată, obiectă diplomatul. Acest lucru va crea probleme.

— Nu, nu, spuse Cordero cu bunăvoinţă, nu va dura mult timp. Şi apoi vei suna să spui că totul este în regulă.

Malko pleca deja când Osiris Cordero îl ajunse din urmă:

— Va trebui să avem o mică discuţie. Îţi fac o mare favoare…

— Mai târziu, spuse Malko. Du-mă până la Herbert Lawn.

— E uşor, locuieşte aproape, spuse traficantul de droguri. Carlos te va conduce.

Malko urcă în Cadillac şi bătrânul Carlos luă volanul. Cinci minute mai târziu, cobora în faţa porţii reşedinţei lui Herbert Lawn.

Americanul veni în întâmpinarea lui, vizibil îngrijorat.

— Ce-i cu povestea asta despre Sanchez? întrebă el.

— Am să-ţi explic, spuse Malko. Dar mai întâi, aş vrea să-ţi pun o întrebare. Compania este încă hotărâtă să-l pună pe colonelul Santo Domingo în locul generalului Coiba?

— Da, ţi-am spus.

— Ei bine, cu siguranţă vei fi fericit să auzi că vei pune un agent cubanez la conducerea Panama.

CAPITOLUL XX

Maxilarul lui Herbert Lawn părea să cadă. Se albi şi îşi aprinse nervos o ţigară.

— Ce vrei sa spui?

— Colonelul Santo Domingo este un agent de influenţă cubanez, explică Malko. Evenimentele din ultimele săptămâni sunt o manipulare a DGI pentru a te determina să iei decizia pe care tocmai ai luat-o… Îţi vei avea statuia în Havana.

— Explica-te!

Americanul era învins.

— Santo Domingo a fost recrutat de cubanezi demult, continuă Malko, pentru că are profilul de învingător şi este venal. Cubanezii l-au implicat într-un comerţ uriaş de droguri între Columbia, Panama, Insula Coco şi Cuba. Aşa îl au la mână. Apoi, au avut ideea de a-l înlocui pe Coiba – un ticălos, dar care ne este mai degrabă favorabil – cu un alt ticălos, dar care le este complet devotat. În ceea ce priveşte viitorul, nu trebuie să-ţi mai explic. Panama riscă să devină o sursă de probleme în cel mai bun caz şi o nouă Nicaragua în cel mai rău caz. Nu uita că pierdem controlul canalului în cincisprezece ani şi că trupele americane vor trebui să evacueze ţara.

— Ascultă, spuse americanul, treaba asta este atât de mare, încât…

— Nu Coiba l-a asasinat pe Julio Chavarria, spuse Malko. Santo Domingo era conştient de ameninţările lui Chavarria la adresa lui Coiba. De asemenea, ştia că acest lucru nu era suficient pentru a-l înlătura pe general. Domingo era şi amantul Angelinei Chavarria, ceea ce i-a permis să pregătească o ambuscadă împotriva soţului ei. Şi să-l avertizeze ulterior pe Coiba, pretinzând că a făcut exces de zel. Bineînţeles, Coiba nu avea de gând să-l renege. De fapt a fost mai degrabă fericit; dar el nu s-ar fi angajat niciodată în această operaţiune, pentru că are prea mult simţ politic.

— Toate acestea pentru a crea o prăpastie între noi şi el.

— Exact. Şi a funcţionat… Fără acel RPG-7 defect, planul cubanezilor a funcţionat perfect. Compania îi elimina adversarul şi îi punea prietenul în locul lui. Recunoaşte ca nu e deloc rău.

— Sfinte Sisoe, spuse Lawn abătut. E diabolic…

— Şi Coiba, printr-o întorsătură potrivită, îşi datorează viaţa unui muncitor sovietic obscur care a băut prea multă vodcă în ziua în care a asamblat acel RPG-7.

Un înger înfăşurat în drapelul sovietic traversă camera în sunetul Internaţionalei…

— Eşti absolut sigur de toate acestea?

— O sută cincizeci la sută, afirmă Malko.

— Deci, este groaznic, spuse americanul.

— De ce?

— Pentru că nu mai pot opri nimic. Lovitura de stat în favoarea lui Santo Domingo trebuie să aibă loc poimâine. Nu mai am niciun contact planificat cu el şi ne-am pus de acord că nu voi căuta să mă alătur lui sub nici un pretext, pentru a nu-l alerta pe Coiba.

— Poţi fi sigur că va face totul pentru a te evita, spuse Malko. Îi este prea frică de o contra-comandă.

— Am linia directă cu biroul lui de la Guardia.

— Încearcă, sugeră Malko.

Americanul formă numărul şi se prezentă, cerând să vorbească cu colonelul Santo Domingo.

— Doar o secundă, spuse interlocutorul său, maiorul Mêla.

Lawn îşi pus mâna pe cască şi îi spuse lui Malko.

— Îl aud vorbind. Mă va prelua…

Vocea maiorului se întoarse, politicoasă şi dulce.

— Colonelul Santo Domingo tocmai a plecat într-o misiune importantă. Vă voi suna imediat la întoarcerea lui.

Şeful staţiei CIA închise, învins, şi-l privi lung pe Malko.

— Ticălosul!...

— Trebuie doar să-ţi aduni curajul şi să-l avertizezi pe generalul Coiba, sugeră Malko.

Americanul nu părea să evalueze această idee cu entuziasm.

— Dificil, spuse el, o voi face doar în ultimă instanţă. În primul rând, Coiba nu va crede niciodată în nevinovăţia mea. Apoi, dacă află ce i-am dat, va fi o criză majoră pe care o va exploata la maxim.

— Despre ce să afle?

— Despre exploziv. Trei livre[7] de exploziv C4 de producţie proprie. Plus un detonator temporizat ascuns într-un calculator electronic. O fabricaţie a departamentului tehnic al CIA.

— Cum va fi executat atacul?

— Nu ştiu.

Malko înţelese prăbuşirea şefului de staţie. O astfel de poveste nu ar fi fost doar sfârşitul carierei sale, ci şi o lovitură gravă pentru CIA.

— Deci, conchise Malko, trebuie să-l eliminăm pe Santo Domingo în locul generalului Coiba.

---

[7] livră – unitate de măsură; o livră = 0,453 kg.

— Asta ar fi o soluţie, recunoscu Herbert Lawn. Dar nu văd cum. Nu mai am pe nimeni aici pentru o astfel de acţiune. În plus, avem nevoie de un dosar obiectiv, de timp şi specialişti. Toate lucrurile pe care nu le avem. Nu trebuie să facem aceeaşi greşeală ca şi cubanezii. Mai mult, Santo Domingo trebuie să fie deja în gardă.

— Dă-mi câteva ore, ceru Malko. Am nevoie de timp de gândire. Deocamdată avem câteva atuuri. Santo Domingo nu ştie că sunt la curent cu atacul pe care l-am suferit şi mai ales că nu i-am desfiinţat legătura cu cubanezii. Mă duc să-l văd pe prietenul nostru Stephens, poate are vreo idee.

— Dumnezeu să te audă, oftă Herbert Lawn. Între timp, nu voi da niciun raport. Va fi întotdeauna destul de curând.

Patrick Stephens, agentul special DEA, jubila. Şi, evident, trebuia să facă un efort mare pentru a participa la nenorocirile CIA.

— Mă ocup de cazul anului, anunţă el. Mulţumim prietenului nostru Osiris. Mâine seară, cinci sute de kilograme de cocaină pură vor fi transportate de la Darien în Insula Coco. De acolo, vor fi transferate pe o navă cubaneză, Santa Monica. Şi apoi vor pleca în Bahamas!

— De ce nu interveniţi aici? întrebă Malko, nedumerit.

— În primul rând pentru a nu-l arde şi pe Cordero. El a primit informaţii de la prietenii săi cubanezi cărora le livrează computere din ţara noastră, interzise la export. Mi-a dat chiar şi numărul de înmatriculare al avionului Beechcraft care va transporta marfa: HP 818. Aparţine lui Virgilio Zuniga, care are baza pe aeroportul Marco Gelabert.

Un mic aerodrom pentru avioane private şi zboruri interne, situat chiar lângă Paitilla. Avenida Brasil trecea de-a lungul lui, în plin oraş.

— Unde aveţi de gând să operaţi? întrebă Malko.

— Mult mai departe. Îl vom urmări cu avioane de recunoaştere şi îl vom aborda în larg.

— Cum e posibil să nu ştiţi că Santo Domingo era partenerul lui Coiba în comerţul cu droguri?

Patrick Stephens dădu din cap.

— Au existat zvonuri, dar niciodată nimic cert. Osiris ţi-a spus

asta? Mie de ce nu mi-a spus ticălosul acela?

— Nici el însuşi nu ştia, spuse Malko. Nu am aflat de la el.

— Când mă gândesc că-l vor pune în fruntea ţării, mormăi agentul special. Toţi sunt la fel în ţara asta. Daca te pot ajuta…

— Ai făcut-o deja, spuse Malko.

În mintea sa începea să se contureze o schiţă de plan, dar mai erau de rotiţe de pus la locul lor şi foarte puţin timp pentru a-l face. Obiectivul era dublu: salvarea lui Coiba şi eliminarea lui Santo Domingo.

*

* *

Colonelul Santo Domingo, închis în biroul său, scoase din buzunar bateriile pe care tocmai le cumpărase şi deschis carcasa micului calculator pe care-l primise la *Intercontinental* din Tegucigalpa. Erau baterii înăuntru, dar nu era sigur sută la sută că erau bune. Nu voia să-şi asume niciun risc. Le puse la locul lor, închise dispozitivul, după ce se uită din nou la cum funcţiona cronometrul. Era copilăresc de simplu: tot ce trebuia să faci era să muţi două ace şi să împingi un fir într-un dop pentru a declanşa maşina infernală.

Puse calculatorul înapoi într-o servietă mare de piele în fundul căreia pusese cele trei livre de C4 şi de care nu s-a despărţit niciodată.

În mai puţin de patruzeci şi opt de ore avea să devină stăpânul statului Panama. La această idee, îşi aprinse un trabuc şi se relaxă, trecând peste toate punctele delicate ale operaţiunii sale.

Desigur, eliminarea agentului american eşuase, dar acesta din urmă nu avea timp să reacţioneze în douăzeci şi patru de ore. Faptul că şeful staţiei CIA nu se grăbea la generalul Coiba era mai degrabă un semn bun…

Rămăsese Angelina Chavarria. Gândul la ea îi produse o mică strângere de inimă. Avea să-i fie dor de delicioasa văduvă. Dar nu avea de ales. Ea îl trădase şi reprezenta un risc uriaş de securitate pentru ceea ce ştia. În douăzeci şi patru de ore, avea să nu mai fie la îndemâna oricui, împuşcată de două ori în cap, plutind în Pacific.

Iar a doua zi după eliminare, generalul avea să plece într-o călătorie în Columbia. În mod normal, călătoria lui aeriană se termina

cu mult înainte de destinaţia sa finală.

Liniştit, colonelul Santo Domingo trase un fum din trabuc. În sfârşit urma să primească dividendele riscurilor asumate de ani de zile.

*

* *

Malko era aproape încântat să se întoarcă la *Marriott*. Avea nevoie să facă o baie şi să facă un bilanţ. Îl aşteptau trei mesaje de la Inès de Castro, dar nu sună înapoi. Mai întâi trebuia să-şi pună ordine în idei.

Era în baie când telefonul sună puţin mai târziu.

Era Angelina Chavarria şi vocea ei părea să vină de departe.

— Vă sun de la Hotel *Contadora*, spuse ea. Tocmai am vorbit cu Ignacio. Mi-a spus că mă va lua mâine-seară ca să mă scoată din Panama pentru câteva zile.

— Pe o barcă?

— Nu, cu avionul, este o pistă mică la Contadora.

— Şi atunci, unde vei merge?

Ea ezită.

— Nu ştiu. Dar este un avion mic, nu poate zbura foarte departe.

— La ce oră va veni?

— Pe la ora nouă. Vom pleca imediat.

Creierul lui Malko lucra cu viteză maximă.

Câteva piese din puzzle tocmai căzuseră la locul lor…

— Angelina, spuse Malko, sună-mă înapoi mâine la prânz. Din acelaşi loc. Îţi voi da instrucţiuni.

— Sunt speriată. Ar trebui să-l urmez?

— Vom vedea, spuse Malko. Nu-ţi fie frică.

După ce închise, se aruncă înapoi în baie. De data aceasta planul său prindea contur. Punând cap la cap informaţiile pe care le avea, avea o imagine exactă a ceea ce urma să se întâmple. Colonelul Santo Domingo era cel care avea de gând să transporte drogurile de la Darien în Insula Coco. Iar pe drum, avea să se oprească la Contadora să o ia pe Angelina şi să o adăpostească alături de prietenii lui cubanezi, până când prelua puterea.

Încetul cu încetul, în mintea lui Malko se năştea o idee diabolică. Dacă reuşea s-o pună în practică, ar fi ucis trei păsări dintr-o singură

lovitură.

Doar el avea nevoie de ajutor pentru asta.

*
* *

Osiris Cordero a luat cina singur, aşezat la o masă transparentă formata dintr-o placă imensă de sticla cu marginile teşite, susţinută de doua coloane în stil roman cu pervazul transparent.

— Îţi place masa mea? întrebă panamezul. Este de la Claude Dalle, din Paris.

Lumina se reflecta în pomeţi, dându-i o privire mumificată.

— Superbă, spuse Malko. Dar unde este cubanezul?

Panamezul îl linişti cu un zâmbet care, însă, nu era liniştitor.

— În pivniţă. Chiar l-am hrănit şi şi-a sunat servitoarea pentru a o anunţa că nu va fi acasă. Nu este căsătorit. De asta te-ai întors?

— Nu, spuse Malko. Încă am nevoie de tine.

— Ce-mi vei da?

— Depinde. Dacă faci tot ce vreau, fiul tău.

Osiris puse jos furculiţa. Ochii lui negri aveau pentru prima dată o expresie umană, nuanţată de neîncredere.

— Pe fiul meu! repetă el. Tu râzi de mine. Este imposibil.

— Dacă ne faci această favoare, spuse Malko, va fi posibil.

Un majordom intră cu o tavă şi panamezul îl concedie brusc, întorcându-şi capul de mumie spre Malko.

— Ce serviciu? întrebă el cu o voce rece.

— Sunt două, spuse Malko. Primul este să-mi aduci un duplicat al cheilor unui Beechcraft înmatriculat HP 818, care este de obicei parcat pe aeroportul Marco Gelabert.

— Dar acela e avionul lui Virgilio Zuniga! exclamă Cordero. Vrei să-l furi?

— Nu, spuse Malko. Nu mai pune nicio întrebare. Al doilea lucru este probabil mai dificil. Mâine, colonelul Santo Domingo va zbura cu acest avion spre Darien pentru a ridica o încărcătură de cocaină. Nu ştiu dacă va fi singur sau nu. Vreau să ştiu ce se află în servieta din piele pe care o are mereu cu el.

Osiris Cordero îşi împinse scaunul înapoi, cu o licărire uluitoare în

ochii lui negri.

— Deci Santo Domingo e cel care va lua drogurile… Şi ce vrei să faci?

— Nu e problema ta, spuse Malko.

Osiris Cordero se uită lung la el, vizibil afectat de sentimente amestecate. Malko simţit că îl cucerise. Voia să-şi împingă avantajul.

— Spune-mi mai întâi dacă ceea ce ţi-am cerut este posibil. Una nu merge fără cealaltă.

— Este, scăpă Cordero, deşi este foarte dificil. Dar cum voi fi sigur că îţi vei ţine promisiunea?

— Cuvântul meu, spuse Malko, şi cel al lui Patrick Stephens.

— Aveţi puterea să-mi eliberaţi fiul?

— Da.

Încă o pauză. Panamezul făcea o găluşcă cu nişte pâine, privind în gol. În cele din urmă întoarse capul spre Malko:

— Accept. Dar dacă ai de gând să faci cascadorii, aminteşte-ţi că am un ostatic. Când aveţi nevoie de informaţii şi de chei?

— Mâine înainte de ora şase seara.

— Ce este în servieta de piele a colonelului Santo Domingo?

Puse întrebarea pe un ton degajat.

— Depinde de tine să-mi spui, zise Malko. Dacă îmi spui ce se află în ea, voi şti dacă ai răspunsul la întrebare.

— Şi dacă nu există ceea ce cauţi?

— Înţelegerea rămâne valabilă pentru fiul tău.

Osiris Cordero se ridică.

— Mâine, te aştept aici la ora şase.

*

* *

Inès de Castro, nepăsătoare faţă de clienţii de la *Rincon Suizo*, o tavernă de pe Calle 62, se comporta ca o pisică în călduri, înfăşurată în jurul lui Malko, mângâindu-l fără ruşine. Ea îi şopti la ureche:

— Vino cu mine, te vreau. Nu mi-am dorit niciodată pe cineva atât de mult.

De acest lucru erau convinşi şi ceilalţi clienţi.

Cuplul plecă, îmbrăţişându-se. Malko, cu Beretta strecurată în

centură. Colonelul Santo Domingo i-ar fi putut întinde o altă capcană. Însă pentru planul său, Malko hotărâse să-şi limpezească mintea pentru câteva ore.

În Toyota, Inès se aplecă asupra lui şi începu să-l mângâie. Când intrară în parcarea de la *Marriott*, i-ar fi făcut de ruşine o maimuţă excitată. Inès era încântată. În lift, ea îi şopti la ureche în faţa unui cuplu şocat:

— Vreau să mă violezi!

Era un fel de a spune…

De îndată ce ajunseră în dormitor, ea îl îmbrăţişă şi îl răsturnă pe pat, zvârcolindu-se să-şi ridice fusta de catifea. Mai jos, purta doar o port-jartieră care se potrivea cu ciorapii ei maro glacial.

Abdomenul ei veni să-l întâlnească pe al lui Malko care se scufundă în ea cu un oftat de uşurare. Făcură dragoste complet îmbrăcaţi, cu violenţă reţinută până când explodară de plăcere amândoi.

Inès a continuat să geamă.

— E groaznic, încă te doresc…

Abia mult mai târziu, Malko reuşit să adoarmă, cu Inès lipită de el.

*

* *

Inès de Castro era plecată de zece minute când Angelina Chavarria sună la telefon. Comunicarea era la fel de proastă ca întotdeauna.

— Te-ai mai gândit? întrebă ea.

— Da, spuse Malko, voi veno la tine pe la opt şi jumătate. Ai primit vreo veste de la el?

— Da. Tocmai m-a sunat să-mi spună că va ajunge aşa cum era prevăzut în jurul orei nouă, dar că nu mă poate suna între timp.

Evident, ar trebui să fie în Darien.

— Să nu faci nimic, spuse Malko, nu spune nimănui despre vizita mea. Spune-mi unde este bungaloul tău.

— Când pleci de la aeroport, spus ea, există o potecă care urcă şi deserveşte întreaga insulă. Treci prin faţa unei cabane rotunde care serveşte drept sală de aşteptare şi continui până la treia potecă din dreapta care coboară din nou de-a lungul dealului. Bungaloul este la capăt, cu vedere la mare. Voi lăsa o lumină aprinsă. Toate celelalte

sunt goale, oamenii vin doar la sfârşit de săptămână.

— Deci, ne vedem diseară, spuse Malko.

*
* *

Chiar înainte de Podul Americilor, un panou mare îi îndemna pe panamezi să raporteze traficanţii la guvern, pentru o recompensă de cincizeci la sută.

Malko viră la dreapta de-a lungul canalului, îndreptându-se spre restaurantul terenului de golf, o baracă plantată chiar pe verdeaţă.

Herbert Lawn îl aştepta acolo în faţa unui J&B şi a unui suc. Americanul abia îşi putea ascunde nervozitatea şi nu aşteptă ca Malko să se aşeze, cu faţa la canalul îndepărtat, înainte să întrebe:

— Ai făcut vreun progres?

— Există o şansă din două să nu-i ceri îndurare generalului Coiba, anunţă el.

— Şi Santo Domingo?

În timp ce li se aduceau nişte fripturi murdare, Malko îi explică planul său. Americanul asculta cu atenţie înainte de face observaţia:

— Este o crimă…

— Şi uciderea lui Coiba nu ar fi fost o crimă? replică Malko. Nu cred că îl plângem prea mult pe colonelul Santo Domingo.

— Bine, hai să recunoaştem. Şi dacă unul dintre cele trei elemente este greşit?

— În cazul ăsta, spuse Malko, tot ce trebuie să faci este să fii mâine dimineaţă la ora opt la generalul Coiba, în halatul tău de casă.

Perspectivă, care evident nu-i plăcu şefului de staţie.

— Trebuie să am încredere în tine, spuse el. Dar dacă va reuşi, nimeni nu va şti niciodată ce s-a întâmplat.

— Vom fi doar tu şi cu mine, spuse Malko, plus o jumătate de duzină de oameni precum Stephens şi Cordero care vor bănui ceva, dar nu pot dovedi nimic.

— Cerul să te audă, oftă americanul. În acest caz nu voi cere instrucţiuni de la Langley. Nu trebuie să-ţi spun ceea ce ni s-ar putea întâmpla.

— Pot anula, spuse Malko. Şi să iau primul avion spre Mexic în

seara asta.

— Nu, nu, spuse speriat Herbert Lawn, nu asta am vrut să spun.

— Deci, în seara asta, stai acasă. Îţi voi da nişte veşti. Bune sau rele.

*
* *

Bruce Gonzales se ridică pentru a-l îmbrăţişa pe Malko, sub privirea tandră a secretarei cu sânii mari.

— De fiecare dată când te văd, spuse el, tocmai ai scăpat de la moarte. Inès mi-a spus totul despre Colon. Ce pot să fac pentru tine?

— Ceva care nu e periculos. Am nevoie de cineva de încredere care să mă ducă pe insula Contadora cu barca în seara asta şi să mă ia câteva ore mai târziu.

— La Contadora! Dar nu e nimeni acolo în timpul săptămânii.

— Nu prea contează.

— Am o barcă rapidă, pot să te duc eu. Durează cam o oră pe mare. Azi vremea arată a fi bună.

— Putem acosta uşor acolo?

— Da, sunt pontoane şi cunosc zona. Barca mea este în portul de agrement Punta Patilla.

— Foarte bine, putem să ne întâlnim acolo pe la ora şapte?

— *No problem*.

*
* *

Malko a sunat la soneria lui Osiris Cordero la şase fără cinci minute. Dacă traficantul de droguri dăduse greş, misiunea sa era încheiată înainte de a începe. Poarta se deschis electronic şi el intră pe proprietate la volanul Toyotei Crown.

Osiris Cordero îl aştepta în faţa casei, cu veşnica lui cămaşă mexicană brodată, cu chipul la fel de impenetrabil ca cel de mumie. Malko îl urmă în sufrageria mare, albă. Un televizor Akai, cuplat la un videocasetofon, reda un film de pe casetă. Panamezul tăie sunetul cu telecomanda şi fără un cuvânt, aruncă pe măsuţa de cafea o legătură cu două chei.

— Cea pătrată este pentru contact, cealaltă pentru uşă şi cală, spuse el. Dar avionul nu este pe aeroportul Patilla. A plecat în această dimineaţă.

— Ştiu, spuse Malko. Şi restul?

Cordero scoase o hârtie dintr-unul din cele patru buzunare şi o desfăcu, apoi începu să citească:

— Trei dosare, un număr de Penthouse, un pistol Colt 45, trei încărcătoare, acte administrative de la Guardia, trei mii de balboa, o agendă de adrese, fotografii, un calculator electronic şi o pungă care conţinea ceva care semăna a exploziv.

Malko simţea că plămânii i se spărgeau.

— Fantastic! nu se putu abţine să spună.

— Avem prieteni acolo, a spus traficantul. Vrei şi ora de plecare de la Darien? Cam la şapte şi jumătate.

Malko abia dacă mai putea sta locului.

— Ne vedem mâine, spuse el. La ora zece, la ambasadă. Ne vom îndeplini partea din contract.

— Şi dacă eşti împuşcat în seara asta?

— Patrick Stephens şi Herbert Lawn ştiu despre înţelegere.

Două minute mai târziu, alerga pe aleea în pantă din La Cresta, îndreptându-se spre mare. Mai lipsea doar un mic truc pentru a pecetlui soarta colonelului Santo Domingo.

CAPITOLUL XXI

Malko n-ar fi crezut niciodată că insula Contadora, unde şahul Iranului îşi petrecuse ultimele săptămâni de exil, este atât de mică. De la umbra potecii ce se întindea de-a lungul pistei de aterizare, cercetă micul aeroport. Pista lungă de aproximativ şase sute de metri ocupa toată lăţimea insulei. Un mic turn de control se afla lateral, vizavi de zona de parcare a aeronavelor, unde erau staţionate două avioane. Totul era întunecat şi pustiu.

În partea cea mai lungă, insula trebuie să fi măsurat o mie cinci sute de metri. O colină verde de junglă tropicală, unde se cuibăreau zeci de bungalouri de weekend. În realitate, Contadora era doar o parte dintr-un arhipelag care cuprindea o multitudine de insuliţe mici

şi pustii. Bruce Gonzales trebui să ocolească mai multe înainte de a găsi un ponton în faţa unei vile mari nelocuite. Neştiind ce voia să facă Malko pe insulă, hotărâse să aştepte ca acesta din urmă să vină să-l caute. Marea era uleioasă şi lumina strălucitoare a lunii se reflecta pe plaja largă şi nisipoasă a hotelului administrat de guvern, fără oaspeţi. Malko mersese pe jos, fără să vadă pe nimeni, până la pista de aterizare, situată în centrul insulei. Ocoli capătul pistei, găsi poteca care ducea în sus şi urmă indicaţiile Angelinei, ajungând la un bungalou construit la jumătatea pantei, cu faţa spre mare şi cu vedere spre un golfuleţ scăldat în lumina lunii.

— Malko!

Nu o văzuse pe Angelina în umbră. Se ridică de pe scaunul de răchită instalat sub verandă şi alergă spre Malko.

— Ce se întâmplă?

— Este în regulă, o asigură el. Eşti singură aici?

— Da.

Se uită la ceas: puţin peste opt. Angelina se uita la el îngrijorată. Sânii i se revărsau din costumul de baie din două piese. Nu purta aproape deloc machiaj şi înnebunită de nelinişte.

— De ce ai venit?

— Ca să te salvez, spuse Malko.

— Dar trebuie să vină să mă ia.

— Tocmai asta e. te va lua, dar nu cred că vei merge în Cuba…

— Dumnezeule! Exclamă ea. Ce-o să mă fac?

— O să te iau cu mine, spuse Malko, nu vei fi aici când va sosi.

— O da, spuse ea, să plecăm imediat.

— Nu, spuse el, trebuie să aştept sosirea lui. Dar am să te ascund. Trebuie să vină în jurul orei nouă, nu?

Ridică privirea spre cerul înstelat. Tăcerea era absolută. Când va veni momentul, va auzi neapărat un avion.

— Ia-ţi lucrurile, spuse el, nu te vei mai întoarce aici.

El rămase pe verandă. Când Angelina ieşi, a auzit un zumzet foarte slab pe cer.

— Grăbeşte-te! spuse el.

O luă de mână şi se îndreptară spre potecă, apoi alergară spre câmp, ocolindu-l pentru a coborî din nou spre hotelul pustiu. Malko se

repezi la pontonul unde era ancorată barca lui Bruce Gonzales. Acesta îl strigă.

— Ţine-o pe Angelina cu tine, spuse Malko, împingând-o pe femeie spre ponton. Mă întorc imediat.

Fără să-i dea timp să răspundă, porni din nou în fugă: zumzetul avionului se înteţea… Ajunse la marginea pistei exact când avionul lua contact cu ea, la şase sute de metri mai încolo. Ascuns în umbră, Malko îl văzu rulând spre el. Pulsul său era de o sută cincizeci. Calculase că colonelul va fi singur, având în vedere ce intenţiona să facă. Dar mai exista încă o necunoscută. Avionul Beechcraft se întoarse cu faţa spre el şi îşi opri motoarele. Apoi se deschise o uşă. Un bărbat alunecă pe aripă şi sări pe pământ. El purta o servietă grea în mână.

Malko înjură în gând.

Dacă colonelul îşi lua servieta, totul era pierdut!

Colonelul Santo Domingo înconjură aeronava, se uită în jur, nu văzu pe nimeni – turnul de control era închis – şi se opri pe lateral. Cu o emoţie din ce în ce mai mare, Malko îl văzu luând o cheie din buzunar şi balansând trapa calei din faţă. Îndesă rapid servieta mare de piele înăuntru şi o închise. Malko privea nemişcat ca o piatră, de parcă celălalt l-ar fi putut auzi respirând.

Santo Domingo se îndepărtă, traversând pista în diagonală şi sărind gardul, îndreptându-se spre bungalou.

Malko aşteptă să dispară, apoi se repezi, cu palmele umede de emoţie. Avea puţin timp.

Înfipse cheia rotundă dată de Osiris Cordero în broască şi o întoarse uşor. Se agăţă… Încercă din nou, cu gâtul strâns. De data aceasta zăvorul făcu clic şi trapa se deschise. Tot ce trebuia să facă era să întindă mâna înăuntru, să scoată servieta de piele, să o pună pe pământ şi să o deschidă… Îşi băgă mâna în ea, căutând cu atenţie, până ce găsi un obiect dreptunghiular plat: un mic calculator de buzunar.

Îi ridică uşor capacul cu unghia, dezvăluind un mecanism de declanşare cu întârziere.

Aici era locul unde şansele ar fi fost în favoarea sau împotriva lui. Nu ştia cât avea să stea colonelul la Contadora. După ce va descoperi

dispariţia Angelinei, nu avea de gând să piardă timpul căutând-o pe insulă pe întuneric… Aşa că avea probabil la dispoziţie între zece şi cel mult cincisprezece minute. Malko plasă cursorul pe douăzeci, apăsă apoi declanşatorul, îl închise, puse calculatorul înapoi în geantă şi puse totul la loc în cală.

Trei minute în total. Se aruncă înapoi în umbră, la postul său de observaţie. Zarurile fuseseră aruncate.

Exact şapte minute mai târziu, colonelul reapăru, mergând vioi. Se opri, înainte de urca înapoi în Beechcraft, se uită îndelung în jur, făcu un gest de furie şi sări pe aripă. Malko simţi că bătăile inimii i se potolesc abia când prima elice începu să se rotească. Fascinat, urmări avionul cu privirea în timp ce rula, se opri şi decolă de pe pistă. Abia atunci începu să alerge spre ponton.

Luminile de poziţie ale avionului Beechcraft HP 818 se retrăgeau spre sud. Ele dispăruseră demult în noaptea când Malko ajunse la ponton.

— Vom aştepta puţin, îi spuse el lui Bruce Gonzales.

Angelina ieşi din barca cu motor.

— L-ai văzut?

— Da.

— Ce-ai făcut?

— Îţi voi spune mai târziu. Acum relaxează-te. Vino încoace.

O conduse pe plaja pustie, luminată de lumina lunii, unde siluetele cocotierilor ieşeau în evidenţă în noaptea senină. Doar foşnetul valurilor tulbura liniştea. În mod spontan, Angelina îi puse un braţ în jurul taliei. Malko avu un sentiment ciudat. O detaşare totală de ceea ce avea să vină şi în acelaşi timp o emoţie internă şi aproape dureroasă, ca atunci când urmăreşti un meci de tenis în ultima etapă şi simţi că favorita ta va câştiga… Privea orizontul întunecat unde luminile Beechcraft-ului dispăruseră.

Anxietatea îl cuprins brutal… Şi dacă tehnica îl trăda? Angelina tremura agăţată de braţul lui, dar nu era frig. Deodată, o minge de foc izbucni pe cer, spre sud, însoţită de un bubuit foarte îndepărtat, ca de furtună.

Ea se transformă într-o dâră strălucitoare, un fel de stea căzătoare, care se înecă brusc în Oceanul Pacific. întunericul căzu din nou…

— Ce a fost asta? întrebă Angelina cu o voce îngrijorată.

— Soţul tău a fost răzbunat, spuse Malko.

Ea înţelese brusc, şi tot corpul îi tresări.

— A fost el! Dumnezeule…

Ea rămase încremenită şi mută, uitându-se spre locul unde avusese loc explozia.

— Eşti supărată pe mine? întrebă Malko. Erai încă îndrăgostită de el?

— Nu, nu, spuse ea absent.

Ea rămase tăcută câteva clipe, apoi deodată se aruncă în braţele lui şi-l sărută cu ardoare.

— În sfârşit, mă simt liberă!

— Hai, spuse Malko. Bruce ne aşteaptă.

Fără un cuvânt, ea îl luă în braţe şi abdomenul ei se lipi de al lui, exprimând perfect ceea ce îşi dorea. Se legănară câteva clipe şi căzură în nisipul cald. Cât ai clipi, Angelina îşi dezbrăcă rochia, arătându-şi sânii magnifici, frecându-se de Malko, mângâindu-l, apoi aplecându-se pentru a-şi oferi ofranda gurii ei.

Ea se întoarse spre el, cu corpul ei îmbrăţişat pe al lui, îşi deschise picioarele şi-l ghidat înăuntrul ei, împingându-l înăuntru cu o smucitură violentă. Nisipul se mişcă sub greutatea lor şi se scufundară în el puţin câte puţin. Malko începu să o posede cu smucituri mari, savurându-şi victoria. Angelina gemea, cu picioarele împletite la spate. Apoi le lăsă să cadă şi alunecă în lateral.

— Ia-mă aşa, şopti ea. Tare.

Îngenuncheat în nisip, cu faţa la lumina strălucitoare a lunii, o luă de şolduri şi, de data aceasta, se afundă uşor în deschiderea coapselor ei. Făcu ca plăcerea să dureze cât mai mult înainte de a se revărsa în ea, gândindu-se la moarte. Strigătul sălbatic al Angelinei nu-l făcu să uite că colonelul Santo Domingo nu mai era acum decât o marionetă arsă şi căzută pe fundul Pacificului.

*

* *

Malko aţipi, cu Angelina lipită de el, în timp ce Bruce Gonzales se întoarse.

— Plecăm, anunţă el.

Le luă doar patruzeci şi cinci de minute să se întoarcă în Panama-City, într-o mare de petrol. Panamezul aduse barca cu motor lângă ponton şi sări pe mal. O silueta ieşi din întuneric.

— Malko! În sfârşit!

Era Inès de Castro. Bruce se întoarse şi-i spuse lui Malko:

— I-am spus unde mergem…

În acelaşi timp, Inès o văzu pe Angelina în barcă. Malko nu avu timp să spună nimic. Cu o exclamaţie înăbuşită, reportera se întoarse pe călcâie şi alergă spre maşina ei.

— Inès!

Se repezi după ea, dar ea pornise deja maşina. Luminile ei dispărură uşor ca cele ale Beechcraft-ului, ceva mai devreme. Malko se simţi foarte gol dintr-odată. Doamne, viaţa asta era atât de stupidă uneori. Angelina se uita la el, implorând un zâmbet, dar tot ce voia el să facă era să doarmă după ce îl va informa pe Herbert Lawn. Se întoarse către Bruce.

— Du-o pe Angelina acasă, te rog.

*
* *

Malko a ieşit din Ambasada SUA, cu urechile încă răsunând de felicitări din partea CIA şi DEA. Un trădător şi cinci sute de kilograme de cocaină dintr-o singură lovitură… fusese o zi norocoasă. Dar avea, totuşi, un gust amar. Inès de Castro dispăruse şi el pleca la Miami chiar în aceeaşi seară pentru a prinde un zbor Air France fără escală către Paris.

Oficial, aeronava colonelului Santo Domingo se prăbuşise pe mare dintr-un motiv necunoscut. Herbert Lawn îl telefonase pe generalul Coiba pentru a-şi oferi condoleanţe.

Patrick Stephens îl prinse din urmă în parcare, gâfâind. După faţa lui, Malko înţelese imediat că ceva nu a mers bine.

— Judecătorul numit în cazul Cordero tocmai a fost demis de către procurorul districtual, anunţă omul de la DEA. Acordul pentru vizita lui Osiris rămâne în picioare, dar în rest, băiatul riscă şapte ani.

Malko avu impresia că-i cade cerul pe cap. Osiris Cordero trebuia

să vină la ambasadă pentru a-şi ridica recompensa.

— Nu e nimic de făcut?

— Nimic, recunoscu agentul special. Dar o voi rezolva cu Cordero. Nu îţi face griji.

— Şi Rodolpho?

— O să-i dea drumul. Ai încredere în mine. Drum bun!

Cei doi bărbaţi se despărţiră cu o strângere de mână viguroasă. Bucuria lui Malko era umbrită de acest eşec. Văzu din nou ochii cruzi ai lui Cordero şi se întrebă cum va rezolva Stephens lucrurile. Mai avea câteva ore de petrecut în Panama şi decise să facă o ultimă vizită Mirandei, întrucât Inès dispăruse.

La intrarea în Aeroportul General Tojillo, un puşti oferea cea mai recentă ediţie a ziarului *La Prensa*, proaspăt ieşită din presă, fluturând ziarele în strălucirea farurilor. Privirea lui Malko fu atrasă de un titlu şi cumpără ziarul.

Simţi cum sângele i se scurge de pe faţă. În opt coloane, titlul anunţa:

„DESCOPERIRE MACABRĂ ÎN FAŢA AMBASADEI CUBANEZE.

Corpul unui diplomat cubanez, Rodolpho Sanchez, a fost găsit în jurul prânzului de personalul ambasadei, ascuns într-un sac de plastic. Fusese tăiat în mai multe bucăţi şi se teme că acest lucru s-a făcut în timpul vieţii sale…”

Puse ziarul jos, îngrozit.

Osiris Cordero îşi ţinuse promisiunea. Parţial.

La fel ca Patrick Stephens.

– Sfârşit –